

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
l'U.C.I.P.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Creu de Crist,
arbre de vida.
Creu de Crist,
de sang tenyida.
Creu de Crist,
pau i combat.
Creu de Crist,
mort i victòria.
Creu de Crist,
camí de glòria.
Creu de Crist,
que ens ha salvat.

Any III - N.º 132

Setmana del 4 al 10 d'abril del 1982

40 Ptes.

Organitzat per Caritas

Intercanvi d'experiències contra l'atur

Madrid.— Caritas ha programat unes diades d'intercanvi d'experiència i programes de lluita contra l'atur. Amb aquest motiu s'han reunit a Madrid representants de Caritas diocesanes d'arreu d'Espanya.

Durant el 1981, gairebé a totes les províncies espanyoles s'han constituït "comissions de lluita contra l'atur", on Caritas, Justícia i Pau, Comunitats Cristianes, i altres moviments i organitzacions sensibles a aquesta problemàtica s'han reunit per a trobar solucions concretes i respostes no sols al problema en si, sinó també a la situació d'aquests dos milions d'aturats i les seves respectives famílies.

Quatre objectius persegueixen aquestes comissions: conscienciar i denunciar a la societat la gravetat del problema; fomentar la creació de llocs de treball; assistir econòmicament les famílies i les persones que en tinguin autèntica necessitat; formar professionalment i culturalment les persones.

Afinant

Setmana Santa

La Bíblia comença amb una setmana. És una setmana bona ja que al final de cada jornada Déu veié que era bo tot allò que havia fet. I acaba amb un "heus ací que faig noves totes les coses!", amb "un cel nou i una terra nova".

Què ha passat? És que no n'hi havia prou amb què les coses fossin bones?

Es que al bell mig d'aquest gest d'amor de Déu, que és la història dels homes, hi ha hagut una setmana santa.

Els primers dies d'aquesta setmana singular són plens dels nostres pecats: la nostra tenebra, el refús de la llum, de la vida, de la mesura... I els tres finals —el triduum Pasqual—, a penes si poden encabir la gesta recreadora: l'Anyell de Déu es carrega sobre les seves espatlles tot el pecat del món i occint la mort restaura la vida, i amb ella la creació sencera.

Joan E. Jarque i Jutglar

Diumenge de Rams

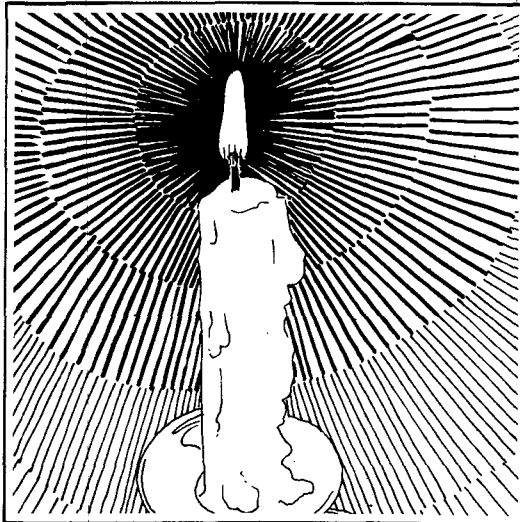
La celebració de l'entrada de Jesús a Jerusalem, tot i l'expressió folklòrica amb què l'ha vestit la pietat popular, cal valorar-la com una autèntica processó litúrgica amb la qual, el poble cristià obre la celebració del misteri de la Pasqua. És la inauguració del drama de la Passió i l'anunci profètic de la Victòria de Crist i de la seva senyoria universal i gloriosa que, incomprensiblement, brollarà de la mort i de la creu. ¿Quan creurem de debò que no hi ha res més fort, creador i alliberador que l'amor lliurat i compromès?

La Vetlla Pasqual:

Culminació de Setmana Santa

Gràcies a Déu que ens dona la victòria pel nostre Senyor Jesucrist! (IC 15, 57)

La celebració de la Vetlla pasqual és, sens dubte, la celebració litúrgica més important de l'any. Tot cristià, es trobi on es trobi, ha de fer l'impossible per participar-hi. Tota la intensa litúrgia de la Setmana Santa culmina en aquesta celebració. "Aquesta nit santa, en la qual nostre Senyor Jesucrist ha passat de la mort a la vida, l'Església invita els seus fills, escampats per tot el món, a reunir-se per vetllar i pregar". ¿Com podem deixar de celebrar, a l'hora oportuna, el fet més esperançador de la història de la Humanitat?

Iugoslàvia

La joventut segueix les aparicions de Medjugorje

Mostar.— Medjugorje (Iugoslàvia) és una "segona Fàtima, un segon Lourdes". Aquesta és l'opinió d'un professor universitari romà, que no ha volgut donar el seu nom, en una entrevista a l'agència catòlica de notícies KNA. "Que l'Església oficial no hagi volgut donar encara una resposta positiva a aquestes aparicions no és estrany, ja que a Lourdes succeí això durant quatre anys, i a Fàtima durant tretze."

El professor romà esmentà els sis joves, entre deu i disset anys, que afirmen que la Verge se'ls havia aparegut, que s'havia anomenat a si mateixa "Reina de la Pau" i els havia animat a fer oració i penitència per la pau.

També informà que les autoritats comunistes estan perplexes davant la creixent religiositat de la joventut al voltant de Medjugorje. Han organitzat sessions de cinema i de ball per a apartar la joventut de l'oració, però sense èxit. Els joves porten amb entusiasme creus penjades al coll i acudeixen "en massa" a l'església. Els sis joves "vidents" foren aïllats provisionalment per les autoritats i examinats psiquiàtricament. El franciscà pare Tomislav Vlasic, successor del rector de Medjugorje, Josip Zorko, condemnat a tres anys i mig de presó, sota l'acusació d'haver persuadit els joves de les "aparicions" i d'haver actuat contra la unitat de Iugoslàvia, ha estat obligat per les autoritats a suspendre les pelegrinacions. També han estat detinguts nombrosos sacerdots.

Segrestat a Guatemala

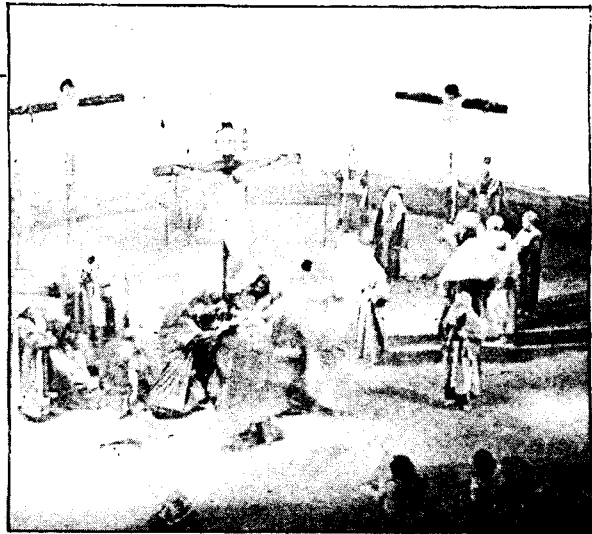
Esperances pel cas del pare Pérez Alonso

Managua.— L'esclarament del cas del jesuïta espanyol Carlos Pérez Alonso, desaparegut a Guatemala fa vuit mesos, podria estar pròxim després del cop d'Estat del passat dia 23 de març.

Efectivament, el general Horacio Maldonado, un dels tres militars que assumiren el màxim poder de la nació després del cop, ha fet públic un comunicat en el qual afirma que era amic personal del jesuïta espanyol i que farà els possibles per trobar-lo, si continua vivint, o per esclarir el cas.

La Passió

OLESA DE MONTSERRAT

Una tradició popular convertida avui en espectacle teatral únic

Narrar en un reportatge la grandiositat i l'espectacularitat d'aquest fenomen popular que és "La Passió d'Olesa", és tasca gairebé impossible. Aquesta tradició popular que té els seus orígens a principis del s. XVII ha tingut, en el transcurs dels anys, transformacions de tot tipus, fins arribar a l'any 1936, en què fou interrompuda, degut a la guerra civil. L'any 1940, immediatament finalitzada la contesa, es reprengué "La Passió", conservant les virtuts que fins aleshores l'havien caracteritzada. És a partir d'aquest moment quan "La Passió d'Olesa" comença a tenir la projecció que ha culminat en el monumental espectacle que és en l'actualitat.

Amb el text versificat del poeta i escriptor Joan Povill Adserà, que segueix amb admirable precisió el text evangèlic, l'espectacle recull la vida pública de Jesús fins la seva mort i resurrecció. Si bé, en la seva trama argumental, no hi ha cap tipus de sorpresa per a l'espectador ja que la coneix sobradament, tanmateix, la vivacitat, el ritme, el so, el moviment a l'escenari de gairebé 300 actors, la llum, etc., proporcionen a l'espectacle una força i atractiu realment singulars. Només veient "La Passió d'Olesa" podeu fer-vos càrrec del que aquí es descriu.

Fou l'any 1968, quan el Patronat responsable, decidí donar a "La Passió" categoria d'espectacle internacional. Per assolir aquesta finalitat comptà amb l'assessorament del director teatral més famós en aquells moments en el teatre espanyol: José Tamayo. Ell fou qui realitzà les oportunes modificacions al muntatge ja existent per donar-li la dimensió actual. En primer lloc, "La Passió" comença a representar-se en sessió matinal única, ja que sempre s'havia representat en sessió de matí i tarda. Per fer aquesta reducció de temps en la duració de l'espectacle, es deixà al mínim possible de temps als vancis escenogràfics entre quadre i quadre, enlloc de reduir escenes i text. Això portà a una remodelació gairebé total de l'escenari fins convertir-lo en un dels millors equipats d'Europa: 9 ascensors hidràulics que subdivideixen l'espai escènic en altres tantes parcel·les en les que es monten independentment les diverses escenes; divisió de l'escenari en quatre zones o subescenaris; 120 projectors de llum amb una magnífica prestació de tot tipus de tons lumínics de color; escenari de 36 metres de boca frontal i 20 de fondària. Una complexitat especial que fa necessària la col·laboració de tramoïstes, tècnics de so, electricistes, fusters, etc., fins a formar un equip tècnic auxiliar de més de 150 persones.

Si, ja en els 40, Eugeni d'Ors deixà escrit en el Llibre d'Honor de "La Passió", que no trobava paraules per glossar l'espectacle, en l'actualitat són moltes les persones de diversa índole social i cultural que han deixat constància de la seva admiració. El President de la Generalitat, Honorable Jordi Pujol, manifesta la seva extraordinària sorpresa per la qualitat de l'espectacle que acabava de presenciar; així mateix es manifestaren els escriptors Francesc Candel i Avel·lí Artís; polítics com Roca Junyent i Trias Fargas; el cardenal Narcís Jubany, etc. Tots ells espectadors qualificats d'entre els 15.000 que assistiren a les representacions de la passada temporada.

El bisbe Ramon Torrella, fill d'Olesa de Montserrat, i el Srs. Jaume Parent, President del Patronat de La Passió i Joan Mallofré, Director escènic, presenten a Joan Pau II un àlbum de fotografies de "La Passió". El St. Pare agraï el present i elogià l'obra teatral.

● **Un esforç de tres segles**

● **La il·lusió de tot un poble**

● **El missatge de la Passió de Jesús en llenguatge escènic**

Montserrat, "el nostre Sinaí", presideix la vila d'Olesa de Montserrat, esdevinguda, cada any, bíblica i profètica per anunciar als quatre vents els fets centrals de la Història de la Salvació.

Les paraules i els fets de Jesús i les escenes evangèliques prenen nova vida en la paraula i el gest de tot un poble.

Una tasca pastoral

La Vetlla Pasqual no acaba d'entrar en els nostres costums. Per poca formació cristiana que tinguem tots sabem que la Resurrecció del Senyor és el fet fonamental de la nostra fe, que el baptisme —sagrament fontal de la vida cristiana— reproduceix el misteri pasqual de mort i vida nova, que cada diumenge recordem la primera Pasqua i que Jesucrist, històricament, deixà el sepulcre buit —amb una mortalla testimonial— la nit del dissabte al diumenge, a trenc d'alba. Tot això, i moltes més coses al voltant d'aquesta nit gloriosa, les hem sentit mil vegades en les predicacions, ens les han explicat en les catequesis i en els centres de formació, però... El dia —millor dit, la nit— en què l'Església celebra litúrgicament aquests misteris, la Vetlla Pasqual no és viscuda pel poble cristià amb la intensitat que correspon a un misteri tant central de la nostra fe.

No cal fer gaires enquestes ni consultar estadístiques. La nit del dissabte sant, que ens hauríem d'acostumar a anomenar la vetlla de la Pasqua, hi ha menys gent a les esglésies que el

dijous i que el divendres sants, i no cal dir que els diumenges corrents de durant l'any. Malgrat que, proporcionalment, no siguem pas massa per desgràcia, els que anem a missa el diumenge —sembla que la mitjana, pels vuit bisbats catalans, no sobrepassa de gaire el 20 per cent dels batejats— són moltes les esglésies que s'omplen més d'una vegada els dissabtes i els diumenges. Vol dir que la celebració de la Vetlla Pasqual hauria d'estar plena de gom a gom, només que hi anéssim la meitat dels que assistim a missa cada setmana. Mentre que moltes esglésies, ens diuen els rectors i ho constatem any rera any, a penes si apleguen unes dotzenes de fidels.

Probablement hi deuen haver atenuants i correctius a aquesta impressió global. Entre altres, la dispersió de molts fidels habituals vers altres parròquies, monestirs i santuaris, afavorida per les "vacances de Setmana Santa". Però el problema, xifra ençà xifra enllà, resta el mateix.

Raons? La de ser una celebració nocturna?

També ho és la Missa del Gall, per Nadal, i és molt més concorreguda. Potser es tracta d'una cerimònia llarga i de difícil comprensió? No ho creiem pas. Al contrari; és una cerimònia molt bella i variada que l'ús de la nostra llengua i alguna explicació, que normalment mai no hi manca, fa ben entenedora i que, tot amb tot, no dura pas més que un partit de futbol.

La conclusió indefugible, al nostre modest entendre, és que els responsables de la pastoral —no sols els preveres, sinó també tants laics— no sabem arribar a les nostres masses. No és que ara vulguem tirar l'aigua al nostre molí, però aquesta reflexió ocasional, sobre la poca penetració de la Vetlla Pasqual en el "poble cristià", ens sembla un test molt significatiu de com ens falla la "comunicació de masses". Res d'estranyar si ens fixem en l'ús que fem dels "medis".

Quan en tenim un de propi i exclusiu, ben just si ens admirem que sobrevisqui i no movem ni un dit per promoure'l.

El lector
escriu

Al Sr. R. Mitjans de
Sant Pere de Ribes

Sr. Director:

En el n.º 130 de CC es va publicar una carta signada per R. Mitjans, en la qual es fan unes afirmacions, que creiem inexactes i que poden donar una idea falsa —els que desconeixen la realitat, ja que els que hi participem ho tenim prou clar— d'una tasca pastoral, molt important, de la nostra parròquia: es tracta d'una missa "amb atenció especial als infants" que aquest any s'ha inaugurat amb un èxit notable tan de participació d'infants com de pares.

Sobre el que exposa la carta esmentada creiem necessari fer les següents puntualitzacions:

1er. La iniciativa d'aquesta missa fou d'un grup de catequistes i del senyor rector i són ells els que signaren l'escrit invitant a tothom a participar-hi.

2on. Es va escollir l'hora després d'un sondeig, durant un mes, per veure quina era la missa a la qual hi assistien més infants. De fet hi assisteixen més de seixanta nens i nenes, molts d'ells acompanyats pels seus pares.

3er. No creiem que ni l'Esplai, ni cap altre activitat hagi de sortir perjudicada per una missa d'infants. La població és prou gran, per altra banda (4.000 h.) per a que hi capiguem tots... I si a algú li plau, de debò, aquesta missa d'infants, pensem que és normal que s'adapti a l'horari que és millor per la majoria.

(passa a la pàgina 4)

No m'han sorprès de cap manera les paraules amb les quals Calvo-Sotelo ha resumit la seva entrevista amb el Papa i referint-se al seu pròxim viatge a Espanya. El que Joan Pau II projecta aquest pelegrinatge amb "un interès estrictament apostòlic" i que desitja un "viatge ben extramurs de la política", són coses que de sempre ja sabíem. Si quelcom ha quedat ben clar en tots els viatges papals ha estat la seva escrupolositat a d'assenyalar que els seus objectius són, no sol... principalment sinó exclusivament pastorals.

Però vull afegir que si el que pot fer o dir el Papa quan vingui a Espanya no em preocupa ni poc ni gaire, en canvi sí que em preocupa la utilització política que aquests o aquells vulguin fer de la seva vinguda. O potser hauria de dir "aquests i aquells"; perquè, segons sembla, tots els polítics tenen l'aspiració de fotografiar-se al costat del Pontífex, fotografies que resultarien rendibles per a unes posteriors eleccions.

I en aquest sentit em sap greu dir que les paraules de Calvo-Sotelo ofereixen gairebé més motius de preocupació que no pas de tranquil·litat. Per exemple, afirmar que "no crec que hi hagi eleccions coincidint amb el viatge del Papa,

però encara que hi fossin no hi hauria cap ajornament del viatge de Joan Pau II", o és una monumental ingenuïtat o és quelcom més tèrbol del que és just.

Aquesta possible coincidència és quelcom que esborrona tots els espanyols. Fins i tot, ni s'ajusta la hipòtesi d'unes eleccions situades encara sota el ressò del viatge. I humilment

pensem que seria motiu més que suficient per diferir l'un o les altres. Tants anys de grans esforços per aconseguir una independització de l'Església i l'Estat podrien quedar esfondrats sota l'impacte d'aquesta coincidència, ja que ningú no podria negar mai l'acusació de que la paraula del Papa hauria servit per fer bascular vers tal o tal partit uns vots que és evident que han d'ésser emesos

sense cap mena d'indegudes pressions.

No m'ha resultat menys desconcertant una altra frase del president. Aquesta en què —si la informació periodística és exacta— assegura que "no va parlar-se d'una possible amnistia coincidint amb el viatge papal; és un tema que correspon al Govern, però que no ha estat plantejat encara".

Amb tots els perdons, crec que difícilment podien dir-se unes paraules més perilloses en l'Espanya d'aquestes setmanes, que espera sentències fonamentals. ¿No és urgent en aquests moments que el Govern dissipï el reclam d'una possible amnistia? I, sobretot, ¿quan arribarà l'hora que ens obliem dels esdeveniments religiosos per demanar, suggerir o anunciar una amnistia de tipus polític?

Tots els esforços per deixar aquest viatge extramurs de la política seran pocs. Deixem que el papa vingui a parlar-nos als catòlics com a catòlics, que ens ajudi a redescobrir la nostra fe, que ens empenyi a comprometre'ns més per la fraternitat i per la justícia, que ajudi indirectament Espanya, ensenyant-nos als catòlics a ser més bons ciutadans. Però no li atribuïm una funció política que no li escau, ni la desitja.

José Luis Martín Descalzo

**Demani'l a "Distribuidora Balmes",
carrer Duran i Bas n.º 11 (Barcelona)**

CATALUNYA

Miralcamp: quinze hores diàries de ràdio en català

Des de fa un mes, les "terres de Lleida" compten amb una nova emissora, "La veu de les terres de Ponent", com així se subtitula "Ràdio Ponent". La seva missió és de quinze hores cada dia, des de les nou del matí fins a les onze de la nit, en freqüència modulada, amb una longitud d'ona de 102 megacíclics.

L'experiència de "Ràdio Ponent" és una palpable demostració ja que, on no arriba el potencial econòmic o els mitjans tècnics, arriba la imaginació i l'entusiasme.

Entre el control i el locutori la superfície ocupada no arriba als vint metres quadrats. Les instal·lacions es troben sota una "respectable" massa de milers de litres d'aigua. En efecte, el local es troba a la torre que sosté el dipòsit d'aigua potable de l'altiplà de Miralcamp, lloc escollit per la seva òptima situació geogràfica, ja que des d'allí com suggereix el seu nom, domina tota l'esplanada de l'Urgell, domina clarament el Montsec i la serra de la Llena, i les ones poden, a més, arribar sense grans obstacles a la depressió del Segrià.

Un milió d'apartaments il·legals

La Generalitat, a través de la Direcció General de Turisme, actuarà contra tots els apartaments

que no estiguin legalitzats o en tràmit de legalització, una vegada hagi sortit publicada al Diari Oficial de la Generalitat, una ordre signada pel conseller de Comerç i Turisme en aquest sentit.

Els aeroports de Catalunya, segons "El Correo Catalán"

Catalunya disposa actualment de 12 aeroports i aeròdroms: Barcelona, Girona-Costa Brava, Reus i la Seu d'Urgell (comercials), Sabadell i Alfés (dependents de la subsecretaria d'Aviació Civil), i la Cerdanya, Ampurià-Brava, Suquers, Manresa, Igualada i Sant Pere Sallavinera (Privats). La iniciativa privada n'ha demanat quatre més: Baix Ebre, Vic, Valls i Llagostera.

Prohibit beure aigua de l'aixeta a Viladecavalls

TERRASSA (Vallès Occidental).— Segons informació facilitada per l'Ajuntament de Viladecavalls del Vallès, localitat termener amb Terrassa, ha estat prohibit el consum d'aigua de la xarxa de distribució municipal d'aquesta població per haver estat detectada en diferents mostres la presència d'alguns productes que poden ésser infecciosos.

Creixen les comarques equilibrades

Segons els càlculs fets a partir de l'últim cens, s'ha posat en evidència que cinc comarques ca-

talanes augmentaren llur taxa de creixement demogràfic durant el darrer quinquenni (1976-1981). Es tracta de la Vall d'Aran, La Selva, Osona, l'Alt Camp i La Garrotxa. Aquestes comarques han augmentat el seu ritme de creixement perquè tenen una estructura productiva equilibrada entre indústria, agricultura i serveis. En el cas de la Vall d'Aran, el creixement es deu a l'activitat turística i a la construcció.

ESPANYA

Es potenciarà l'ensenyament de les llengües de l'Estat

Amb l'assistència del titular del departament, Federico Mayor Zaragoza, s'ha constituït al Ministeri d'Educació i Ciència un grup de treball sobre ensenyament del castellà i altres llengües d'Espanya que presidirà l'acadèmic Fernando Lázaro Carreter i que tindrà com a assessors els també acadèmics de la llengua espanyola Manuel Alvar López, Manuel Seco Reymundo i Guillermo Díaz-Plaja.

Amb els acadèmics esmentats anteriorment, integren el grup de treball un ampli conjunt de rellevants especialistes en les diferents llengües que formen el mapa lingüístic espanyol. S'ha procurat la presència de representants de totes les nacionalitats i regions que han de tenir-se en compte per als propòsits del treball ara iniciat:

Miquel Siguan (Catalunya); Emilio Lázaro (sots-director d'estudis i documentació del MEC); Adolfo Mailló (expert en bilingüisme); Montserrat Sala (Catalunya); Carmen Alzueta (País Basc); Bartomeu Rotger (Balears); Joaquina Gallego (Galícia); Manuel Rico (València); Gerardo Muñoz (expert en pedagogia de la llengua); M. Zachariév (especialista de la UNESCO en educació bilingüe) i Marcos Adeli (València).

La pressió fiscal s'està menjant el capital

L'Estat ha de plantejar-se disminuir la pressió fiscal, encara que sigui en xifres simbòliques, però que impliquin un control de les despeses públiques, manifestà el portaveu de la Minoria Catalana, Miquel Roca i Junyent.

Segons la seva opinió, la pressió fiscal no pot seguir augmentant com a fet fins ara, ja que actualment "no és que estiguem carregant el capital, sinó que ens l'estem menjant". Per això, la pressió fiscal mantinguda fins ara, s'haurà de disminuir.

Amb això, s'aconseguirà que la despesa pública es controli i assoleixi criteris d'efectivitat. En el futur s'imposarà l'austeritat del sector públic, o aquest acabarà per enderrocar l'economia espanyola ja que, per un altre costat, els serveis públics no estant millorant, sinó simplement encarint el seu cost. El ciutadà—va dir—no troba millorament a les prestacions públiques, sinó el contrari. Moltes vegades es veu com aquests van disminuint, mentre el déficit puja.

Mallorca: el 15 per cent dels escolars es droguen

Un 15 per cent dels escolars mallorquins d'edats entre els 14 i els 18 anys prenen amb certa

Punt de vista

Guerra i eleccions

A la República del Salvador hi ha hagut una estranya barreja de guerra i eleccions. Tot i que fa un any que les guerrilles del Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional mantenen el país en un autèntic estat de guerra, els salvadorens votaren —amb una gran participació, segons que sembla— el propassat diumenge dia 28 de març. La barreja, si més no, és estranya, i ho fou en un alt grau, car mentre uns ciutadans votaven, uns altres morien víctimes de la guerra que no s'acaba.

Les eleccions, en aquest cas són, d'una banda, una simulació de la continuïtat de la normalitat, una normalitat que, com es pot comprovar cada dia, fa temps que és lluny del Salvador; d'altra, una recerca de força moral per a cercar i imposar solucions. Les dues finalitats, però, són dubtoses si problemàtiques, perquè unes eleccions celebrades en aquestes condicions són impugnables fàcilment i perquè, amb una base d'aquesta mena, és difícil d'avançar en el camí de solucions dignes d'aquest nom.

Pel que fa a les eleccions, cal subratllar dos aspectes. Primer, el grau elevat de participació, tot i que cal fer constar que, a causa d'un cens mal fet, van poder votar totes les persones en edat de fer-ho exhibint la cèdula d'identitat. Segon, el reconeixement que tots els grups participants a les eleccions han fet del triomf de Duarte, actual president i candidat demòcrata-cristià. La consulta electoral, per tant, ha estat més positiva que a Guatemala, però l'oposició armada és, al Salvador, molt més important.

L'enrobustiment de la figura del president Duarte només seria fructífera si fos aprofitada en un camí de diàleg i participació: tot el poble que ha restat al marge de les eleccions, no pot ésser marginat si hom vol construir un país de debò. El gran repte és aquest: cal pacificar el Salvador, sens dubte, però, a la vegada, cal incorporar a la vida pública col·lectiva els que n'estan marginats. És obvi que la lluita armada no ha d'ésser el passaport vers el poder, però la situació de fet del Salvador, amb tràgiques històries de morts i violències de tota mena, no ha de menar a una lluita d'exterminació de l'adversari. La solució atribuïda a Arena (Alianza Republicana Nacionalista), partit ultradretà, que es basa en l'eliminació de 300.000 persones ("la solució de les 300.000") fa esferir, tot i que només sigui, sortosament, una formulació; d'altra banda, il·lumina sobre el grau de ruptura al qual ha arribat el país.

La solució no pot ser fàcil, perquè es difícil negociar avui amb l'enemic d'ahir, perquè un any de morts ha fet més grans els odis i les diferències, perquè la mateixa guerrilla no respon a un plantejament unitari i perquè massa interessos s'oposen a la imprescindible nova política de nova pau i nova justícia. La democràcia cristiana que, en d'altres llocs d'Amèrica ha aconseguit de fer aquest paper, per l'enriment general i per mancaments propis, ho té molt més difícil al Salvador.

Josep Faulí

assiduïtat haixis o marihuana, segons una enquesta encarregada pel Consell Insular de Mallorca.

El 29 per cent dels escolars —el sondeig es realitzà entre 3.690 alumnes dels 20.000 censats a Mallorca han provat alguna vegada l'haixis o la marihuana.

Deu mil demandes de divorci

En els sis mesos de vigència de la Llei de Divorci s'han presentat a prop de 10.000 demandes. Les més, lògicament, a Madrid (2.400) y a Barcelona (2.200); 1.100 a Canàries, 600 a San Sebastià; les menys a Sòria (1), Terol (4) i Segòvia (6).

Segons un estudi de la secretaria tècnica del Tribunal Suprem difos per RNE, més del 70 per cent de les demandes de divorci són de majors de 40 anys, amb fills, baixos ingressos i escàs nivell cultural. D'elles, 4.300 són de mutu acord.

MÓN

Exit DC a Holanda

La dreta ha guanyat i l'esquerra ha perdut en les eleccions holandeses, com havia passat en les alemanyes i en les franceses.

En els tres casos es tracta d'eleccions no legislatives, però que marquen una clara tendència europea; els socialistes surten batuts en totes, però no pel simple fet

d'estar al poder, dons a Holanda, el partit democristià que també al Govern ha guanyat un excel·lent nombre de vots.

Amb un clima polític tens, els holandesos han escollit els 705 representants dels "Provinciales Staten", els consells que governen les onze províncies d'aquest país de 14 milions d'habitants. En total participaven 20 partits, encara que només les quatre grans formacions presentaven candidats a les 11 províncies.

França no deixa a Grècia cap escultura per si després no la tornen

Potser per temor a que es pogués quedar-se per a sempre en el seu lloc d'origen, França es mostra molt reticent en voler deixar a Grècia per a quan exposició "La Venus de Milo", que es troba al Museu de Louvre de París des del segle XIX.

Melina Mercouri, ministre grega de Cultura, assegurà disposar de l'acord de principi del Govern francès, però segons aquest no hi ha cap demanda oficial.

Un portaveu del Ministeri francès de cultura ha declinat avui fer qualsevol comentari, amb la nerviosa resposta "no tenim cap declaració per fer", actitud que s'ha repetit de forma més amable al museu parisenc.

"La Venus de Milo", de finals del segle segons abans de Crist, va aparèixer a la illa grega de Milo, una de les Cíclades, el 1820

La Passió D'OLESA 1982

REPRESENTACIONS

7-14-21 i 28 de Març
4-9 (Divendres Sant) - 18 i 25 d'Abril
1-2 maig.

Sessió matinal única, de las deu i quart del matí a les dues de la tarda.

LOCALITATS

OLESA DE MONTSERRAT:

Del dimarts al dissabte, de sis a vuit de la tarda al telèfon (93) 778 05 90 (Sr. E. Soler).

BARCELONA:

Magatzems Jorba Preciados. Avinguda Portal de l'Angel Tel. 317 00 00 - Dimecres i divendres, de les deu del matí a la una del migdia. Centre de localitats: Rambla de Catalunya; 2. Tel. 317 43 89.

Una tradició popular esdevinguda, avui, en un espectacle teatral únic.

Dos-cents trenta bisbes reunits a Assís amb el Papa

Recerca de noves síntesis culturals

El divendres, 12 de març, amb un lluminós matí primaveral, la ciutat d'Assís era una festa. S'esperava la visita del Papa per a reunir-se amb tots els bisbes italians, a la ciutat de sant Francesc, patró d'Itàlia, de qui celebrem el vuitè centenari del seu naixement.

Les campanes de totes les esglésies d'Assís i de les poblacions de la vall d'Espoletto i un esplèndid sol, després dels vents dels dies passats, han acollit el Sobirà Pontífex en la seva arribada en helicòpter sobre l'explanada de la basilica superior d'Assís.

"Sant Francesc ens asseguri la primavera", va comentar el Papa tot saludant els dos mil fidels que l'esperaven.

Abans de reunir-se amb els bisbes, Joan Pau II va reservar uns moments a les obres mestres: La magnífica façana gòtica en pedra rosa i els frescos del Giotto que recorden la vida de sant Francesc en la basilica superior.

Una crida a "sortir de les sacristies"

Joan Pau II llançà una crida als bisbes, als sacerdots i als religiosos a "sortir de les sacristies" i a seguir l'exemple de sant Francesc, "predicador itinerant, per assegurar al món en crisi una resposta religiosa i moral".

També demanà als joves escoltar la lliçó de "sobrietat i de sacrifici" oferta pel sant de la pobresa. A la ciutat de sant Francesc, al cor de l'Umbria, a 200 kilòmetres al nord de Roma, el Papa ha presidit una reunió sense precedents dels 230 bisbes italians, que per primera vegada havien renunciat a reunir-se a Roma

per celebrar a Assís el vuitè centenari del naixement del "pobrisó". Com a primat d'Itàlia, el Papa ha cregut que el seu deure era unir-se als bisbes del país.

Sessió de treball amb 230 bisbes

El Sant Pere va celebrar una sessió de treball amb 230 bisbes italians.

A la gran sala dels papes, el secretari de la Conferència Episcopal llegí un missatge dels bisbes als italians: "greus problemes, tals com el dret a la vida, la llibertat de consciència i la llibertat religiosa, la pau, la fam en el món, la moralitat pública, l'autodeterminació política i la col·laboració entre els pobles exigeixen avui la participació de tots. L'absentisme no pot admetre's. Pels cristians, això és un pecat d'omissió".

"Cal escoltar la lliçó de sant Francesc"

En les seves paraules a l'episcopat, Joan Pau II traçà un quadre de conjunt i una síntesi de la realitat eclesial italiana. Subratllà que, en el context social de la nació, s'evidencien algunes tensions i contraposicions.

"L'activa presència de l'Església —digué el Papa— cal sa-

ber-la contraposar en la pràctica amb acció humil i serena, però informada i decidida, als programes que voldrien eliminar aquesta presència i fer que desaparegués l'Església i s'esvanís el seu influx inspirador. Això no es contraposa ni amb el diàleg ni amb la llibertat de consciència. En cert sentit no pot existir respecte pels altres si no sabem expressar-nos a nosaltres mateixos en forma deguda."

"Cal escoltar la lliçó de sant Francesc, ha recomanat. En una època de crisi, que va seguir a l'any mil, pot ésser semblant a la que viu el món d'avui, a la vetlla de l'any dos mil; sant Francesc sapigué reintroduir el Crist en la societat i contribuir d'aquesta manera a la represa religiosa i moral. I sabrà fer-ho amb els seus deixebles evitant qualsevol oposició a polèmica amb la legítima autoritat de l'Església (com van fer certes sectes herètiques d'aquella època), però amb perfecta obediència i respectant el manament apostòlic".

Joan Pau II ha demanat als bisbes, als sacerdots i als religiosos "anar pel món amb coratge i amb l'estil del treballador evangèlic, deslligats dels béns d'aquest món i portadors de pau sense oposar el servei de Déu al servei de l'home".

"Cal seguir a sant Francesc que fou un home de frontera",

amb consciència del passat, obertura a les exigències del present i la projecció vers el futur.

A continuació mantingué un diàleg lliure i obert i concelebrà amb tots ells l'Eucaristia a la basilica inferior. Esmorzaren junts al refectori del convent dels franciscans conventuals.

Recerca de noves síntesis culturals

Joan Pau II invità a reflexionar fins a quin punt hagi estat assimilat pel poble de Déu d'Itàlia, l'autèntic significat de l'orientació pastoral del Concili, que per desgràcia ha estat ràpidament marcat pels elements de divisions. També va referir-se a la "crisi de valors" que travessa tota la comunitat eclesial italiana, a la "desorientació moral", però també a la "inquieta recerca de noves síntesis culturals".

El Papa va estimular l'episcopat i la comunitat eclesial del país "a reconstruir el teixit civil de la nació sobre els valors ètics de l'humanisme cristià".

Altres actes del dia

A la vigília de la visita papal, els bisbes tingueren un recés espiritual a la basilica de Santa Maria dels Àngels, recés que dirigiren els franciscans custodis de l'esmentada basilica.

El Papa, i també els bisbes, visitaren el monestir de Santa Clara, on descansen les despulles de la santa d'Assís gest que va recordar no solament la dimensió femenina del moviment franciscà,

sinó, sobretot, la dimensió contemplativa de tota la vida claustral.

A Santa Maria dels Àngels

Després de la visita a la basilica de Santa Clara i de la catedral de sant Rufi, Joan Pau II va parlar a la multitud reunida a la plaça de la basilica de Santa Maria dels Àngels.

El Papa va manifestar que, en venir per segona vegada a Assís, ha experimentat la mateixa emoció que la primera "perquè es respira una atmosfera de puríssima fe cristiana i d'altíssims valors de civilització".

Al vespre, Joan Pau II retornà en helicòpter a la ciutat del Vaticà.

Una iniciativa sense precedents

Comenten els informadors religiosos italians que aquesta visita i reunió de l'episcopat fora de Roma, es tracta d'una "iniciativa sense precedents" en la història de la Conferència episcopal Italiana (CEI). És la primera vegada que se celebra fora de Roma i la primera vegada que es dedica una reunió general a la figura d'un sant.

Són molts els que creuen que la decisió de dur a terme "una peregrinació episcopal" sigui fruit de l'illuminat exemple de Joan Pau II, que elegix santuaris i tombes de sants com a fites preferents dels seus viatges i que tant revaloritzen amb fets i paraules els llocs que han estat teatre, en el passat, d'un particular testimoniatge cristià / M.G.

Crònica de Roma

Esposa, mare i monja

ROMA. (Del nostre corresponent.)— Santa Rita és una de les santes més venerades pel poble cristià. No seria just ignorar-la en les meves cròniques després d'adonar-me de les multituds que aquests dies acudeixen al país nadiu de la santa, Càsia, per a celebrar el VI centenari del seu naixement. La Umbria actual és majoritàriament "roja", curiosament roja, ja que un dels autodeclarats d'aquest color anava a Càsia en pelegrinatge a peu i va voler obsequiar-me amb unes roses beneïdes de la Santa. Itàlia és un país molt curiós.

El cas és que "la dolça figura de la Santa", la seva humil i exemplar existència com a esposa, mare, vídua i religiosa, la seva semblança no contradictòria amb la "dona forta" i amb la "verge prudent" que descriu l'Escriptura, han volgut ésser recordades aquest dies per Joan Pau II, "unint-se espiritualment als pelegrins que de terres llunyanes vénen en multitud a Càsia, en enorme multitud".

Referent al present centenari de santa Rita, el Pontífex recorda altres dos importants aniversaris, o sigui el XIV centenari del naixement de sant Benet, celebrat el 1980 pel Papa amb una visita a Núrsia, i l'actual VIII centenari del naixement de sant Francesc d'Assís, "que componen un tríptic ideal de brillant santedat, que dóna testimoni i que a la vegada demana un aprofundiment, en el sentit de la coherència, el filó ininterromput de gràcia que brolla de la terra fecunda de la Umbria cristiana".

El Papa posa en evidència també una altra felicitat coincidència: el fet que el naixement de santa Rita sigui un any després de la mort de

santa Caterina de Siena, "gairebé per assenyalar —observa el Papa— una continuïtat gens desproveïda de meravellosos significats espirituals".

A voltes aquestes demostracions massives de devoció accentuen excessivament els aspectes extraordinaris i prodigiosos. El Papa ha volgut tenir cura, amb les seves paraules, dels aspectes més autèntics de la veritable devoció cristiana, en insistir que no és la fama de miracles el més important de la Santa sinó "una normalitat, que deixa astorats, de l'existència quotidiana viscuda per ella, primer com a esposa, després com a mare i finalment com a monja agustina". El Papa no oblidà el recordar l'experiència mística de Rita de Càsia, simbòlicament resumida en "l'espina dolorosa" com a "signe d'amorosa participació en els sofriments del Salvador, per seguidament recordar que la lliçó de la santa es concentra en elements típics d'espiritualitat: l'oferiment del perdó, després de l'assassinat de l'espòs i l'acceptació del sofriment "no com una forma passiva de resignació o com a fruit de debilitat femenina" sinó per la força de l'amor a Crist.

El Papa, després d'aplicar a Rita de Càsia les paraules bíbliques sobre la dona forta i la verge prudent, acaba així: "Per això a tots els seus devots, escampats arreu del món, he desitjat proposar altra vegada la dolça i sofrint figura amb el desig que, inspirant-se en ella, vulguin correspondre, cadascú en l'estat de vida que li és propi, a la vocació cristiana en les seves exigències de claretat, de testimoni i de valentia".

E. Planas

Vaticà dia a dia

Gairebé certa la visita del Papa a Polònia

La visita de Joan Pau II a Polònia el pròxim mes d'agost és "pràcticament segura", segons s'afirma en els medis polonesos de Roma.

Els bisbes polonesos, que l'havien invitat abans de la declaració de l'estat de setge, i els catòlics del país se sentien enormement decebuts si el Papa no participa en les celebracions en honor de la "reina de Polònia". Això ha donat a conèixer a Joan Pau II, fa uns dies, monsenyor Bronislaw Dabrowski, secretari de la conferència episcopal polonesa.

El primat monsenyor Glemp ha assegurat als seus fidels de Varsòvia que el programa del pelegrinatge del Papa es manté intacte. Això mateix va manifestar monsenyor Dabrowski així que va arribar de Roma.

Sembla que les autoritats poloneses també estan d'acord amb la visita del Papa, segons declaracions fetes sobre aquest tema.

Joan Pau II amb representants d'altres Esglésies

El Papa, Joan Pau II, amb uns representants de l'Església Luterana i Ortodoxa-Grega, en un intent d'aproximació ecumènica.

Actualment les esglésies protestants formen la "Confederació Luterana Mundial", iniciada al 1923. Entre els teòlegs luterans més recents, cal assenyalar O. Cullmann, R. Boutmann i D. Tillich, alguns llibres dels quals han tingut molt ressó a Catalunya.

Conferència internacional d'ordes franciscanes a Roma

"L'amor al proïsme, el respecte de la pobresa i l'obediència a l'Església —tres preceptes del testament anomenat "de Siena" de sant Francesc d'Assís—, són les línies directrius que el papa Joan Pau II ha donat als participants de la Conferència internacional dels franciscans" que se celebra actualment a Roma. Arran d'aquesta conferència, els 250 superiors i superiores de comunitats que viuen en l'observança de la regla de sant Francesc, deliberen sobre el seu renovellament dins l'esperit del Concili Vaticà II. Els participants procedeixen de trenta països de tots els continents.

Campanya de difamació contra el Vaticà a Eslovàquia

Tant en els mitjans de difusió com a les mateixes institucions de l'Església d'Eslovàquia s'ha iniciat una campanya de difamació contra el Vaticà, acusant-lo d'immiscir-se en els "afers interns de l'Església txecoslovaca".

A finals de febrer, per a commemorar el 34è aniversari de l'accés al poder del comunisme a Txecoslovàquia, un treballador donà una conferència al Seminari de Bratislava en la qual atacà la política del Vaticà. Als seminaristes se'ls va obligar a assistir a la conferència, però en sortir ho feren en silenci, expressant així el seu desinterès.

A la Universitat de Bratislava també han aparegut pintades amb frases bíbliques amb les que s'intenta relacionar l'Església amb el règim hitlerian per a poder acusar-la de "feixisme".

A més els serveis secrets han començat a difondre "publicacions clandestines" en les quals es critica l'Església i a vegades l'ataca directament.

Però els fidels ja tenen un sisè sentit per a reconèixer aquesta "desinformació" i rebutjar-la totalment.

El Papa, preocupat per la droga

Joan Pau II, preocupadíssim per la droga i els seus efectes, ha

disposat que el Consell de la Família dediqui una especial atenció a aquest fenomen actual que tan afecta la família. El Consell està organitzat —segons s'ha sabut— una secció que es dedicarà específicament a la qüestió de la droga. De moment ha iniciat contactes amb els sacerdots que treballen en aquest camp.

El cardenal Pericle enterrat al seu poble

El Papa va presidir els funerals del cardenal Pericle Felici, mort el dia 22 de març. Les restes mortals del cardenal quedaren exposades a l'església romana de Sant Apolinare, d'on era titular.

L'efigie del cardenal podria resumir-se dient que "fou, per damunt de tot, un home d'ordre". Hauria d'estat motiu de consol per a ell veure la promulgació del nou Dret Canònic, fruit d'una seva llarga dedicació i preocupació.

Cantonigròs, lloc d'estiueig del cardenal Felici

El difunt cardenal Felici passà temporades estiuenques de descans a Cantonigròs, en la casa religiosa de les Operaries Parroquials fundades per Magdalena Aulina.

El dia de la seva mort, havia acabat de celebrar la santa missa en la catedral de Foggia. Les últimes paraules que digué en la homília foren: "La nostra il·l·lússió ha d'ésser la de crear una societat millor; ens hi hem d'esforçar fins que no estiguem ja a l'altra vida". En acabar aquestes paraules, es va sentir indisposat, i es recolzà en els braços del batlle; immediatament fou traslladat a l'hospital, on moria poca estona després fulminat per una edema pulmonar.

Documents

Encoratjar per la pau

Joan Pau II ha declarat: "Els cristians mai no poden adoptar les armes de la violència sanguinària, ni quan els drets de l'home són befatats no importa sota quin cel".

El Papa s'ha adreçat a la població d'Assís on va anar per celebrar amb els bisbes italians el vuitè centenari del naixement de sant Francesc. En el seu discurs pronunciat davant de l'església de Santa Maria dels Angels, no ha fet al·lusió a cap país concretament. Ha evocat les ensenyances de sant Francesc que invita a perdonar les ofenses, però no a assumir per això "una actitud passiva d'estèril resignació".

"El fet que el cristià no pugui acceptar la violència sanguinària no vol pas dir que hagi d'acceptar que sigui atemptada la dignitat de l'home. Cal que sempre elevi la seva veu per a encoratjar la reconciliació i la pau", ha dit.

Joan Pau II també ha recordat el missatge ecològic de sant Francesc i el seu amor pels animals. "L'educació del respecte als animals i en general de l'harmonia de la creació, ha afirmat, té un efecte benefactor sobre l'home contribuint a desenvolupar en ell els sentiments d'equilibri, de moderació, de noblesa i habituant-lo a retrobar en la bellesa de les criatures la grandesa del Creador".

El Papa abans havia esmorzat amb els bisbes i havia rebut una família de jueus que volia donar-li les gràcies per tot el que fa per afavorir les bones relacions entre catòlics i jueus.

Després va visitar les prop de cinquanta monges clarisses en el convent de santa Clara d'Assís.

Un dominic resident a Barcelona nomenat per un alt càrrec de la Santa Seu

Jordán Gallego, del Secretariat pels no creients

El dia 25 del passat mes de març, Radio Vaticana anunciava al migdia el nomenament del pare Jordán Gallego com a secretari del Secretariat per als no creients, un alt organisme de la Santa Seu creat per Pau VI en ple Concili Vaticà II. Jordán Gallego és un dominic lleonès afincat de molts anys ençà a Catalunya. Parlant amb ell, va manifestar per CATALUNYA CRISTIANA que "juntament amb la responsabilitat del càrrec, al qual es donarà totalment, experimenta un enyorament a haver d'abandonar Catalunya".

El pare Gallego és llicenciat en Teologia i doctor en Filosofia per la Universitat de Friburg (Suïssa), professor de la Facultat de Teologia a Va-

lència, i ha publicat molts llibres de la seva especialitat.

Fins ara el pare Jordán Gallego residia en la comunitat de religiosos dominics del carrer de Bailén, de Barcelona. Era director de l'Institut de "Teologia i Humanisme",

coordinador del "Grup Cristià de promoció i defensa dels drets humans", de Barcelona i també director dels Equips de Matrimonis d'Espiritualitat Conjugal.

El pare Gallego, dintre d'unes setmanes, tindrà el seu lloc de treball al palau de San Calixto, a Roma, seu del Secretariat, i la seva missió serà la de promoure el diàleg entre la fe i les formes d'ateïsmes. L'actual president d'aquest Secretariat és l'arquebisbe francès monsenyor Paul Poupard.

CATALUNYA CRISTIANA felicita el pare Jordán Gallego, vinculat des del primer dia al nostre setmanari al mateix temps que li desitja èxit en càrrec de tanta responsabilitat.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15 - Tel. 318 54 24
EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms			
Carrer	N.º	Pis	
Tel.	Població		
Els prego que em subscriuïu al diari AVUI a partir del dia 1.er del mes vinent.			
	Trimestral	Semestral	Anual
Barcelona-ciutat	2.610.-	5.220.-	10.440.-
Catalunya-Estat espanyol			
Correu normal	2.455.-	4.910.-	9.820.-
Correu aeri	2.610.-	5.220.-	10.440.-

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETÍ a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3.er 2.a
Barcelona-7

BARCELONA

Redacció

Fundació Evangèlica de Catalunya

Assemblea anual

La Fundació Bíblica Evangèlica de Catalunya ha celebrat la seva assemblea anual. Aprovada la gestió de les seves activitats l'any 1981, s'ha acordat dur a terme el següent programa, durant el present exercici:

— Celebració de la SETMANA DE LA BIBLIA, l'abril de 1982. Hi haurà una sèrie d'actes, amb la col·laboració de cors d'esglésies evangèliques, solistes i conferenciant, com ara el pastor Enric Capó, l'historiador Joan González i Pastor i el teòleg Josep Grau. Aquests actes duran el nom de "II Jornades Bernat Vinyes" en record del qui fou mestre de català, membre del departament de traduccions de la F.B.E. de C. i bon patriota.

— Commemoració del 150è ANIVERSARI DE LA PUBLICACIÓ DE "LO NOU TESTAMENT", obra que és la pionera de la Renaixença, anterior a l'Oda a la Pàtria, de B.C. Aribau. Els actes esmentats es faran l'octubre de 1982 i durant el nom de "II Jornades Joan Vallès", recordant el pastor, mestre i director del Grup Escolar de la Generalitat de Catalunya a Berga, i que fou president de la F.B.E. de C.

— Celebració del 16è CONCERT DE NADAL, el desembre de 1982, amb la col·laboració de la "Coral Al·leluia" de Sabadell, adherida al SOC.

— Impressió de la nova traducció del llibre dels SALMS.

— Celebració d'un extens programa d'activitats a comarques, a càrrec d'equips de la F.B.E. de C.

— Impressió de la 6.ª EDICIÓ DE L'HIMNARI "CANTS DE GLÒRIA", exhaurides les edicions anteriors.

El Consell Executiu de la F.B.E. de C. és constituït actualment per Angel Cortès, president; Benjami Planes, vice-president; Joan González-Massó, secretari; Joan Marqués, secretari d'actes; Albert Galmés, tesorero; Salvador Salvadó, Pere Vargas i Pau Sais, vocals, i Enric Capó, departament de traduccions.

Donatiu de Cartagena per a la Sagrada Família

Un taló per import de 250.000 pessetes, donació de l'Ajuntament de Cartagena, fou lliurat pel vice-president de la Generalitat de Catalunya, Miquel Coll i Alentorn, al president de la Junta del Temple de la Sagrada Família, de la nostra ciutat.

Amb motiu del centenari de la col·locació de la primera pedra de l'esmentat temple, el proper dijous dia 25, a dos quarts de vuit del vespre, la Coral Sant Jordi va interpretar obres del renaixement i d'autors contemporanis.

El cartell editat per la Generalitat, que reproduceix el famós quadre de Joaquim Mir "La catedral dels pobres", ha tingut una gran acollida entre els visitants del Temple, els quals poden adquirir-lo al vestibul d'accés a la façana de la Passió.

Pentecosta al Santuari del Miracle

Catorze entitats i moviments eclesials de Catalunya han fet una

crida a tots els joves perquè assisteixin per la Pentecosta d'enguany al santuari del Miracle (Solsonès), a fi de prendre part en una magna concentració que es dirà "l'Àpoc de l'Esperit".

Aquest esdeveniment tindrà lloc els dies 29 i 30 de maig d'enguany, però abans hi haurà hagut unes etapes de preparació. Durant aquesta quaresma s'envien a tots els grups de joves que hi estan interessats un llibret titulat "Llum al vent del món", que conté un seguit d'instruccions adequades per a la preparació de l'aplec. Després de Pasqua començarà el temps d'inscripció i es faran reunions preparatòries.

Tothom qui tingui interès a prendre part en l'aplec esmentat, cal que es posi en contacte amb el secretariat organitzatiu, que es troba a la Ronda de Sant Pau 80, 2n, Barcelona-1, tel. 241 00 04.

Les entitats convocants han publicat un text que acaba dient: "A l'aplec de l'Esperit, trobarem quin és el nostre lloc de lluita i de festa entre tants joves, i serem llum al vent del món".

GIRONA

M. Caballé

La Passió es representa des del s. XIV

La Processó de Verges

Sens dubte que la Processó de Verges és la que té més anomenada de totes les que es fan i desfan arreu del nostre país. Cada any són milers les persones de tot Catalunya i fins de l'estranger que vénen a la vila empordanesa per a contemplar l'espectacle que se'ls ofereix en la nit del Dijous Sant.

Un espectacle que, segons molts erudits, és un veritable "auto-sacramental" sobre la Passió i Mort del Crist. El seu origen podria fixar-se en el segle XIV o XV. Durant moltes centúries la Processó tenia sis escenes o parades principals en diferents llocs del poble. Però a partir dels anys cinquanta aquestes escenes es representen en el mateix lloc: A la Plaça Major, a redós de la muralla medieval que li dona una bellesa imponderable i fantàstica.

El text actual que reciten els actors és pràcticament el mateix que va escriure Fra Anton de Sant Geroni el segle XVIII. Es tracta d'uns versos senzills i populars que narren en cinc quadres diferents l'encontre de Jesús amb la Samaritana; la Santa Cena; el judici del Sanedri; l'agonia de l'hort i la condemna de Pons Pilat.

La Dansa de la Mort

Una menció especial es mereix la representació de l'anomenada Dansa de la Mort. Fins al segle XV només es representava dins el temple parroquial, però posteriorment sortí al carrer, afegint-se als altres quadres de la Processó.

La Dansa està formada per cinc comparses, vestits amb unes robes que porten gravades la forma d'un esquelet. Aquests personatges no paren de ballar i moure's al ritme que els marca un sisè personatge amb un bombo. Un d'ells branda una dalla que simbolitza la Mort segant les vides humanes sense parar. Un altre assenyala continuament l'esfera d'un rellotge indicant que el temps passa per tothom.

Altres processons a Girona, Besalú, Banyoles, Sant Hilari, etc.

Si bé el Dijous Sant només se celebra per privilegi especial de la Santa Seu la processó de Verges, el Divendres dels Dolors i el Divendres Sant se celebren també processons en altres poblacions gironines. D'elles voldríem recordar les que tenen lloc a Banyoles i a Besalú el Divendres abans del Ram, en honor de la Verge dels Dolors i els solemnes Via-Crucis de Sant Hilari, Girona, etc. Totes elles són dignes de veure's per la seriositat i solemnitat amb que se celebren. Concretament, la Processó de Girona compta amb un mànupol de Manaies molt ben organitzat i vestit que impressiona els visitants, i amb alguns "Passos" de gran bellesa artística, com el de Sant Sepulcre. Totes elles comencen entre les nou i les deu de la nit.

M. Caballé

A TERRA SANTA

Amb el Franciscans Custodis dels Llocs Sants

XIX Peregrinació: Del 3 al 14 d'agost del 1982
XX Peregrinació: Del 17 al 28 d'agost del 1982

* Organitza El Comissariat de Terra Santa de Catalunya i Balears a Barcelona.
* Places limitades: mínim 25 persones, màxim 45.

INSCRIPCIÓ I INFORMES

Comissariat de Terra Santa
PP. Franciscans
Santaló, 80 - Telf. 209 23 88
BARCELONA - 21

El doctor Tarrés a Montserrat

Montserrat sempre ha tingut una especial sensibilitat per detectar les vibracions espirituals de Catalunya. Potser és perquè hi posa atenció. O bé, perquè com contava aquell gran periodista que fou Manuel Brunet, l'Abat Marcet comentant la vitalitat montserratina expressava que "Montserrat tan sols ha perseguit la glòria de Déu; tot el demés ha vingut per afegiment". I la glòria de Déu s'assoleix per camins molt diversos; un d'ells és el de donar relleu a aquelles persones que en la seva vida han donat exemple cristià, han exercit apostolat, i han mantingut una fidelitat als seus ideals, defensats amb alegria mitjançant la seva veu, la seva ploma, i l'exercici sempre transparent de la seva vida.

Estic pensant en el doctor Pere Tarrés, defensor incondicional de la seva fe cristiana, de la seva consciència catalana, i de la salut en general. Es ben conegut que l'Església està estudiant la possibilitat de declarar la santedat de Pere Tarrés, car entre la nostra gent té ja fama de sant —en testimoni de tantes persones, entre les que s'hi compta el sots-signant—. És una de les figures que a casa nostra representa més brillant-

ment, i més sacrificadament, la condició cristiana, arrelada en la sensibilitat catalana. Desplegà moltes activitats al servei de la seva fe, però la més coneguda és la que realitzà com a dirigent de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, amb un resultat extraordinari, sorprenent, fenomenal, naufragat en els desgraciats esdeveniments de la guerra civil i la revolució.

Precisament, quan esclatà la tragèdia ell era, amb un grup de dirigents de la Federació, al monestir de Montserrat, celebrant una tanda d'exercicis espirituals. La flamarada revolucionària i sanguinària esgarriava. L'Abat Marcet pregà Tarrés que provés, com a metge, d'anar a la Generalitat i demanar ajuda a Ventura Gassol, al doctor Corachan i algun altre conseller. Amb aquesta gestió es pogué salvar el monestir —malgrat que bon nombre dels monjos fossin assassinats. Així, Tarrés quedava definitivament vinculat a Montserrat.

Ara, amb visió encertadíssima, Montserrat pensa posar la imatge de Tarrés a la seva façana. Una vegada més ha copsat l'esperit del país.

Dídac Parellada

Com ja vam anunciar en el nostre setmanari n.º 125, el conjunt internacional GEN VERDE, va actuar a Girona i a Barcelona, on van tenir un bon acolliment, tant per l'originalitat i qualitat de l'espectacle, com pel missatge d'unitat que van transmetre.

Es podria dir que ha aconseguit el seu objectiu: comunicar el missatge de l'Evangeli i la seva experiència mitjançant l'espectacle "El món, una casa" amb una coreografia moderna, harmònica i ben aconseguida. La delicadesa de cantar i presentar-se en català va ésser molt apreciada.

Aquest conjunt que està format per vint noies de diferents països, és una de les moltes manifestacions del Moviment dels Focolars que, va iniciar Chiara Lubich.

Hem aprofitat d'interrogar-les i els hem demanat que ens expliquessin "la seva història" i de com es van trobar amb aquesta experiència:

El dilluns de Pasqua a Terrassa

El «Gen Verde» torna a Catalunya

● Thérèse: "Tot va començar per un lapsus"

Sóc escocesa, vaig estudiar música en el conservatori i abans d'entrar en el "Gen Verde" tocava el contrabaix en una orquestra. "M'agradava viure com una artista, entre músics i il·lusionar-me amb els altres que ens moviem en un món solament nostre i, tanmateix, no era feliç. Potser per la influència del meu pare —va ser comunista durant molts anys i després es va convertir al cristianisme— que ens va infiltrar sentiments molt forts d'igualtat i de germanor entre els homes, jo vaig començar a anar a una associació religiosa oberta als pobres i vagabunds, per ajudar en les cuines o bé tocar-los la guitarra, o senzillament, escoltar-los.

Vet ací que un dia vaig conèixer un sacerdot que em va dir si m'agradaria anar a sentir parlar dels Focolars. Jo, com una bona escocesa, vaig pensar: "Haurà dit malament la paraula, voldrà dir 'folklore', i vaig anar-hi perquè aquest tipus de música m'interessava. Però la meua sorpresa va ser que en comptes de gaites i tambors hi havia un grup de persones joves i grans i una noia que va

parlar del seu encontre amb l'espiritualitat del Moviment dels Focolars, de com va començar Chiara Lubich i d'altres noies, i de com es van prendre seriosament totes les paraules de l'Evangeli. Escoltant la seva experiència vaig pensar: "Aquest és el camí que cerco".

Uns dies després vaig convidar a casa a alguns amics meus de les diferents esglésies d'Escòcia i els vaig explicar tot el que jo havia sentit. També nosaltres decidíem viure una a una les frases de l'Evangeli i al cap de poc veiem que la nostra vida canviava. Després vaig anar a Itàlia per saber més sobre el Moviment.

Abans d'anar-me'n i per tal de viure plenament l'aventura que s'obria davant meu, vaig deixar-ho tot, fins i tot totes les meves partitures... Però a Loppiano, passat un temps, vaig començar a treballar en el "Gen Verde". Només que ara descobreixo que la música viscuda en una dimensió d'unitat amb les altres, des de la composició, fins i tot, els arranjaments tenen un altre sabor i un altre valor".

Paola és una de les veus solistes del conjunt. Em diu: "Procedeixo d'una família molt pobre i sóc la filla més petita. El meu pare bevia desmesuradament i la meua mare estava sempre fora treballant. Vaig créixer una mica esquerrpa i introvertida, no aconseguia obrir-me a ningú. Això em va succeir fins que vaig conèixer en Lluç. A ell de seguida el vaig estimar. Estudiava Medicina i jo l'acompanyava molt sovint a l'hospital enmig dels malalts, pràcticament va ser llavors quan vaig començar a sortir de mi mateixa.

Una nit, de sobte, em truca un amic seu i em diu que el Lluç havia tingut un accident greu. Havia mort a la carretera. Hauria volgut escapar-me a no sé on, sola, per desfogar tot el meu sofriment i, en canvi, serrant les dents vaig voler reaccionar de seguida: "Ja no puc estar tot el dia a casa, cercaré treball fora"; vaig trobar-ne en una fàbrica. Així, doncs, als setze anys, tots els matins anava en bicicleta al treball".

El meu pare continuava bevent i una nit va tornar a casa ple de sang. Vaig sentir pànic, però de seguida el vaig ajudar a asseure's i li vaig rentar la cara, els braços... Però era quelcom més que una caiguda. El dia següent no podia caminar a causa d'una paràlisi. Els metges em van dir que no hi

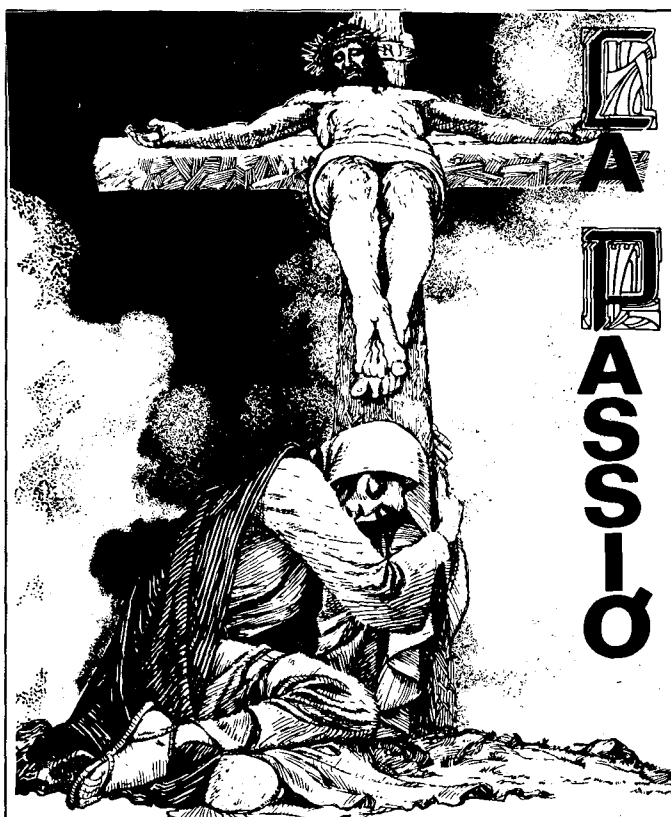
● Paola: "Un cap de setmana que dura catorze anys"

havia cap esperança i em vaig oferir per cuidar-lo totes les nits a l'hospital. Després al matí corria cap a la fàbrica. "Jesús et dono els anys que em resten per tal que se salvi la seva ànima". No sé com, pedalejant de pressa, em va venir aquesta idea en examinar la vida del meu pare, plena d'errors i de blasfèmies. Fins l'últim dia... pocs moments de lucidesa i va demanar un crucifix per fer-li un petó, després amb un fil de veu va voler resar el Parnostres.

No creia que Déu m'agafés la paraula d'aquesta manera. I això no va ser tot: Pocs mesos després una veïna de casa em va convidar

per visitar Loppiano. Vaig anar-hi amb la idea de passar-hi unes breus vacances, però va ser tot al contrari. Em va transformar l'experiència de tots aquells joves de Loppiano que intentaven de viure l'Evangeli. Vaig copsar de seguida: "Paola, ara es el sí o el no per sempre". Aquell cap de setmana, per mi dura, ja catorze anys".

Els donem les gràcies. El Grup Gen continua la seva gira per les diferents províncies de la península i ens comuniquen que el dilluns de Pasqua a dos quarts de set de la tarda, actuaran al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa.

EL PALAU D'ANGLESOLA
Gran Teatre Victòria

Dies 4 (diumenge) i 9 (divendres Sant) d'abril 1982
a les cinc de la tarda.

Horaris de les celebracions de Setmana Santa

Santa Església Catedral Basílica.— Diumenge de Rams: A les 11, Benedicció de Rams i Celebració de l'Eucaristia. Dimarts Sant: A les 11, Missa Crismal. Dimecres Sant, a les 19,30, Celebració comunitària de la Penitència. Dijous Sant: A les 18,30, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant: A les 15, Celebració de la Paraula, davant del Crist de Lepant. A les 5: Acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. A les 7: Viacrucis. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua: A les 22, VETLLA PASQUAL.

Monestir de Montserrat.— Diumenge de Rams: A les 10,30, Processó dels Rams i Missa conventual. Dijous Sant: A les 11, Celebració comunitària del Sagrament de la Penitència. A les 18, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant: A les 17, Acció litúrgica en memòria de la Passió del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 22, VETLLA PASQUAL.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les.— Dijous Sant, a les 20, Celebració de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 17,30, Celebració de la Mort del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 23, Celebració de la VETLLA PASQUAL.

Monestir Cistercenc de Valldonzella.— Dijous Sant, a les 18,30, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 16, Celebració de la Passió del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 22,30, VETLLA PASQUAL.

Monestir de Santa Maria de Solius (Girona).— Diumenge de Rams, a les 10, Benedicció de Rams i Missa conventual. Dijous Sant, a les 5 de la tarda, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 10,30 del matí, Celebració comunitària de la Penitència. A les 5, Celebració de la Passió del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 10,30 de la nit, VETLLA PASQUAL.

Monestir de Santa Maria de Pedralbes.— Diumenge de Rams: A les 11,15, Benedicció dels Rams, Processó i Missa conventual (català); a les 13,30, Benedicció dels rams, Processó i Missa (castellà). Dimecres Sant, a les 20,30, Celebració comunitària del Sagrament de la Penitència. Dijous Sant, a les 20, Missa del Sant Sopar del Senyor. Divendres Sant, a les 18, solemne Celebració de la Mort del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 20,30, VETLLA DE PASQUA.

Monestir de Sant Daniel (Girona).— Dijous Sant, a les 18, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 16, Acció litúrgica en memòria de

la Passió del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 22,30, VETLLA PASQUAL.

Monestir de Sant Maties (Casal Bellesguard).— Diumenge de Rams, a les 10,30, Benedicció de palmes i Celebració de l'Eucaristia. Dimecres Sant a les 18,45, Acte penitencial comunitari. Dijous Sant, a les 18,30, Missa del Sant Sopar del Senyor. Divendres Sant, a les 17, Solemne Acció litúrgica de la Passió del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 22,30, VETLLA PASQUAL.

Monestir de l'Encarnació (Panamà, 12, Barcelona).— Diumenge de Rams, a les 12, Benedicció dels Rams i Eucaristia. Dijous Sant, a les 18, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 17, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. Dissabte Sant, a les 22,30, VETLLA PASQUAL.

Monestir de Santa Maria Magdalena (Vallmajor, 29, Barcelona).— Diumenge de Rams, a les 11,15, Benedicció de Rams i Celebració de l'Eucaristia. Dijous Sant, a les 20, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 17, Acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 22,30, VETLLA PASQUAL.

Parròquia de St. Gregori Taumaturg.— Diumenge de Rams, a les 9, 10,45 i 12,45, Benedicció dels Rams i Celebració de l'Eucaristia. Dijous Sant, de les 18,15 a les 19, Celebració del Sagrament de la Penitència. A les 20, Missa de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 18, Celebració de la Passió del Senyor. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua, a les 20, VETLLA PASQUAL.

Trobades d'Espiritualitat. Santuari-Parròquia del Cor de Maria.— Dijous Sant, a les 19, Celebració de la Cena del Senyor. Divendres Sant, a les 16,30, Commemoració de la Mort del Senyor. Dissabte Sant, a les 23, VETLLA PASQUAL.

Església Ortodoxa Espanyola. Parròquia de la Mare de Déu.— Dijous Sant: A les 19,30, Vespres i Divina Litúrgia. Divendres Sant: Adoració de la Creu i Sant Enterrament. Dissabte Sant - Solemnitat de la Pasqua: A les 23, Divina Litúrgia de la Solemnitat de les Solemnitats: LA PASQUA DEL SENYOR. (C/. Aragó, 181, tels. 258 86 48 i 204 83 45.

Avisos i comunicats

Barcelona

Trobades de joves de Montserrat.— L'equip Pi i l'Equip Tau, celebraran la "Trobada de Setmana Santa", els dies 8-9-10-11 d'abril. Per a més informació: Montserrat, tel. 835 02 51. i Barcelona, tel. 226 67 00.

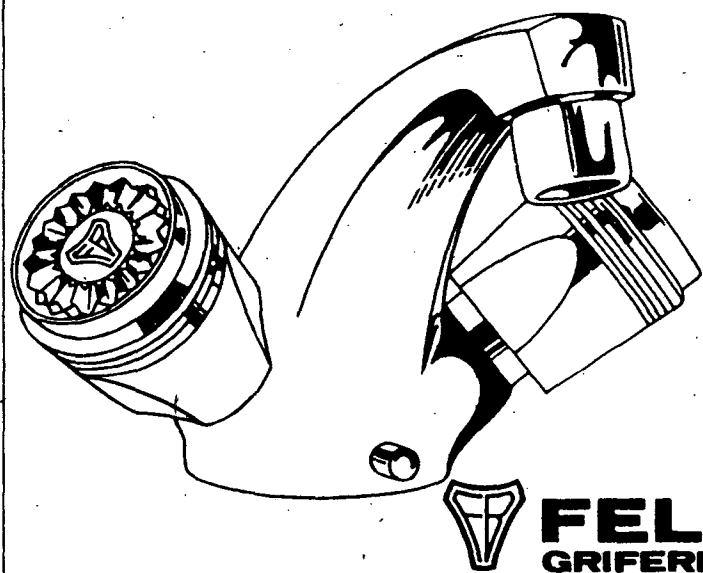
AUXILIA. Promoció cultural i social per a malalts i disminuïts físics.— (c/. Anglès, 50-A, 2on., Barcelona-17). L'associació AUXILIA posseeix un local adaptat per a disminuïts físics al carrer Anglès, 50, de la nostra ciutat, en el que disposa de places per alumnes d'Educació Especial i per aquells d'edat superior als catorze anys que desitgin realitzar Arts Aplicades. Els dos nivells estan atesos per personal especialitzat. Els interessats poden dirigir-se a l'adreça susdita, o trucar els telèfons: 204 22 69 i 204 75 02.

Die 8 d'abril. Vetlla Extraordinària d'Adoració.— L'Adoració Nocturna Femenina celebrarà a l'església del S. Sagrament, c/. Aragó, 268, una Vetlla d'Adoració, la nit del Dijous Sant. Començarà amb una Hora Santa, (oberta a tothom), dirigida per Mn. Eduard Bosch. A partir de les 12 s'organitzaran els Torns de Vetlla d'adoració.

Casal Bellesguard. Monestir de St. Maties. Monges jerònimes.

PELS CAMINS DE L'ORACIÓ. Dimecres, 14 d'abril, a les 8 del vespre, "La Pregària cristiana", a càrrec de Dom Cassià M.ª Just, Abat de Montserrat. Diumenge, 25 d'abril, a les 6 de la tarda, "L'Oració de la nova criatura segons el Nou Testament", a càrrec del P. Josep M.ª Dausà, C.O. Dimecres, 28 d'abril, a les 8 del vespre, "L'Oració en la Patrística", a càrrec de Mn. Josep M. Rovira Bellosó. Diumenge, 2 de maig, a les 6,15 de la tarda, Concert de presentació de l'orgue del Monestir; orgue Mn. Domènec Cols; Flauta travessera, Xavier Relats. Diumenge, 9 de maig, a les 6 de la tarda, "La Pregària segons Santa Teresa", a càrrec de Mn. Josep A. Arenas. Diumenge, 16 de maig, a les 6 de la tarda, "Sant Francesc i la Pregària", a càrrec del P. Lluís de Reus, O.F.M. Cap. Dimarts, 18 de maig, a les 8 del vespre, "L'Oració litúrgica", a càrrec de Mn. Pere Tena. Diumenge, 23 de maig, a les 6 de la tarda, "Noves formes de Pregària", a càrrec del P. Josep M. Vilarrubias, C.M.F. Per a més informació: Casal Bellesguard, tel. 211 82 40. i Monestir de St. Maties, tel. 247 36 66.

Trianon N
UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA
A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS A.
GRIFERIA NOBLE

Ayda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

VIC

Miquel Cañellas.

Santa Maria de l'Estany

Restauració del claustre romànic

Sta. M.^a de l'Estany.— Han començat les obres de restauració del Claustre de Santa Maria de l'Estany, consistents a retornar-li el seu estat primitiu.

Segons testimonis gràfics molt antics, i estudis fets sobre el terreny, s'ha arribat a la conclusió que el pis superior del claustre, existent fins fa uns 25 anys, era original de l'època.

El teulat va ser tret, i el sostre, solucionat amb sistema de terrat i juntes de dilatació.

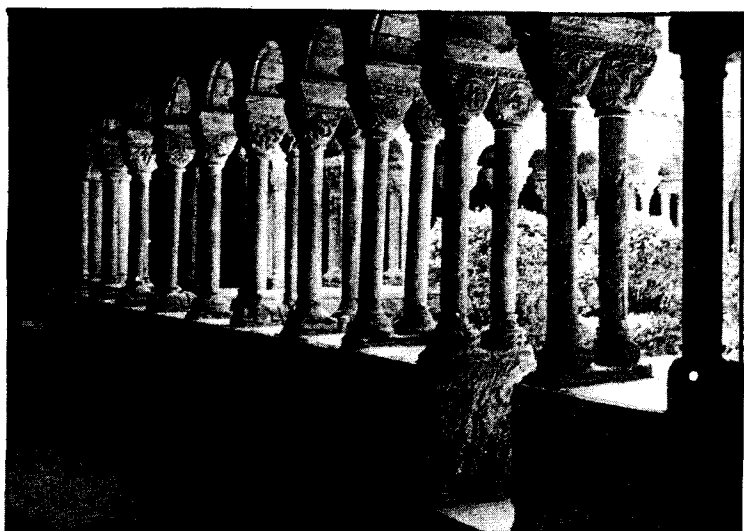
Les inclemències del temps, glaç, desglaç, fred, pluja (L'Estany està situat a 950 mts. d'altitud), l'han inutilitzat, esquerdat, trencades les juntes, es mullen els capitells, amb el consegüent deteriorament produït per l'erosió.

Era necessària per la salvaguarda dels capitells, una reforma seriosa. Aquesta consisteix, segons plànols, a recobrir de nou el claustre amb teulat propi del país i del romànic. Sistemes moderns de formigó aguantaran la teulada, essent aquell visible, dins la part coberta.

El Monestir de Santa Maria de l'Estany, és monument nacional des del 3 de juny del 1931.

Restauració de l'església de Sant Miquel de Tarradelles

Sta. M.ª de Merlès.— Sota el guiatge del servei de conservació de monuments de la Diputació de Barcelona, el mes passat es va començar la restauració de l'església de Sant Miquel de Tarradelles, del municipi de Santa Maria de Merlès. El pressupost d'aquesta obra és previst en prop d'un milió cent mil pessetes. Les obres que s'han de fer són reparar es-

Claustre romànic de Santa Maria de l'Estany.

querdes, cobrir l'absis, restaurar la coberta del campanar i acondicionar l'entorn.

L'església vella de Sant Miquel és un monument romànic del segle XII, amb transformacions dels segles XVII i XIX.

Ripoll.— Va celebrar-se a Ripoll la primera Trobada Escolàpia de Barcelona. Més de 1.000 persones arribaren a la Vila Comtal prop de les 11 del matí, per a gaudir d'una jornada de germanor escolàpia. Els actes s'iniciaren amb una ballada de sardanes a la plaça del monestir, a càrrec de la cobla Bofills, de Torelló.

A la mitja part prengué la paraula el batlle de Ripoll, Pare Jordi Piella i Vilaregut, el qual donà la benvinguda a aquesta trobada i desitjà a tothom una bona estada a Ripoll. Va continuar Joan Amat, president de l'Associació d'ex-alumnes escolapis de la Ciutat Comtal, que agrai al batlle de Ripoll l'hospitalitat i el suport que des del primer moment

trobaren per portar a terme aquest acte.

Processó de Rams

Vic.— La Confraria de la Mare de Déu dels Dolors ha preparat amb gran il·lusió la processó de Rams d'enguany, ja que l'any passat "va constituir una nota simpàtica", segons una nota feta pública pel processoner.

Totes les seccions han treballat en els preparatius, atès que l'acollida de l'any passat, segons la mateixa nota, "aconsellà la persecució d'aquesta tradicional manifestació de fervor religiós mantenint-la en l'estil de sobrietat que des de sempre l'ha caracteritzada".

Trobada general d'escoltes

Manresa.— Ha tingut lloc a Can Vila d'Artés la Trobada Ge-

neral d'Agrupaments Escoltes de la sots-demarcació de Manresa. Més de mil persones s'han trobat a l'esplanada de Can Vila —casa pairal situada molt a prop d'Artés—.

L'encontre es va fer per branques: els Pioners/Caraveles es trobaren a la Colònia Soldevila i els Ràngers/Noies Guies a la Font de les Tàpies (ambdós llocs situats en diferents trencants de la ctra. de Manresa a Vic i prop de Navarces). Cada branca realitzà les seves activitats concretes fins que al vespre s'ajuntaren ambdues per fer una vetllada.

Entre d'altres coses es feren: intercanvi de jocs, intercanvi de tècniques, foc de nit, celebració eucarística per branques, etc...

Les branques es van aplegar a Can Vila, on també hi eren convidats els pares, i allí tingué lloc la "II Mostra de la Cançó Escolta": cada agrupament portava preparada una cançó típica escolta (hi havie quinze agrupaments). L'escenari enlairat en un cantó de l'esplanada tenia el fons decorat amb globus de colors representatius de cada branca. La jornada es cloqué després d'escoltar un cop més la cançó guanyadora i de cantar l'hora dels adéus tots ple-gats.

El lema de la trobada fou aquest: "Mafeking, un poble en marxa", i pretenia exaltar els valors de Baden Powell —fundador de l'escoltisme— quan amb un mínim de gent va aguantar un setge de forces enemigues en temps de la colonització de l'Àfrica del Sud. Aquest valors éren bàsicament: esforç, austeritat, solidaritat i utilitat, els quals lligats amb el mètode a la llei escolta foren l'eix central de tota la trobada.

Josep Salat

LLEIDA

Montaña

Nova etapa del Seminari

Lleida.— Molts recordaran la notícia produïda no fa pas massa, que l'edifici del seminari de Lleida havia estat venut a l'Ajuntament de la capital per a instal·lar les facultats universitàries. El noble i imponent edifici construït a les darreries de segle pel bisbe Meseguer, dissenyat per l'arquitecte Jaume de Capmany, i que s'alç a la Rambla d'Aragó a la qual dona fesomia i caràcter, acabava així la missió per la que fou construït. Cert és, però, que feia ja anys que els seminaristes ja no hi eren. El seminari de Lleida havia sofert, con tants altres, una forta crisi de la que li costaria molt recuperar-se.

La nova etapa del seminari de Lleida s'inicia l'any 1978 en què fou designat el nou equip de responsables, i s'instal·là en uns locals de la Casa Sacerdotal, amb plena independència, al carrer Maragall 1. Des de llavors són dates importants a Salamanca i Saragossa, l'ordenació el 1980 del prevere Llorenç Tricart, i l'haver-se admès a ordres i conferit el ministeri delector el 1981 a 4 seminaristes, i ésser ordenats diaques també aquest any Amadeu Escoso i Francesc Xavier Jauset.

La jornada d'un seminarista comença trobant-se per a realitzar la pregària comunitària i fer una estona de reflexió. Després, el matí està dedicat al treball. Uns ho fan en el món laboral on ja hi treballaven abans d'estar en el seminari, i uns altres en tasques diverses com l'ensenyament, actuació en delegacions d'acció pastoral diocesana, etc. La tarda està destinada a l'estudi i classes de teologia, així com a reunions internes.

SOLSONA

Fermí Manteca.

Monsenyor Moncadas

Carta pastoral sobre la Pasqua

Solsona.— "Hem de superar el simple "moralisme d'una Quaresma reduïda gairebé a reformes personals o comunitàries sense que, juntament a aquestes reformes, brilli sempre la Vetlla de la Pasqua de Jesús que il·lumina, il·lusiona, encoratja i dona el propi to cristià a tota reforma comunitària i a tota ascési personal", afirma el bisbe de Solsona, Dr. Moncadas, en una comunicació pastoral dirigida als preveres i als altres fidels sobre la celebració de la Pasqua.

Amb el títol "Joiosa llum santa", el prelat es dirigeix als seus diocesans bo i explicant-los el sentit de la celebració pasqual, com a signe i com a causa de vida cristiana. Després d'afirmar que la Pasqua és més important que la Quaresma i de constatar que no sempre s'ha vist això d'aquesta manera, el bisbe de Solsona insisteix en la necessitat d'una reflexió seriosa i d'un esforç per millorar la situació actual de com se celebra la Pasqua en molts llocs. "La progressiva decadència i el poc entusiasme que es nota entorn la Vetlla Pasqual manifesten que ni la mort del Senyor se celebra en la seva dinàmica més pròpia de camí vers la vida, ni els altres diumenges de l'any arriben a ser ressò joiosos de la nit de Pasqua."

Aquesta carta pastoral del bisbe Miquel ha estat enviada a totes les parròquies del bisbat i en ella el prelat convida a tots els cristians i sobre tot als agents de la pastoral a revifar la celebració de la Vetlla Pasqual, dient que per retornar-li "la primícia que li correspon, cal esforç, entusiasme i paciència i exigeix també pedagogia, ja que han estat massa, els

segles d'abandó d'aquesta celebració, perquè, sense un gran esforç, pugui esperar-se una recuperació ràpida".

La segona part de la carta pastoral està dedicada a indicar els aspectes primordials de la Vetlla Pasqual, remarcant-ne el seu caràcter de celebració nocturna i la importància de tenir cura dels signes festius, finalitzant amb una sèrie de normes concretes sobre la celebració mateixa, així com d'altres actes festius que se celebren per Pasqua. En concret exhorta que "a les parròquies s'evitarà organitzar caramelles i altres actes populars que, celebrats abans de la Vetlla, serien un contrasigne del que pretén l'Església".

Cervera.— El divendres sant tindrà lloc a la capital de la Segarra el trasllat del Sant Crist, des de la parròquia a l'església de Sant Antoni, després d'acabades les obres de restauració d'aquest temple.

Amb la celebració d'un Via Crucis, el Sant Crist de Cervera tornarà al seu antic lloc, un cop l'església de Sant Antoni ha estat salvada del perill d'enderrocament de què estava amenaçada. Més endavant, concretament el proper dia 18 d'abril, aquesta església romànica serà de nou consagrada pel bisbe de la diòcesi, Mons. Moncadas.

Per altra part, el mateix divendres sant, a les 12 del migdia, tindrà lloc a la parròquia de Santa Maria, una representació de la Passió de Cervera amb el text original d'ara fa 500 anys.

Defunció de dos capellans

Berga.— En el termini de vuit dies, a la diòcesi de Solsona han mort dos sacerdots: Mn. Josep Caus, a la Pobra de Lillet, i Mn. Ramon Gendrau, a Berga.

Mn. Caus, mort el dia 8 de març, havia nascut a Serrateix el 1914. Ordenat de prevere el 1942, havia prestat els següents serveis a la diòcesi: encarregat de la Colònia Vidal, capellà-mestre de la Colònia Pons, vicari de Casserres, capellà de la Colònia Guixaró, regent i arxiprest de la Pobra de Lillet i encarregat de Gavarrós i Falgars. Més tard, va ser membre de l'equip de la Pobra, on li ha sobrevingut la mort.

Per la seva part, Mn. Gendrau havia nascut a Berga el 1900, i fou ordenat de prevere el 1925. Ha exercit els càrrecs de beneficiat-organista de Cardona i rector d'Olvan. Últimament residia a Berga, on morí el propassat dia 16 de març.

Recés per a sacerdots i Missa Crismal

Berga.— Tal i com informà ja CATALUNYA CRISTIANA (núm. 126), el proper dia 5 d'abril, dilluns de Setmana Santa, tindrà lloc al col·legi dels Germans de les Escoles Cristianes de Berga, el recés trimestral per a sacerdots, dirigit aquesta vegada pel P. Abat de Montserrat sobre el tema: Identitat del sacerdot.

El recés començarà a les 12 del migdia i enllaçarà amb la Missa Crismal que se celebrarà enguany a la parròquia de Santa Eulàlia de Berga a dos quarts de vuit del vespre.

Memòria des de Mèxic

Amics: què bonic que seria que tots els que la vam conèixer ens poséssim a escriure sobre ella! Com, entre tots, reconstruiríem aquesta dona admirable que es deia Montserrat Albó! Admirable, perquè ben segur cadascú revelaria un aspecte diferent d'aquest esperit deliciós que sabia desvetllar les emocions més íntimes del nostre interior, i veuríem la seva abundosa riquesa. Admirable, perquè hom descobriria en ella aquella manera de ser tan pròpia del millor del nostre poble, feta d'elegància espiritual, de finesa íntima, de sensibilitat exquisida, de plenitud madura, de comunicació contagiosa. Ella, que va veure de manera tan plena de manera tan bona, el bo i millor del nostre cristianisme...

La Montse era com un gran recipient on tothom hi cabia i on tothom s'hi trobava. Un recipient d'aigua transparent que tenia un misteri especial: el to clar i festiu dels seus ulls lluminosos, tantes vegades entel·lats per les llàgrimes de l'alegria, per les llàgrimes de la tristesa. Moltes vegades, les llàgrimes eren d'incomprensió dels fenòmens que l'envoltaven (el nou curs dels esdeveniments, el nou curs de les persones, el nou d'Agermanament...). Però era una incomprensió que no separava, ben al contrari, unia en la solidaritat del misteri de les persones i dels fets. La seva rialla espontània, fresca, cordial, era contagiosa. Si l'ànima és invisible i el cos n'és la transparència, la de la Montse havia de ser meravellosa: la seva expressió era alhora trèmula i radiant...

Davant d'ella hom sentia l'atracció misteriosa de les aigües del Caribe mexicà —verdes, blaves, blanques, extremament subtils—. En veure-la, hom se sentia endut vers el misteri d'una vida feta de comprensió clara i serena de les coses, d'estimació general de tots els qui l'envoltaven, de sensible delicadesa envers tots els registres de la realitat. Per dir-ho d'alguna manera, en ella hom descobria les fineses misterioses d'una música de Mozart, que encara els estudiosos no entenen...

Aquell "full groc" era una delícia. Si diuen que la més alta saviesa s'expressa en la més gran simplicitat, la Montse era molt sàvia. El full era com una mena de crònica de la vida quotidiana i el rebíem tots els que ens trobàvem a Xile, al Camerun, a Guatemala, als indrets més inversemblants de la pampa o de la costa, del desert o de la selva, amb els blancs, amb els negres, amb els grocs. I penso que quan el llegíem no hi havia ningú que no sentís aquella mena de sensació tan especial i gratificant que s'experimenta en beure un bon got d'aigua fresca que penetra cos endins... Aquell full era ben bé la Montse. Quina força tenia! Quina comunicació més diàfana!

Estic molt content de no haver trencat mai amb ella, malgrat algunes diferències que ella convertia en superficials. Sempre vam ser amics i amics de debò. Quan al darrer agost va passar per Mèxic, vaig tenir el goig de contribuir, de la manera més conscient possible i com per a mostrar-li el meu agraïment, a algunes de les seves darreres vivències felices de la vida: un concert a la sala Netzahualcoyotl —una de les més meravelloses del món—, una conversa apassionant i apassionada sobre la cultura i els misteris de les piràmides de Teotihuacan i, sobretot, una última conversa a dalt del restaurant giratori sobre les incògnites de la vida i de la mort. Com que ella estava avesada a mirar la realitat amb aquells ulls blaus i grans ben oberts, la conversa fou veritablement extraordinària. Tan extraordinària com la vista que teníem al davant: la gegantina ciutat de Mèxic...

Ara la Montserrat ja ha desxifrat el misteri de la mort. Refem, companys, el misteri de la seva vida!

El nostre poble té necessitat que se li mostri aquest estol de catalans desconeguts que són la seva veritable consistència. La Montse era de molt bona nissaga. La seva mare explica bona part del seu misteri. Quina força, quina irradiació, quina maternitat la d'aquella dona! Com era el veritable brollador de la llar, ella, allà, asseguda, invàlida, riallera, lluminosa, al carrer Calàbria 15 de La Garriga!

Si tots plegats ens poséssim a escriure, en parlar de la Montse parlariem de nosaltres mateixos, car cadascú emetria el so que ella va saber desvetllar-hi. Nosaltres seríem el concert, ella la gran mestressa... I la generosa història de la música catalana, seguiria fent el seu camí...

Ignasi Pujadas
Mèxic, 29 de gener del 1982

L'Agermanament, una escletxa d'aire fresc

AGERMANAMENT, pels catalans perifèrics, era cosa de barcelonins. Potser pel fet que a Barcelona l'ofec del "español-catolicismo" era més evident, d'una part, i els corrents innovadors europeus eren més pròxims, de l'altra. Vés a saber. A hores d'ara però, encara se'm fa difícil entendre el llarg recorregut que un home de l'interior com jo, vaig haver de fer per arribar a trobar dintre i molt endintre d'aquest moviment de cristians que buscaven la salvació de la seva fe en la sortida missatgera a l'exterior paganat de l'Àfrica i Amèrica del Sud. Fou allí, a Agermanament, on vaig conèixer a la Montserrat. Fou allí on vaig començar a estimar-la.

Agermanament fou, per a molts cristians, l'escletxa per on entrava aire fresc a l'interior d'un tancat revellit que feia olor de servitud per tots quatre costats. Escletxa i darrera oportunitat per a uns cristians que no volien deixar de creure, malgrat l'espectacle aliè que els envoltava i que els havia iniciat a la fe. Fou l'única eina de treball que no pressuposava claudicacions personals ni malabarismes acadèmics en la interpretació d'un evangeli prou evident. Per això l'escàndol capciós va acompanyar per sempre la gent d'Agermanament. Allí vaig conèixer la Montserrat. Allí vaig començar a estimar-la.

Agermanament, certament, era cosa de folls. Com és de folls la poca mesura en la lluita personal i col·lectiva per la llibertat a preu.

Era, i fins a quin punt, el reducte dels no-conformats. Era la vàlvula que va impedir una esberlada prematura. Fou una avantguarda, per criteris biològics. Fou un resum escaient de la fraternitat cristiana medieval desplaçada en el temps i en l'espai. Una passarella de la fe sense fronteres internes ni externes. Una mena de bogeria col·lectiva, sense més estris que l'Evangeli i l'olor de terra mullada. Parlo dels primers agermanats. Més tard, sobre els camins salvatges, vingueren gent més endreçada, conciliar i disciplinada. La pauta, però, la marcaren els primers, els descamisats. Entre ells vaig conèixer la Montserrat i, amb ells, vaig començar a estimar-la.

Agermanament era una fe pluridireccional. Tantes direccions com persones componien l'empresa. Tothom al seu aire. Tothom lliure. Tothom pecador. Tot ben barrejat en un tot compacte.

Tots els camins possibles i sempre els més aspres i costaruts. Al Camerun, a Xile o a Barcelona, la gent d'Agermanament feien, malgrat els camuflatges, soroll. La discussió permanent era la norma. Res de res era pre-fabricat. Cada dia podia ésser l'invers dels dies passats. Amb el sol, podia néixer un nou camí i un nou conflicte. Les autoritats, benignes i impotents, toleraven. Ja n'hi havia prou. Ningú no feia carrera, ningú no somiava colors morats. Tot, absolutament tot, era camí i era drecera, sabedors que tots et doaven la mà. La resta, què importava? La dura amistat fou sempre l'eina, i amb una eina d'aquesta qualitat, vinga la feina! Així vaig conèixer la Montserrat, així vaig començar a estimar-la.

Agermanament era moviment enfora. A peu de trinxera, interna i externa. Per això hi hagueren tantes baixes, tants ferits. Per això era imprencindible el Servei de Socors i els metges de sala d'operacions i de consulta, a la rera-guarda. I aquest fou el servei més delicat i amagat de l'Agermanament. Delicadesa i silenci que, per unanimitat, fou encarregat a la Montserrat Albó. Ella, somrient i plorant, comprensiva o perplexa, no va abandonar mai el seu lloc. Acol·lia, escoltava, celebrava, plorava, cuidava, curava, animava, prevenia, reïtava i callava. No va fallar mai. En aquest servei vaig conèixer la Montse. En aquest servei vaig començar a estimar-la.

Agermanament era tota la rauxa cristiana d'aquells anys, contrapunt a la prepotent oligarquia del seny. Oligarquia que s'havia apoderat de l'evangeli dels barcelonins d'aquelles èpoques. I pensar que la Montserrat era filla predilecta del seny! Secretament però, mai no va deixar de ser amiga secreta de la rauxa, mai! I tots els arrauxats d'Agermanament ho sabíem. Confiàvem, descarats, en els seus bons oficis. Sovint ella plorava les tensions que aquesta doble vida, nascuda i viscuda des de la fidelitat de l'Amor, li provocaven.

Dempeus va morir, esqueixada pel mig, entre el seny i la rauxa.

Així et vaig conèixer, Montserrat Albó. Així et continuo estimant encara.

AGERMANAMENT I TU,
tendres records de quan era un foll.

Jaume Rodri
Cardedeu, febrer 1982

Fer una semblança de la sol punt de vista seria el m. Voler recollir els records d la seva vida polifacètica, forats, ben cert que tots centrals que són com l'eix

Uns

Qu

L'any 1957, la Montserrat A van pujar a Montserrat, símbol amb el desig i la consciència de que volia fer un servei d'Església

Començaven un grup que Manuel Bonet. Aquest era un fidel i inquiet, buscava noves formes eclesials. Valorava la dona i creia. Això el portà a començar les àmplies com la mateixa Església espiritualitat i on cada persona madurant la pròpia personalitat germans en l'Església.

La vida de la Montserrat dir solen designar-se les Auxiliars) circumstàncies i la vocació li p

Va començar el seu treball Badalona entre la joventut. M tema. Guia de la prova de les n ser per ella un temps de sofrime fressats encara, trencar motllos cia per a una nova era de l'Esg treballar en la traducció al català va arribar a moltes altres man

La creació d'un petit taller de llar i va ser la base per una bona Vida del Concili", full diari juntament amb altres Auxiliars

Més tard aporta a l'Agermanament L'Escola Baith, el treball professional de Missions, les classes de català Universitat, a no-catalano-parl de treball. La seva obra pòstum missioners catalans escampats

Hi ha també molts treballs de col·laboracions literàries, que es trob vida, signe del seu desig d'ajuda

A través de la vida de la Montserrat aspectes principals que eren con A.S.D.

Tenia una visió clara entre l'esperit i la veritable llibertat d'esperit. Un amor universal, com si l'univers de fer penetrar el cristianisme en el món amb una sana curiositat i de tot. L'atenció i comprensió buscant sempre el que tenien. Creia en la comunitat i demanava potenciar així el bé de cada ú.

diumenge

4 d'abril del 1982
Diumenge de Rams o de la
Passió del Senyor
Cicle B / Color vermell

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor

Aquest diumenge té la importància de ser el primer dia de la Setmana Santa, en la qual l'Església celebra amb una intensitat especial allò que celebra quotidianament en el misteri de l'eucaristia. La gran reforma de la Setmana Santa (de l'any 1955) es deixà guiar per la preocupació de combinar harmònicament el simbolisme propi dels ritus litúrgics amb una acomodació a un cert realisme històric, tant en els gestos rituals com en els horaris (pertocant les hores, recordeu els moments del dia prescrits per a les celebracions de l'eucaristia del Dijous Sant, de la litúrgia del Divendres i de la vetlla del Dissabte). Ja la famosa pelegrina Egèria explica el realisme amb què els cristians de Jerusalem del final del segle IV recordaven i celebraven l'entrada triomfal de Jesús a la Ciutat Santa. El nou Missal desitja que el realisme de la celebració mateixa als nostres dies

sigui conservat, i proposa tres formes de la dita celebració del Diumenge de Rams. La primera, la més solemne, indica que els fidels reuneixin a una capella o a un lloc convenient fora de l'església principal o d'aquella on ha de ser celebrada l'eucaristia; en aquest indret més o menys allunyat té lloc la benedicció dels rams, i així la processó amb els rams beneïts vers l'església resulta un record més real d'aquella entrada messiànica de Jesús a Jerusalem, o, si voleu, de l'ingrés de Jesucrist, el nostre Salvador, en la seva Església, la nova Jerusalem. Les altres dues formes de celebració són formularis litúrgics més senzills. La primera té l'estructura d'una litúrgia de la paraula, amb lectures evangèliques pròpies, que varien segons els cicles A, B i C.

JESÚS, UN MESSIES HUMIL

No sobre una mula, com Salomó en ser proclamat rei, sinó sobre un pollí d'ase fa Jesús la seva entrada messiànica a Jerusalem pocs dies abans de sofrir la seva passió. Així es compleix, segons l'Evangeli de Sant Joan, la profecia de Zacaries 9, 9. Realment, un messies muntat en un pollí d'ase no és un messies terrible, sinó un rei humil, sorprenent perquè mancat d'una gran majestat, però pròxim, molt pròxim al seu poble, molt assequible, molt humà, tot i que es deixà reconèixer com a rei i messies. Avui podem triar, en aquest cicle B, entre la lectura de l'Evangeli corresponent de Marc i el de Joan. Marc és més prolix que Joan i ple de detalls i precisions històriques que semblen insignificants, però que confirmen la vericitat dels fets. Ambdós evangelistes, no menys que Mateu i Lluc, recorden que el poble es posà a cantar el salm 118, 25-26. Tots quatre evangelistes estan d'acord en dir que en aquell moment la gent, entusiasmada, veia en Jesús la realització del reialme messiànic prefigurada en David; el regne nou estava a punt d'arribar (Marc). El crit d'Hosanna té aquí un sentit d'aclamació triomfal; l'expressió "a dalt del cel" recorda Lluc 2, 14 i sembla evocar la presència dels àngels, els quals, invisiblement aquesta vegada, prenen part en la festa.

Evangeli segons sant Marc

Mc 11:1-10

Quan s'acostaven a Jerusalem, vora Bet-Fagué i Bet-Hània, cap a la muntanya de les Oliveres, Jesús envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: "Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entrareu trobareu un pollí ferat, que ningú no ha muntat encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per que ho feu, digueu-li que el Senyor l'ha de menester, i de seguida el tornarà aquí".

Ells se n'anaren i trobaren un pollí ferat, fora, al portal d'una casa, i el deslligaren. Alguns dels qui eren allà els deien: "¿Què feu, que deslligueu el pollí?" Ells respongueren tal com els havia dit Jesús, i els deixaren fer. Porten a Jesús el pollí, el guarneixen amb els seus mantells i ells hi puja.

Molts estenien els mantells pel camí, i d'altres, ramatge que collien dels camps, i els qui el precedien no el seguien cridaven: "Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Hosanna a dalt del cel".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1.— L'enveja dels prohoms dels jueus fou allò que portà Jesús a la mort (Mateu 27,18), una enveja que es va servir de la intriga i de la mentida. L'enveja, la intriga i la mentida podem matar Déu en el teu cor.

2.— Amb l'obediència amb què Crist féu l'acceptació total de la passió i de la mort accepta tu la teva sort: accepta't a tu mateix, conforma't amb les teves limitacions i reconeix-te pecador. Tingues la voluntat de ser millor i accepta els altres, com Crist acceptà de portar els pecats dels altres (Is. 53, 4; Mateu 8, 17; 1 Pere 2, 24) i en les teves penes no pensis únicament en tu mateix. Accepta Déu i les exigències del seu amor, que a voltes són molt grans.

3.— En les teves afliccions mira la creu. Jesucrist hi morí per tu. Tu no has arribat encara a sentir-te tan abandonat com Jesús a la creu. Quan sàpigues que algú se sent abandonat, ajuda'l, que Crist t'ho recompensarà.

1

DEL CANT DEL SERVENT DE DÉU, UN SERVENT SOFRENT

Les dues primeres lectures de la missa del Diumenge de Rams són iguals per als tres cicles. La primera lectura és treta del famós cant del Servent, d'aquella part del llibre d'Isaïes que revindrà tantes vegades durant aquests dies de Setmana Santa. Qui com de Servent de Jahvé ha estat figura del nostre Redemptor en la seva passió? Amb la seva paraula Jesús ens exhortà a seguir-ho participant de la creu; aquests dies, en contemplar la seva passió, ens sentirem sostinguts en el nostre cansament.

Lectura del llibre del profeta Isaïes Is 50:4-7

El Senyor m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un mestre. El Senyor m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

SALM RESPONSORIAL

El cant interleccional no podia ser cap altre que el salm 21, aquell càntic que Jesús pronuncià des de la creu, demostrant així que les paraules del salm eren profètiques i que es referien a ell. El salm conté una sèrie de detalls que s'acompliren durant la passió i al moment de la mort de Jesús.

21:8-9, 17-18a, 19-20, 23-24 (R.: 2a)

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: "S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima".

R. Déu meu. Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es jugen als d'aus la meua roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meua, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

2

TOT FOU UN GRAN ACTE D'ACCEPTACIÓ

Aquesta pàgina sublim de sant Pau, gairebé un himne a Crist, és plena de misteris per a la limitació de la comprensió humana. L'obediència de Crist indica la magnitud de la desobediència del primer Adam; l'abaixament del Fill de Déu deixa entreveure l'enormitat de la supèrbia humana; la mort patibulària del redemptor permet únicament albirar la grandor del pecat i allò que significa per a l'amor de Déu que l'home se li hagi apartat. Tot això augmenta la nostra confusió, tant si ens mirem a nosaltres, com si mirem Déu. Ara, la mort de Jesucrist no va ser un anorreament absurd ni perquè sí: va ser el pas vers la glorificació total i divina. D'ambdues, de la mort i de la glorificació de Crist, participem nosaltres.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

F1 2: 6-11

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

3

L'ANTIQUÍSSIM TESTIMONIATGE DE MARC SOBRE LA MORT DE JESÚS

Anterior als dels altres evangelistes, el testimoniatge de Marc és senzill i popular, ple d'elements que semblen procedir d'un testimoni ocular; alguns han pensat en Pere com a font de la narració de Marc. Mateu comença la relació de la passió amb el fet de la traïció de Judes. En la passió de Marc (lectura litúrgica) precedeix la unció de Betània, en la que Jesús mateix fa una clara al·lusió a la seva mort. En els tres sinòptics tenim als començaments de la lectura la narració de la institució de l'eucaristia, perquè és el memorial de la sang de Crist vessada pels homes i del seu cos immolat. Les quatre passions, les dels tres sinòptics i la de Joan, acaben amb la col·locació del cos de Jesús en el sepulcre. Però ja abans de les relacions evangèliques de la resurrecció del Senyor, les narracions de la passió donen ple testimoniatge de la divinitat de Jesús, el Messies; és un testimoniatge triple: de les mateixes Escripures (que es compleixen), del mateix Crist (que es reconeix com al Messies) i dels homes (testimoniatge del centurió al peu de la creu). Aquest testimoniatge és l'essencial en la narració de la passió i mort de Jesús.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc

Mc 14: 1-15, 47

dijous sant

Dia 8 d'abril del 1982
Dijous Sant -
Missa vespertina de la
Cena del Senyor
Color blanc

L'EUCARISTIA I EL NOU MANAMENT

El Dijous Sant és el dia en què Jesucrist va celebrar l'últim sopar, la vigília de la seva mort. En la famosa Cena del primer Dijous Sant de la història, Jesús, abans de sofrir la seva passió i la mort, va lliurar el seu cos i la seva sang als deixebles i els encomanà la celebració d'aquella primera eucaristia, dient-los: "Feu això en memòria meva".

El Dijous Sant originàriament era considerat com l'últim dia de la Quaresma; s'hi celebrava la reconciliació dels penitents públics, per tal que poguessin rebre la

comunió en la festa de Pasqua. Si la reconciliació pública dels penitents ja no té lloc, no oblidem que aquest dijous és una última ocasió quaresmal d'una nostra reconciliació individual amb Déu.

La missa de la consagració dels sants olis que avui té lloc en les catedrals és una celebració matinal, en la qual els preveres renoven les seves promeses sacerdotals. Altrament, les misses privades, sense poble, són avui prohibides. Amb la missa vespertina comença el Triduum sagrat.

MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR

En aquesta missa es reflecteixen els diversos temes del dia: la passió, la traïció de Judes, l'eucaristia, el perdó i la caritat com a manament nou i com a compendi de tota l'acció de Crist Salvador. Aquest manament, "mandatum", de què ens parla l'Evangeli de la missa, s'expressa gairebé escenogràficament, com una relíquia de l'antic teatre sagrat o litúrgic, en el ritu del lavatori dels peus dut a terme pel bisbe o pel prevere; renten els peus a alguns fidels en memòria de Jesús, el qual rentà els peus als seus apòstols. Al final de la missa, el pa eucarístic sobrant, consagrat amb vista a la comunió del Divendres Sant, dia en què no és consagrat el pa, perquè no hi ha eucaristia, però sí comunió, és traslladat al monument o reserva.

PUNTS DE REFLEXIÓ

- 1.— No hi ha ningú que estigui dispensat del manament d'estimar. Si no estimes perdràs el distintiu de cristià (cf. Joan 13, 35), ni arribaràs a ser perfectament home.
- 2.— No es pot estimar només amb el pensament o la intenció: és tota la persona que estima. És impossible separar l'amor de l'afecte. Ara, ordenar l'amor és propi de la intel·ligència (de la fe, en el cristià). No és una cosa sempre fàcil. En tot cas, quan un estima s'ha de sentir lliure, no esclau de cap concupiscència o d'alguna cosa semblant. Jesucrist va demostrar que estimava servint, ell que era de condició divina.
- 3.— Així com sé que he d'estimar, sé que he de ser estimat pels altres. Cal que els faci fàcil l'amor; em cal ser amable. L'amabilitat, però, no pot prescindir d'unes formes.
- 4.— El nostre amor ha de ser universal; tindrem, però com Jesús, els nostres amics. D'aquests, potser algú et traïrà, abusarà del teu amor, t'enganyarà. Això et doldrà. Però el teu amor, encara que enganyat, no haurà estat debades, si procedia de la fe; hauràs estimat Jesucrist en l'altre, sigui qui sigui.

1 L'ÀPAT PASQUAL COM A PREFIGURACIÓ DE L'EUCARISTIA

L'àpat que Jesús celebrà amb els apòstols aquell primer Dijous Sant era el compliment del ritu prescrit en aquesta lectura del llibre de l'Èxode. L'àpat pasqual era el memorial de l'alliberament del poble de Déu del jou del faraó. En aquella ocasió històrica, la sang de l'anyell pasqual posada als muntants i a la llinda de les cases dels hebreus, els lliurà de la mort. La nostra Pasqua, el convit pasqual en el que mengem l'anyell de Déu que lleva el pecat del món (Joan 1, 29), és Crist immolat (1 Cor. 5, 7).

Lectura del llibre de l'Èxode

Ex 12: 1-8, 11-14

En aquells dies, el Senyor digué a Moïses i a Aharon mentre eren al país d'Egipte: "Per a vosaltres, aquest mes serà el primer de tots els mesos de l'any. Digueu a tota la comunitat del poble d'Israel: "El dia deu d'aquest mes, que cada família, cada casa, prengui un anyell o un cabrit. Si una família fos massa petita, que el prengui junt amb la família del veí més pròxim, el prengui junt amb la família del veí més pròxim, fins a completar el nombre de persones. Compteu quants en calen per menjar-se'l. Que sigui mascle, sense tara, i que no tingui més d'un any. Podeu prendre igual un anyell que un cabrit. L'heu de guardar fins al dia catorze del mes, i que tots els qui formen part de la comunitat del poble d'Israel el degollin al capvespre d'aquell dia, que prenguin de la seva sang i en posin als dos muntants i a la llinda de les cases on se'l menjaran.

Aquella mateixa nit han de menjar-ne la carn, rostida a la brasa, amb pans sense llevat i herbes amargues. Per a menjar-vos-el, aneu cenyits, amb les sandàlies posades i el bastó a la mà, i us l'heu de menjar a corre-cuita: aquesta víctima és la Pasqua, és a dir, el "pas" del Senyor. Aquella nit passaré pel país d'Egipte i faré morir tots els primogènits d'Egipte, tant els dels homes com els dels animals, i faré justícia contra les divinitats d'Egipte. Jo sóc el Senyor. La sang serà un senyal a les cases on vosaltres viviu. Quan veuré la sang, "passaré" enllà i, al moment que jo castigui el país d'Egipte, no caurà damunt vostre la plaga de l'extermini.

Tingueu aquest dia com un memorial, i celebren-lo amb un pelegrinatge en honor del Senyor. Que totes les generacions el celebrin com una institució perpètua".

SALM RESPONSORIAL

Si la sang de l'anyell pasqual salvà la vida dels hebreus, en el convit pasqual de la nova i eterna aliança bevem la sang de Crist, vessada per a nosaltres i per a tots els homes en remissió dels pecats. Jesucrist és la víctima d'acció de gràcies (eucaristia); a nosaltres ens és permès d'oferir-la a Déu, retornant-li així tot el bé que ens ha fet.

115: 12-13, 15-16, 17-18 (R. 1C 10:16)

¿Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació.

R. El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.

Al Senyor li doldria la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer, vos em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, invocant el vostre nom, compliré les meves prometes, ho faré davant del poble. R.

2

INSTITUCIÓ DE L'EUCARISTIA

De com Jesús va instituir l'eucaristia, fora dels tres Evangelis sinòptics, només en parla sant Pau. És doncs natural que hagi estat escollida aquesta pàgina per a la missa d'avui. Fixem-nos en les notes essencials de l'eucaristia cristiana expressades tant pels Evangelis com en sant Pau: la realitat del Cos i de la Sang del Senyor en el sagrament ("això és el meu cos"); el valor sacrificial de l'acte ("ofert per vosaltres"); el caràcter de compromís de la nova aliança segellada amb la sang; la naturalesa eucarística ("d'acció de gràcies") d'aquest sagrament; la seva funció de "memorial" (la realitat del cos i de la sang de Crist ens diuen també la realitat d'aquest memorial o sacrifici) i, finalment, el seu sentit escatològic "fins que torni").

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

1C 11:23-26

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: "Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial". Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: "Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial". Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

3

HI HA UN MANAMENT NOU

És un manament expressat de paraula per Jesús: "Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres" (Joan 13, 34) i il·lustrat per un gest que, per la seva humilitat, deixà els apòstols consternats: el del lavatori dels peus. Aquest gest, tal com Jesús el dugué a terme, apareix relacionat amb l'eucaristia: tingué lloc a les vigílies de la Pasqua, durant l'últim sopar i per fer-lo Jesús s'aixecà de taula. La forma que Jesús volgué donar al gest sembla relacionar-lo també amb el baptisme: es tracta d'un lavatori; l'aigua, com l'eucaristia, fan pensar en la iniciació cristiana. Això és important, perquè aquesta relació confereix un sentit específic al manament nou de la caritat. Jesús rentà els peus dels apòstols quan "sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare" i quan Judes es disposava a trair-lo. L'amor que Crist ens mana d'imitar ("feu tal com jo us he fet") és un amor inseparable del sacrifici de Crist: és amb ell i en ell que nosaltres ho hem de fer.

Evangeli segons sant Joan

Jo 13: 1-15

Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava. Durant el sopar, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de trair-lo, Jesús, conscient que el Pare li havia deixat a les mans totes les coses, conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un giber i es posà a rentar els peus als deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia a la cintura. Quana anava a rentar Simó Pere, aquest li diu: "Senyor, ¿vós voleu rentar-me els peus a mi?" Jesús li respon: "Ara no entens això que faig; ho entendràs després". Pere li diu: "Mai de la vida! Vós no em rentareu els peus". Jesús li contestà: "Si no et rento, tu no ets dels meus". Li diu Simó Pere: "Si és així, Senyor, no em renteu només els peus: renteu-me també les mans i el cap". Jesús li respon: "Qui s'ha banyat només necessita rentar-se els peus; ja està net tot ell. I vosaltres ja esteu nets, encara que no tots". Jesús sabia qui l'havia de trair; per això deia que no tots estaven nets.

Després de rentar-los els peus, quan s'hagué posat el mantell i assegut a taula, els digué: "¿Enteneu això que us acabo de fer? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet".

La Costa de Llevant

Pocs anys després de la gesta del capità Joan Millet, exactament l'any 1835, en Joan Mirambell comandant la pollastra "Constància" emprèn un viatge cap al Brasil i a l'Uruguai. Per aquella època, Espanya estava en guerra amb l'Uruguai, —la "madre pàtria" sempre ha tingut algun fill esgarriat—. El capità Mirambell, bon navegant i molt astut, burlà el bloqueig i obtingué un gran rendiment del viatge. Adquirí molt prestigi i la gent de la costa començà a sentir una mena de frisança, una mena de pessigolleig que anava del cap al cor passant per la cartera. Alguns es desvetllaven molt aviat i no paraven de donar temps pel lliit. Les mullers es trobaven els marits asseguts al lliit, estintolats en el coixí amb un ulls com uns taronges i pensaven: aquest en porta alguna de cap. El capità Mirambell esdevingué el protagonista de molts somnis.

Hom es començà a passejar per la platja. Hom s'asseia vora el mar esguardant l'horitzó. I... hom un bon dia començà a construir naus. Les platges s'ompliren de tràfic. Els mestres d'aixa no paraven. Sortien capitans i mariners com bolets. Els pagesos es miraven les viñes extasiats, veremaven entusiasmat, trapitjaven ràim frenèticament,

miraven els rajolins del most i veien rajolins d'or. Finalment acariciaven les botes i les esguardaven com el banquer la caixa de cabals. Durant més de trenta anys uns homes feren realitat aquestes il·lusions. Alguns hi deixaren la pell. Altres ho disfrutaren. Això és així i sempre ho ha estat... Però la feina quedà... Nosaltres, en certa manera, encara vivim d'allò. No del record... sinó de la riquesa que crearen.

CONTINUARÀ

ELS FELINS

per
Zori Newton

El lleó és un dels més grans felins. Pesa aproximadament uns 225 quilos. El seu pèl és fi i de color ros clar. En captivitat la seva cabellera és més abundosa que en llibertat, perquè quan és lliure el pèl se li enreda entre els troncs i branques, o el perd lluitant amb altres animals. Un altre felí, gran i poderós, és el tigre. El tigre és un solitari, que viu i caça tot sol. En canvi el lleó és sociable i, sovint, diverses parelles viuen juntes.

El lleó viu uns 20 anys. I encara que lleó i tigre són semblants de tamany i força, el tigre —més astut i lluitador— guanyarà gairebé sempre en un combat entre els dos felins.

En els parcs zoològics, els lleons i els tigres són alimentats una vegada al dia. Però cada vegada un sol animal es menja cinc quilos de carn. Un dia a la setmana se'ls fa dejunar. Aquest règim els manté prim i àgils i en bon estat de salut.

cantó a l'altre. Quan neix un lleó ve a ésser ja tan gros com un gat adult. Quan compleix tres anys, el lleó ja és prou fort per poder matar un animal gran i és aleshores quan abandona els seus pares per a buscar companya.

A més dels tigres i els lleons, la família dels felins inclou els lleopards, jaguars, pumes, etc.

Les ungles del gat (el més petit dels felins) com les dels lleons i els tigres, s'amaguen a dins dels dits quan no les fan servir. D'aquesta manera les ungles no toquen a terra i es mantenen afilades com agulles.

Quan neixen els cadells, les lleones, tal com fan les gates, agafen als seus fills per la pell del clatell per portar-los d'un

Relacioneu aquests personatges amb els instruments que utilitzen per a fumar.

A B C D E F

1 2 3 4 5 6

Quin camí seguirà el terrible Atila per a fer una conquesta de les seves?

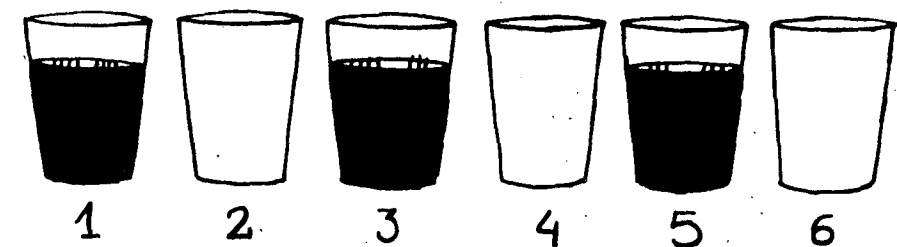
LA FAMILIA MOIXÓ

SI TU EM DONES DELS BALES JO ET DONO AQUEST "EIXERIT"...

...SI TU M'AJUDES A PLANTAR LES POMERES JO ET LLAURO EL CAMP...

SI TU M'EXPLIQUES "LO" DE LA CARMETA JO T'EXPLICARÉ "LO" DE LA PEPETA.

"SI ELLS FABRIQUEN DUES-CENTES BOMBES ATÒMIQUES, NOSALTRES EN FABRICAREM MIL" HA DIT EL SECRETARI GENERAL DE...

Els gots de vi

Heus ací sis gots: Tres plens de vi i tres de buits. Com ens ho hem de fer per aconseguir tenir tres gots plens seguits un al costat de l'altre, movent només un sol got?

(La solució en el proper n.º)

Les històries de l'avi Pep

Una rondalla de Mossen Cinto

Quan Jesucrist anava pel món es captava la vida com a pobre que era. Un dia li digué Sant Pere:

Senyor, si hem de viure demanant caritat de porta en porta, i encara hem d'augmentar la colla fins a tretze, la gent caritativa es cansarà de nosaltres. No seria millor que ens guanyéssim la vida amb algun treball?

Al bon Jesús, que havia treballat trenta anys a l'obra de sant Josep, no li semblà fora de camí el parer de sant Pere, i com que eren en temps de segues, tot seguit anaren a llogar-se per segadors a una casa de pagès.

—Pagès, bon pagès —li digué Nostre Senyor— ens voldríeu llogar per segadors?

—Pocs sou —els respongué— però valen més pocs i bons que molts i dolents. Feren llur tracte i a l'endemà de bon matí Jesucrist i sant Pere se n'anaren al camp.

A les nous del matí la mestressa de la casa els dugué l'esmorzar, i en tornar a la masia son marit li preguntà:

—Com està la feina?

—No l'han començada encara— respongué ella.

Pero el pagès els excusà, dient: —Es que hauran passat mala nit.

A les dotze del dia la mestressa els portà el dinar com és costum, i l'amo que l'esperava li tornà a preguntar:

—Com està la feina?

—No l'han començada encara. A mitja tarda els portà les vesperoles, i en tornar, son marit li digué de nou:

—Com està la feina?

—Encara no han desembridada la falç.

Aleshores l'amo es posà un xic moix, però els excusà encara, dient:

Tal vegada no es troben gaire bé.

Prenent el gaiato se n'anà a veure'ls i... gran meravella!, trobà el blat segat, lligat i agarberat.

Així que la mestressa hagué sortit del camp amb la cistella del berenar al braç, sant pere agafà la falceta per a començar la sega.

—Deixa la falceta —li digué Nostre Senyor— que no acabaries d'estona, i prenent la pedra, hi donà un cop de foguer, i el forment quedà segat.

En donà un altre i el blat quedà lligat cada garba en son venci. En donà un altre i quedà agarberat, perquè eren tants els que segaven com els que lligaven, i tants els que lligaven com els que agarberaven. L'amo quedarà parat en veure tanta feina feta en tan poca estona y volia de totes passades donar a Jesucrist tot el que volgués. Més Jesucrist no volgué res sinó el que havien pactat en prendre la feina.

L'endemà anaren a llogar-se a un altre pagès que cercava segadors per als seus forments. Pactàren el jornal i Jesús i sant Pere se n'anaren al camp. Tan bon punt hi arribaren, digué sant Pere a Nostre Senyor:

—Mestre, ahir treballàreu Vos, avui em toca a mi—. I prenent el ferro i la pedra foguera, donà un cop i el blat quedà tot cremat.

El pagès, recordant-se d'aquell adagi: "Qui és amor i no s'ho veu, se fa pobre i no s'ho creu", anà a veure com seguia la feina, i en veure tot el seu forment cremat, se'n queixà als segadors.

—Jo en tinc la culpa —respongué sant Pere— i com a culpable que sóc, abaixaré el cap a la pena que sia mereixedor.

Com que no tenia diners en bossa ni béns de cap mena per pagar els danys i perjudicis, no tingué més remei que deixar-se portar a la presó de la vila. Com que no hi estava gaire bé, al cap de tres dies demanà paper i ploma a l'encarceller per a escriure una carta al bon Jesús, donant-li compte de la seva trista situació. Un cop la tingué escrita, la tirà per la reixa i li digué: "Carta, ves a posar-te a les mans del meu estimadíssim Mestre".

Jesucrist, veient caure una carta en ses mans beneïdes, l'obrí i, llegint les tristes exclamacions de sant Pere, se n'anà a trobar l'amo del blat i li donà entenedor d'anar a veure en sa companyia quan podia valdre la messa cremada. A qui va amb tant bona companyia tot li surt bé: el blat ja no era cremat, sinó que groguejava com d'or: si granat era abans, més ho era ara; estava verament a la punta de la falç; sols esperava a falç del segador. Anaren a treure sant Pere de la presó y, tornat que fou al camp, amb un cop de foguer que donà, i la benedicció de Nostre Senyor, el blat quedà segat, lligat i agarberat.

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Quan s'acostaven a Jerusalem, Jesús envià dos dels seus deixebles a un poblet que hi havia allí a prop, amb aquest encàrrec: "Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entrareu trobareu un polli ferat."

Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us diu res, digueu que el Senyor l'ha de menester i que el tornareu tot seguit".

Els portaren el polli a Jesús, el guarniren amb els seus mantells i Jesús hi pujà.

En veure-ho, molts s'engrescaren i començaren a estendre els seus mantells pel camí; d'altres agafaren ramatge d'olivera o de palmera i acompanyaven tots plegats Jesús, cridant: "Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor! Beneït el regne del nostre pare David! Hosanna dalt del cel!"

1. Jesús volgué ser reconegut com el Salvador dels homes.
2. Diu l'Evangelí que, molts nois i noies l'acompanyaven també cantant o lloant-lo.
3. Jesús sabia que moriria a la creu; però també sabia que la seva Resurrecció fóra l'alegria més gran de tots els homes.

Les lliçons de mestre Jan

No es pot dir:

Nes a comprar lejia

Porta una melena molt llarga

Mira quin onscardó!

Quin musgo més verd...

Les orugues em fan fastic

Quin passillo tan estret!

Donar realce a la festa

N'a registrar la casa

No paro de sonar-me.

S'ha de dir:

Nes a comprar lleixiu

Porta una cabellera molt llarga

Mira quin borinot!

Quina molca més verda...

Les orugues em fan fastic

Quin passadís tan estret!

Donar relleu a la festa

N'a escorcollar la casa

No paro de mocar-me

divendres sant

Celebració de la Passió del Senyor

La Setmana Santa reformada fa celebrar la passió del Senyor vers l'hora que morí, és a dir, al principi de la tarda més o menys. Abans, d'aquesta celebració, en diem la missa (impròpiament) dels presantificats, és a dir, de l'eucaristia consagrada anteriorment, ja que no es tracta d'una veritable missa o eucaristia, però sí d'una comunió. La litúrgia de la paraula, començada amb una oració en silenci seguida de la col·lecta, amb la pregària universal i altres elements i detalls, representa la forma històricament més original de la pràctica cultural avui observada.

Després de la litúrgia de la paraula i de la pregària universal ve el ritu de l'adoració de la creu, que es despenja d'una manera gairebé dramàtica dins de la serenitat litúrgica, que comença per la presentació de la creu i va acompanyada de cant dels impropis. El Divendres Sant és el dia de dejuni i d'abstinència per antonomàsia, i és també un dia alitúrgic, en el sentit que, com hem dit, no té celebració de l'eucaristia pròpiament dita; això és un dels signes d'antigor, respectat per l'Església a causa de la gran venerabilitat del dia. Però combreguem, i la comunió ens uneix a la passió del Senyor commemorada.

EL SENYOR VOLGUÉ QUE EL SOFRIMENT EL TRITURÉS

La primera lectura havia de ser del llibre del profeta Isaïes, més evangelista que profeta, com deien els Pares de l'Església. Hi veiem, amb un realisme emocionant, prefigurada la passió del Messies, humiliat fins a l'extrem, però presentat com a rei i hereu de l'univers. La seva mort és un enlairament (cf. Joan 3, 14; 12-34) i les seves penes representen la redempció del món, ja que el Servent sofrent porta damunt seu les culpes dels altres.

Lectura del llibre del profeta Isaïes Is 52:13-53:12

Mireu, el meu servent prosperarà, s'eleva i serà posat molt amunt.

Així com tothom s'esglaià de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home, no tenia res d'humana la seva presència, així també se n'admiraran tots els pobles, els reis no badaran boca quan veuran amb els ulls allò que mai no s'havia contat, i sabran de cert la cosa més inaudita. ¿Qui ho pot créure, allò que hem sentit? ¿A qui s'ha revelat la potencia del braç del Senyor? El servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com la soca tallada que reviu en una terra eixuta; no tenia ni figura, ni res que es fes admirar, no tenia l'aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no-res.

Tanmateix ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors; nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilià. Mentre ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. Tots anàvem errants com un ramat que es dispersa, cadascú seguia el seu camí, mentre el Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut. Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; com els anyells portats a matar, o les ovelles mentre les esquilen, ell callava i no obria ni tan sols la boca. Se l'han endut de la presó i el tribunal, i ¿qui es preocupa de la seva sort? Perquè fou segat d'entre els qui viuen, en pena de la infidelitat del meu poble. L'han sepultat amb els injustos, l'han enterrat amb els malfactors, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.

El Senyor volgué que el sofriment el triturés. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just amb les penes que ha sofert ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells; per això li dono els altres per herència i tots seran el seu botí, ell que s'ha entregat a la mort i ha estat comptat entre els infidels, quan de fet prenia damunt seu el pecat de tots i intercedia a favor d'ells.

PUNTS DE REFLEXIÓ

1.- "Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi" (Mat. 16,24). Ni hi pot haver seguiment o imitació de Jesucrist sense la creu.

2.- "A això heu estat cridats, ja que també el Crist va patir per vosaltres i us deixà exemple, a fi que segueissiu les seves petjades... Injuriat, no tornava injúria; maltractat, no amenaçava... Ell que ha portat els nostres pecats en el seu cos damunt el patíbul, a fi que, morts els pecats, visquem per a la justícia. Amb la seva ferida heu estat guarits" (1 Pere 2, 21-24).

3.- No entendrem mai el misteri del sofriment. Déu no vol el sofriment, com no vol la mort. Crist l'acceptà, com acceptà la mort, i nosaltres amb Crist podem convertir en fecund el sofriment repugnant.

SALM RESPONSORIAL

El salm 30 és el que Jesús pronuncià clavat a la creu. Almenys les últimes paraules que digué són tretes d'aquest salm. Amb això Jesús demostrava que aquest càntic es referia a ell i que en ell es complien les paraules que conté.

30:2 i 6, 12-13, 15-16, 17 i 25
(R. Lc 23:46)

En vós, Senyor, m'emparo,
que no en tingui un desengany.
Allibereu-me, vós que sou bo;
confio el meu alè a les vostres mans,
vós, Déu fidel, m'heu rescatat.

R. Pare, confio el meu alè a les vostres mans.

Sóc la befa dels enemics,
burla dels veïns,
esglai dels coneguts.
Es decanten de mi els qui em veuen pel carrer,
els seus cors m'han oblidat com si fos mort,
em tenen per una eina que no és bona per a res. R.

Però jo confio en vós, Senyor,
us dic: "Sou el meu Déu,
teniu el meu destí a les vostres mans;
deslliureu-me dels enemics que em persegueixen". R.

Deixeu veure al vostre servent
la claror de la vostra mirada;
salveu-me, per l'amor que em teniu.
Sigueu valents, tingueu coratge,
tots els qui espereu en el Senyor. R.

TOT I QUE ERA FILL DE DÉU APRENGUÉ EN ELS SOFRIMENTS QUÈ ÉS OBEIR

Educats en la més pura i antiga tradició cristiana, prou podem adonar-nos que la litúrgia, en la celebració de la passió, malgrat recordar-nos amb l'Evangeli tota la tragèdia humana soferta per Jesús, contempla la figura del Redemptor en la seva dimensió trascendental, no menys que com ho fa la mateixa Sagrada Escripura. Si el llibre d'Isaïes, com acabem de veure, uneix la més terrible i humiliant de les descripcions del Servent de Déu sofrent amb la seva exaltació com a redemptor, també la Carta als Hebreus ens ofereix una imatge de Crist humiliat i destrossat per la mort, però presentat també com a gran sacerdot, pontífex entre la terra i el cel, font de salvació eterna, Fill de Déu.

Lectura de la carta als cristians hebreus

He 4: 14-16; 5: 7-9)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Ell, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreça a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

LA PASSIÓ SEGONS SANT JOAN

La narració de la passió llegida aquest dia és la de l'Evangeli de sant Joan. Joan va ser, d'entre els apòstols, l'únic testimoni ocular de tots els esdeveniments. També Pere seguí Jesús quan va ser detingut; però va tenir por de ser descobert com a deixeble de Jesús a casa del gran sacerdot, i es va amagar. Des d'aquest moment Joan va ser l'únic apòstol que seguí els passos dolorosos del Mestre fins arribar al peu de la creu; allí estigué amb Maria i el grup fidelíssim de dones. D'aquesta manera Joan pogué dir-nos molts detalls de la passió que els altres evangelistes ignoren. La preocupació de l'evangelista "que Crist estimava" és de fer veure que aquell home humiliat, l'"ecce-homo" (Joan 19, 5) coronat d'espines i escarnit com a pretès rei, és realment rei (18,37), però d'una reialesa que els homes no poden conèixer així com així (19,9).

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan

Jo 18: 1-19: 42

vetlla pasqual

Les set lectures de l'Antic Testament

La litúrgia de la nit pasqual fa veure amb gran riquesa d'expressió que allò que hi celebrem és l'aplicació de la redempció pels sacraments de la iniciació cristiana, l'últim dels quals és l'eucaristia, el Crist immolat, la nostra Pasqua (1 Cor. 5,7). La venerabilitat d'aquesta solemnitat nocturna ha fet que la seva litúrgia conservés molt pur, tant en el gest com en la paraula, el simbolisme arcaic i la bellesa primigènia de l'acció del culte. Com en cap altra ocasió de l'any l'Església ens introdueix en els seus mètodes d'exegesi bíblica, i en la vetlla pasqual juga, com mai, amb els elements de la natura: el foc, la cera, l'encens, l'aigua, l'oli, el pa i el vi; per fer d'aquests elements de la creació símbols i sacraments de l'ordre sobrenatural.

El ritu nocturn comença amb la benedicció del foc nou, tret de la pedra. També la pedra en la Bíblia és símbol de Crist (1 Cor. 10,4). Després ve la benedicció del

ciri pasqual, una altra figura del Crist gloriós i ressuscitat, la llum del qual ens introdueix a l'església, on els fidels participen de la llum del Salvador que, després de ressuscitat, volgué conservar en el seu cos gloriós la marca de les cinc llagues. Acabada la lloança que el diaca canta del ciri pasqual, ve la litúrgia de la paraula, que consta de set lliçons sense comptar l'epístola de la missa. Els cants interleccionals i les oracions al final de cada lectura ajuden a comprendre la intenció que ha tingut l'Església en triar aquestes pàgines concretes de la Bíblia per a aquesta ocasió solemne. És evident que la celebració de la paraula d'aquesta "vetlla de les vetlles" s'adreça en primer lloc als catecúmens, és a dir, a aquells que es preparen per a rebre el baptisme; però també va adreçada a tots els qui ens preparem per a renovar-hi les promeses baptismals.

Mitjançant aquestes set lectures, la litúrgia ens fa fer una ascensió vers la intimitat amb Crist per l'escala ascendent del Cànon bíblic. A continuació intentem expressar la intenció de l'Església en cada lectura i el grau que cada lliçó conté en el progrés vers el Crist.

Lectura del llibre del Gènesi

Gn 1:1-2:2

● La creació del món. També el baptisme és una nova creació (2 Cor. 3,17; Gàl. 6,15). Aquesta primera lliçó ens fa reflexionar sobre l'ontologia cristiana, sobre el nostre ésser de fills de Déu per sobre del nostre ésser natural de criatures.

Lectura del llibre del Gènesi

Gn 22:1-13,15-18

● La crida de Déu. Dins de l'univers, d'entre tota la humanitat, Déu, en els designis del seu amor i de la seva llibertat, escull Abraham per fer-ne el pare d'un poble que serà el "seu" poble, que serà finalment la seva Església, la preferida de Déu, en la qual tots els homes trobaran la salvació i la vida eterna. Aquesta lliçó ens invita a pensar en la vocació que Déu té reservada per a cada home i per a cada cristià concretament.

Lectura del llibre de l'Èxode

Ex 14:15-51, 1.

● El pas del Mar Roig com a prefiguració del baptisme. Aquest pas recorda al mateix temps que també nosaltres, pel baptisme, hem fugit de l'Egipte dels ídols i, havent passat per les aigües de la purificació i de la regeneració, caminem cap a la terra promesa. Aquesta lliçó ens fa pensar en la nostra vida com a trànsit i com a camí vers una pàtria, la terra del nostre Pare, que encara no hem assolit plenament.

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Is 54: 5-14

● L'Església esposa de Crist. L'antic poble, un cop passat el Mar Roig, lluità per a conquerir amb l'ajut del braç poderós de Déu, la terra promesa. En aquesta lluita el poble escollit experimentà la fatiga i sovint s'oblidà del propi Déu. Malgrat el cansament i les infidelitats, Déu estimà el poble que escollí com a seu i que intentà fer progressar en l'amor, perquè Déu estimà el seu poble com un espòs estima la seva esposa. Aquesta lliçó ens fa pensar en allò que hem d'assolir, els batejats: la veritable caritat de Déu, fruit de la nostra unió espiritual amb ell. L'Església és l'esposa fecunda de Crist, que li produeix constantment fills pels sacraments.

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Is 55:1-11

● Assedegats, els catecúmens, duts per la fe, s'acosten al baptisme. L'aigua del sagrament no solament els purificarà i farà d'ells noves criatures, fills de Déu, sinó que, si són fidels i constants en la seva vocació cristiana, arribaran a experimentar la delectança de Déu i la dolça sacietat, i donaren el fruit que Déu espera d'ells. Aquesta lliçó ens recorda els fruits de la vocació que Déu espera de nosaltres i la fidelitat que li debem.

PUNTS DE REFLEXIÓ

1.- Dues vegades apareix el concepte de resurrecció en el Símbol de la fe. La primera és quan diem: "I ressuscità el tercer dia d'entre els morts". Aquesta és la confessió en la qual es fonamenta la nostra fe. "Si el Crist no hagués ressuscitat, la nostra predicació seria sense objecte, ho seria també la vostra fe". (1 Cor. 15, 14).

2.- La segona vegada és quan diem: "I espero la resurrecció dels morts i la vida de la glòria". La resurrecció que esperem, la nostra, la confessem com un esdeveniment, un fet, tan real com la resurrecció del Senyor; millor dit: Crist ens ha precedit i la nostra resurrecció serà una plena i definitiva participació a la seva.

3.- Però, com hem vist, sacramentalment, amb una realitat espiritual que espera la seva manifestació quan arribi el moment, els batejats ja hem con-ressuscitat amb el Crist (Coloss. 3,1). La nostra vida és de persones espiritualment ja ressuscitades i pertanyents a una vida nova, la de "dalt". "Si vau ressuscitar amb el Crist, busqueu les coses de dalt, on és el Crist, assegut a la dreta de Déu; sentiu les coses de dalt, no pas les de la terra". (Coloss. 3, 1-2, i llegiu, si us plau, allò que segueix immediatament).

Lectura del llibre del profeta Baruc

Ba 3:9-15,32-4:4

● La Saviesa. Correspondre a la vocació, la lluita en el caminar difícil cap a la possessió plena de Déu, la fidelitat en l'amor, ser delicats amb Déu, el perdó constant que rebem de Déu i la delectança en ell, ens proporcionen la Saviesa divina, que escrivim amb majúscula, perquè aquesta Saviesa és Déu mateix, és la seva Paraula feta carn i que habita amb el Pare en nosaltres per l'acció de l'Esperit Sant. Un cristià no és cristià, en el sentit ple de la paraula, fins que té aquesta Saviesa, que el fa obrar amb la prudència, la constància i la fidelitat pròpies dels fills de Déu. Aquesta lliçó ens instrueix sobre el coneixement madur de Déu que tot cristià ha d'haver adquirit en el progrés de la seva vida.

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

Ez 36:16-17a, 18-21

● Ser fidels a Déu, com ell ho és amb nosaltres, malgrat tot. Llàstima que no sempre corresponem a Déu i li som infidels! però com que Déu no deixa d'estimar-nos, sempre podem retornar a ell, perquè ell, més que nosaltres, està interessat en la nostra salvació i el nostre perfeccionament, i vol canviar-nos el cor: vol donar-nos un cor nou, un esperit nou. Aquesta lliçó descriu la "il·lusió" de Déu de tenir-nos plenament amb ell, i ens parla del perdó que Déu està disposat a atorgar, fins i tot a aquells sobre els quals ja ha estat vessada l'aigua pura del baptisme, però que no sempre han correspost a aquesta gràcia. Déu vol ser el nostre Pare, vol que siguem els seus fills.

1

PEL BAPTISME HEM MORT I HEM RESSUCITAT AMB CRIST

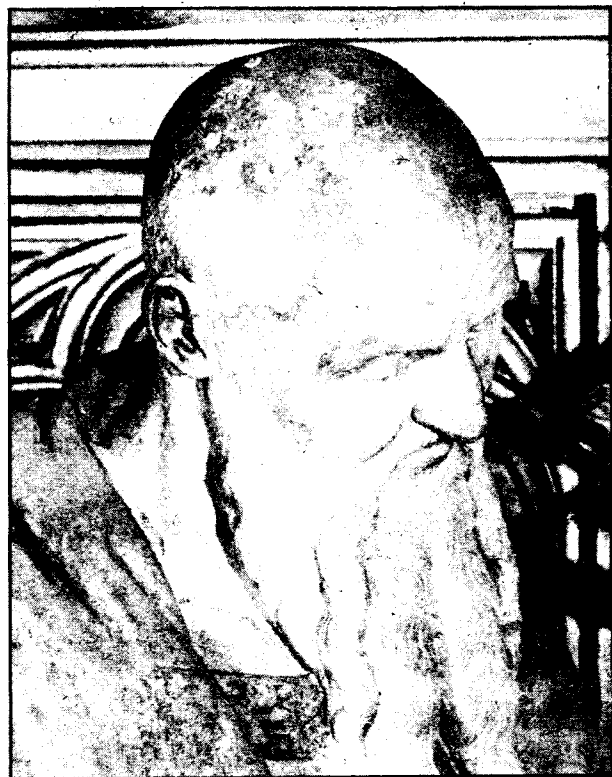
El capítol sisè de la carta de sant Pau als cristians de Roma és la part cabdal de la Revelació per a la teologia del baptisme. Com que es tracta d'una teologia sacramental, cal que entenguem bé la significació material de les expressions que usa sant Pau, per tal de copsar degudament el sentit espiritual que tenen. Ser submergit en la mort de Crist ha de ser entès literalment, ja que en els ritus baptismals primitius els candidats eren submergits en l'aigua de la piscina baptismal, expressant d'aquest manera que eren sepultats i que participaven de la mort del Senyor; quan emergien de l'aigua, purs i santificats, participaven de la resurrecció de Jesucrist. Els cristians sabem que aquestes formes sacramentals expressen i realitzen en cada cristià una vera participació en la sort de Crist, del qual som "consorts" i ara vivim amb ell per al Pare, amb tot allò que aquesta realitat significa per al nostre capteniment moral.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Rm 6:3-11

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si nosaltres hem estat plantats vora d'ell per aquesta mort semblant a la seva, també hem de ser-ho per la resurrecció. Queda ben clar: l'home que érem abans ha estat crucificat amb ell, perquè el cos pecador perdi el seu domini, i d'ara endavant no siguem esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat.

I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

2

CANT RESPONSARIAL

Tots els cants interleccionals del temps de Pasqua tenen com a farciment de repetició l'aclamació "al·leluia", que és el crit de joia per antonomàsia, paraula hebrea que l'Església ha heretat sense traduir-la. Avui tenim, com a salm responsorial, el 117. Sobretot el verset 22: "La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici" (cf., també Isaïes 28, 16) ha de ser tingut com una profecia de Crist; Jesús mateix se l'aplica (Mat. 21,42; Lluc 20, 17) i els apòstols se'n serveixen per a les seves argumentacions teològiques relatives a la resurrecció del Senyor (Actes 4, 11; Pere; 1 Pere 2, 7).

3

EL CRUCIFICAT HA RESSUCITAT

Marc, més concís que els altres evangelistes en la narració de la resurrecció de Jesús, no per això omet en el seu Evangelí cap de les proves de la resurrecció del Senyor, d'un home que havia estat crucificat (mort) i posat al sepulcre, lloc que ara apareix buit. El fet extraordinari produeix un gran esglai en els primers testimonis com és natural; però el Senyor ja ho havia predit. Ningú no ha vist com Jesús s'aixecava viu del sepulcre i en sortia, però la resurrecció és presentada pels evangelistes com un esdeveniment històric, sobre el qual es fonamentarà la fe dels cristians. A Galilea el mateix Senyor ressuscitat donarà testimoniatge de la seva gloriificació.

Evangelí segons sant Marc

Mc 16:1-8

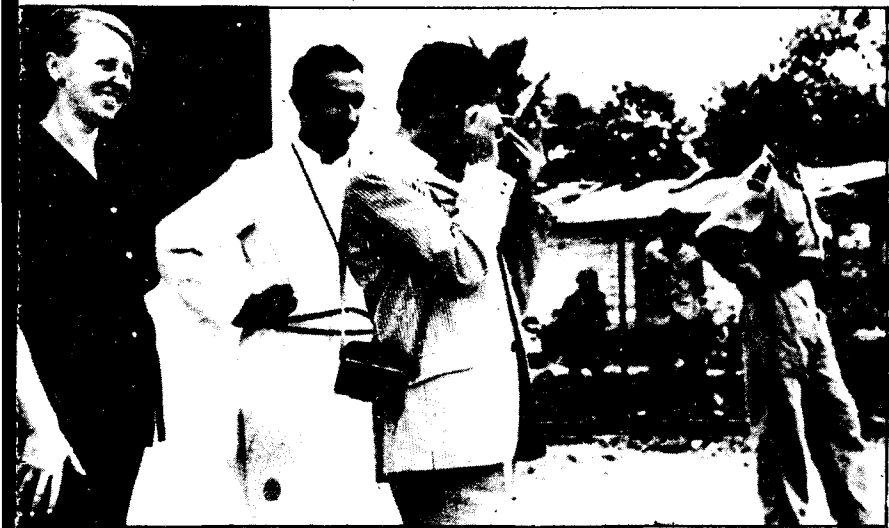
Acabat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé compraren espècies aromàtiques, per anar a ungir el cos de Jesús. El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Entre elles preguntaven: "¿Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre?" Llavors alçaren els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada. Era una pedra realment molt grossa. Entraren al sepulcre, veieren, assegut a la dreta, un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu: "No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat". I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que anirà davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com ell us ho avia dit. Elles sortiren del sepulcre i fugiren. Tremolaven d'esglai i, de por que tenien, no s'atrevien a dir res a ningú.

Montserrat Albó des d'un és injust que es podria fer. e tots els testimonis de la gairebé impossible, i en el nvergirien vers els punts d'aquesta vida tan rica.

Per això ens hem limitat al testimoni d'uns quants dels seus amics que han treballat amb la Montserrat en els diversos camps fent camí amb ella: a la Delegació de Menors, a les Auxiliars, a la Universitat, a l'Escola Freire, a la Delegació de Missions. Deixem que ells ens parlin.

seva persona, la seva vida, la seva obra...

quants testimonis sobre Montserrat Albó

Les Auxiliars Seglars Diocesanes:

què son, què pretenen

Albó amb quatre altres companyes els catalans de la muntanya de Déu, començar una molt petita cèl.lula a la comunitat.

inicià el sacerdot barceloní Mn. home enamorat de l'Església que, mes de vida consagrada i de servei en la seva promoció i col.laboració. A.S.D. amb una espiritualitat tan ésia, on hi encaixessin totes les sense deixar de ser ella mateixa i pugués fer un servei, el que fós, als

tre les Aus (nom familiar amb que, va anar seguint els camins que les portaren.

a la Parròquia de St. Jaume de és tard a Verдум va seguir aquest pies que volien ser Auxiliars, devia nt i de goig alhora. Obrir camins no i establir noves formes de convivència no és cosa fàcil. Amb elles va à d'un "Llibre d'Hores" reduït, que

ciclostyl, va ajudar l'economia de la col.laboració a la publicació de "La pel qual va treballar intensament

anament tota la seva dedicació. sional d'ensenyament, la Delegació à a l'Escola Freire de Verдум i a la ants, van ser els seus darrers camps a és la GUIA on hi consten tots els arreu del món.

om traduccions, correccions, col.la- en sempre com a rerafons a la seva lar sense afany de lluïment.

tserrat veiem com coincideixen els a el fons i l'ànima de la creació de les

ssencial i l'accessori i això li portava n amor a la terra pròpia al que s'unia odris l'altre, fet realitat en un desig n el món. La contemplació d'aquest sperit de recerca la feien estar al cas e les persones, amb responsabilitat, de bo per valorar-les i estimar-les. strava que és possible de fer-ne i

Va vibrar sempre pel tema de la promoció de la dona i dins de les Aus es deixà sentir aquesta influència.

Pobresa: la vivia amb el seu despreniment. Va fer seu el principi de les Aus de no tenir obres pròpies i l'aplicava fins al fons en fer participar sempre els altres en les seves alegries i descobertes. Fins les amistats compartia. La seva vida, al servei del suburbi, del Tercer Món, les Missions. Encara que sigui un tòpic, podem dir que no es guardava per a si, sinó que tenia sempre una actitud de servei.

Va viure la seva vocació cristiana dintre les Aus en plenitud, fidel totalment als seus principis essencials amb un esperit dinàmic que no suportava cap mena d'anquilosi ni d'acomodació rutinària de qualsevol tipus, totalment positiva, renovadora i creativa, oberta a tots els corrents d'horitzons amples, que, tal com deia el Papa Joan, poguessin portar aires nous a l'Església.

Com era la Montserrat

Pels que l'hem coneguda, i som molts, cada u podria aportar una visió diferent d'ella, perquè té moltes facetes. Tenia una intel.ligència privilegiada, unes qualitats excepcionals, un esperit especialment despert per captar la bellesa, d'aquí la seva predilecció per la naturalesa; una manera de fer i agençar les coses que les feia tornar boniques.

Vivia les idees, no es quedaven en pura especulació, les feia realitat amb el seu esperit de treball. No era una cristiana teòrica, el seu cristianisme donava sentit a tota la seva actuació. Totalment oposada als convencionalismes, si els acceptava era per no entrar en conflicte amb les persones; estimava més la pau i la concòrdia que imposar el seu criteri; no transigia però, en el que creia essencial. Tot el que feia ho vivia intensament.

Frugal de necessitats, mai no se'n creava d'especials. Li pesava més el treball ben fet i puntual que la seva comoditat. Amb tot, sabia fruir els seus temps lliures plenament. L'omplia de goig el cant de l'ocell, la flor que s'obre, les plantes que creixen. Els vells carrers de Barcelona, el barri gòtic, els recorria amb veritable fruïció. Especialment dotada per comprendre i assaborir la música, la va tenir de companya fins els seus darrers moments.

Les Aus recordarem sempre i enyorarem aquesta personalitat tan plena d'humanitat. La seva iniciativa i alegria es feien sentir on ella era i el treball es feia més lleuger a la seva vora. Si bé en aquesta alegria que respirava hi podríem veure, és cert, un do de la naturalesa, un bé de Déu que l'enriqueixia, en aquests darrers temps sobretot, tenien una secreta font en la seva unió amb Déu i el seu profund esperit cristià que trobem expressat en les últimes ratlles del seu darrer escrit als missioners de Barcelona, que ja hem llegit diverses vegades, però que sempre ens colpeix pel moment en què ho va escriure, dies abans de la seva mort: "La vinguda del Senyor és més important que tot. Veniu, Senyor Jesús!"

Anna M.ª Trilla i Durán

Carta a la Montserrat Albó

"Oberts al món i arrelats a la nostra terra"

Estimada Montserrat: Això és el que tu deies i així és com va ser la teva vida.

Em varen demanar que, com amiga i darrerament companya de treball, fes un petit escrit de com et veia. No vaig saber dir que no, ja que parlar de tu sempre em resulta agradable, malgrat que el meu fort no sigui escriure, com tu saps.

Sempre t'he vist amb una gran il.lusió de viure, trobant en totes les coses un sentit positiu, fins en els més mínims detalls. Per tu cada dia era nou. Volies saber-ho tot i estar al corrent de tot allò que passava a casa nostra i arreu del món. Sempre pensant que aquest saber en profunditat era sempre en benefici i al servei dels altres. Aquest era essencialment el teu carisme.

La teva entrada als llocs era realment sempre radiant. La gent, al costat teu, no se sentia mai sola, per la confiança i el teu somriure que aglutinava i empenyia a tirar endavant i promoure tot allò que tenia sentit veritable de solidaritat entre els homes. Tenies creativitat i atreviment, per iniciar moltes de les tasques que avui, a diferents grups de treball de casa nostra, es continuen.

Durant els anys que he tingut relació amb tu, sempre m'ha sabut greu no haver-te tingut de mestre. Hauria estat per mi una gran sort; eres pedagògica. Alguna vegada havia vist com preparaves les classes de català que donaves als castellano-parlants de l'Escola Freire del barri de Verдум. Realment era tota una vivència de culturització catalano-humanística, no et quedaves només amb la gramàtica. Amb raó em va impressionar, el dia que vaig assistir a la missa que es va fer a Verдум per tu, una de les pregàries que va ser llegida, crec, per una alumna teva. Va dir: "La Montse no solament ens va donar classes de català sinó que també ens va ensenyar a estimar-lo i ens va fer descobrir a cada un de nosaltres els nostres propis valors d'homes i dones lliures fos quina fos la nostra procedència.

Montserrat, no voldria allargar-me més amb totes les coses que jo he vist positives teves. Durant la teva penosa malaltia que vas dur amb tanta valentia, i després de la teva mort, he pogut constatar que el que et dic és ben cert, ja que gent de diferents ideologies i vivències han sentit la teva mort. El dia 11 es va celebrar el teu funeral i és allà on es va veure el que tu eres per a tots. Va ser una gran manifestació, tots els presents tenien tristesa d'haver-te perdut i al mateix temps alegria de retrobar-nos a través teu, cosa que fins a la fi vas aconseguir. Tots ens coneixíem i molts de nosaltres havíem treballat amb tu en camps diferents, però sempre oberts, i tu eres el mitjà de lligament humà entre nosaltres.

Voldria dir-te, Montserrat, que al departament de la Delegació de Missions on darrerament hem treballat, hi ha un buit certament de la teva presència, però no pas del teu esperit que ens vas saber transmetre.

Mirarem de tirar endavant el millor que sapiguem tot allò que tu vas dur a terme, primerament des d'Agermanament i després des de la Delegació, fent arribar a tota la gent que està fora treballant per Tercer Món, el caliu de les teves cartes i a través del "full groc", el recull de notíes de casa nostra i la teva solidaritat amb tots els homes mancats de llibertat.

Et recordaré sempre.

Carme Braulio
(Departament de la Delegació de Missions)

XXXII Setmana Social

L'atur, un càncer de la nostra societat

Badajoz.—“Se'ns imposa a tots la dolorosa evidència de dos milions d'espanyols sense feina i sense salari estable, situació que gravita amb repercussions familiars sobre cinc milions de persones”. Aquesta constatació forma part de les conclusions de la XXXII Setmana Social celebrada a Badajoz, sota els auspicis de l'Episcopat.

A la fi de les sessions de treball, en les quals han participat unes centes persones procedents de tot Espanya, va llegir-se un comunicat de dotze punts, on es recullen les conclusions de la Setmana.

Causas

A l'apartat relatiu a les causes de l'atur, els setmanistes, apart de l'encariment de l'energia, del dinar i de la ma d'obra, han indicat que “la gravetat de la situació creada planteja seriosos interrogants al propi sistema econòmic vigent entre nosaltres”. “Molts setmanistes —afegeix el comunicat— s'han mostrat contraris al sistema d'economia de mercat i al sistema capitalista en general, al qual consideren generador de l'atur. Per això s'exigeixen valentes i profundes reformes de funcionament actual com a imprescindible mitjà per eradicar l'atur”.

Entre les conseqüències de l'atur, a més de les xifres esmentades abans, el text conclouïu remarca que “en els casos més aguts es veuen amenaçats els nivells mínims de subsistència en

matèria d'aliments, habitatge, sanitat i educació”.

Després d'enumerar l'increment de l'alcoholisme, la droga, la prostitució i la delinqüència en general, com a conseqüència de la creixent frustració de gran nombre d'aturats, i l'agudització d'aquesta tragèdia entre els joves, el comunicat afirma: Per això s'ha definit la plaga de l'atur com un càncer de la societat actual, amb greu fallida de la moral col·lectiva”.

Mesures

“Ha d'extendre's —precisen les conclusions— el subsidi suficient de desocupació a tots els aturats, i perllongar-se mentre persisteixi aquesta circumstància. Com a mesures complementàries es proposen també totes aquelles que porten a una millor distribució del treball existent, reducció de la pluriocupació i de les hores extraordinàries, prolongació de l'edat escolar, anticipació de la jubilació i foment del treball a temps parcial.”

Assegura el bisbe d'Osca

El camí de la creu s'acaba en la felicitat

Osca.—“Per qui segueix Jesús, la creu mai no es queda en una creu definitiva, sinó que el camí s'acaba en la glòria de la resurrecció i la felicitat sense fi”, ha dit el bisbe d'Osca en la seva Orientació Cristiana.

Monsenyor Osés recorda que “no és possible assolir la glòria de la resurrecció si prèviament no es recorre el camí de la creu” i després comenta: “Sense dubtes ens apuntem a les bones hores d'èxit, pau, tranquil·litat, salut, a les coses que resulten del nostre grat”, però “amb massa freqüència, es creuen en la nostra vida els fracassos, la malaltia, les desgràcies. Aleshores Déu no ens sembla tan bo, fins i tot ens rebel·lem contra d'Ell i li demanem comptes, perquè ens sentim injustament tractats per Ell”.

“Si realment tenim fe —acaba el prelat— ¿podem pensar que Déu, Pare nostre, s'ha tornat dolent per a nosaltres? ¿O és que, com Pere, no hem entès encara el sentit de la creu, i que no hi ha resurrecció sense el camí de la creu que la precedeix?”

Del 13 al 17 d'abril

XI Setmana Nacional per a religiosos

Madrid.—Els dies 13 al 17 d'abril se celebrarà a Madrid la XI Setmana Nacional per a religiosos i religioses, sota el lema “Religiosos en un món inhumà”. El nunci del Papa, monsenyor Innocenti, obrirà la setmana amb una salutació als participants en la Setmana. Entre els temes concrets que es presentaran cal destacar l'experiència dels cotolengos a Espanya; els testimonis i missatge d'humanitat per al nostre temps de Francesc d'Assís i Teresa de Jesús; el problema de l'atur a Espanya i la sensibilització i responsabilitat dels religiosos davant d'aquest problema.

A més de la dotzena de conferències i comunicacions, presentades per altres tants especialistes, es mantindran diàlegs amb els conferenciants.

La cloenda anirà a càrrec de monsenyor Díaz Merchán, president de la Conferència Episcopal Espanyola.

Ho demana el Secretariat Nacional

Dir tota la veritat sobre els gitanos

Madrid.—“Ètica, per favor” demana als periodistes el butlletí “Diálogo Gitano”, del Secretariat Nacional Gitano.

Ètica per dir la veritat, però tota la veritat, denunciant “les causes estructurals que els mantenen marginats”.

Perquè li fa molt de mal al poble gitano —diu el butlletí— l'amagar la seva realitat sangrant, les causes i els culpables d'aquesta situació, mentre es subratllen escandalosament actes delictius —a voltes reals; altres, no tant— que ni són extensius a tots, dels quals, amb ells, tots en seriem responsables”.

El “Boletín Gitano” demana llum i taquígrafs, per a denunciar situacions infrahumanes que qüestionen l'honorabilitat de la nostra societat civilitzada per desemmascarar costums socials, estructures irresponsables que impossibiliten qualsevol diàleg i empenyen vers la delinqüència; per cridar contra qualsevol espurna de racisme, vingui d'on vingui; per a defensar els valors i la cultura del poble gitano que no han d'ésser exterminats i si enriquir la nostra societat sanament plural.

El butlletí reconeix el que darrerament fa el periodisme en favor del poble gitano: escolarització, igualtat d'oportunitats en el treball, habitatge o venda pel carrer, i demana als periodistes que continuïn, però dient tota la veritat.

Assenyala el bisbe d'Osca

El bisbe és el mitjancer en la tasca evangèlica

Osca.—“Sense el Bisbe no pot haver-hi Església diocesana en plenitud. En la diòcesi ell és el representant visible més qualificat de Jesucrist, que sempre és el principal Pastor i Bisbe de les nostres ànimes”, escriu monsenyor Osés.

“En la diòcesi —afegeix— el Bisbe és el primer evangelitzador, el primer ministre del culte i el primer apòstol. I tota la tasca evangelitzadora necessita la seva mediació.”

Assenyala que el catequista és enviat del bisbe i el sacerdot ha de tenir amb el bisbe una especialíssima unió perquè participa de

manera més plena de la missió de Crist a través del ministeri episcopal. “El bisbe, al seu torn, desvirtuaria el seu ministeri si no viu la plena comunió i al servei de l'Església. En ella ha d'exercitar el do de discerniment a fi que l'evangeli de Jesucrist sigui anunciat íntegrament”.

Acaba dient: “El que, en l'acció pastoral i apostòlica, s'actui en solitari i per compte propi, o el que es faci en comunió amb el bisbe és, nogensmenys, un problema de comunió o d'identitat eclesial. Com és essencial que el bisbe estigui totalment unit als seus fidels”.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Augmenten les vocacions sacerdotals a Polònia

En deu anys, s'ha registrat a Polònia un gran augment de les vocacions sacerdotals. El nombre sense parar ascendent dels seminaristes, igual diocesans com religiosos n'és un bon testimoni.

		diocesans	religiosos
1971 =	4.088 seminaristes	3.097	991
1971 =	4.130 seminaristes	3.057	1.073
1973 =	4.174 seminaristes	3.035	1.139
1974 =	4.216 seminaristes	3.091	1.125
1975 =	4.385 seminaristes	3.120	1.265
1976 =	4.705 seminaristes	3.410	1.295
1977 =	5.058 seminaristes	3.607	1.451
1978 =	5.325 seminaristes	3.784	1.541
1979 =	5.845 seminaristes	4.179	1.666
1980 =	6.285 seminaristes	4.449	1.836
1981 =	6.714 seminaristes	4.727	1.987

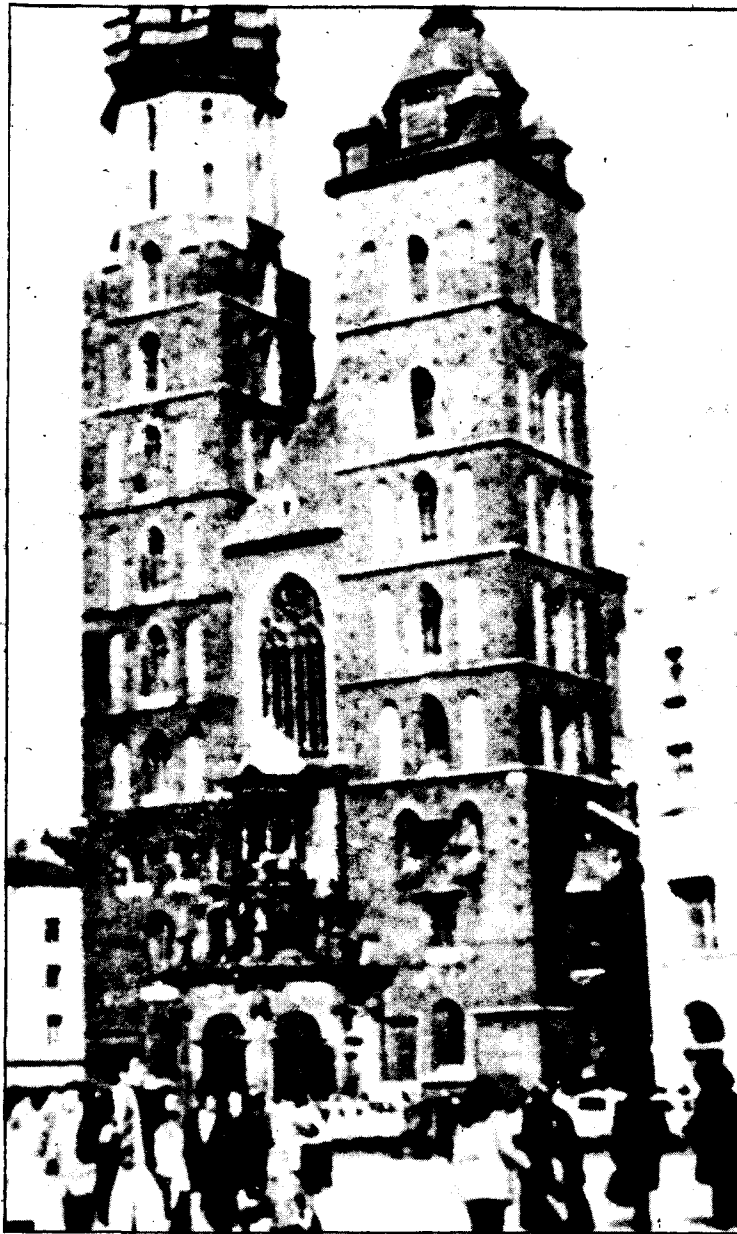
Assassinat d'un sacerdot.—Stanislaw Maciag, sacerdot catòlic de 71 anys ha estat assassinat a Sedziszow (a la regió sudoest del país. Aquest anunci l'ha donat l'agència de premsa "Pap" seguint la referència d'un comunicat d'un comandament superior de la milícia. El sacerdot ha estat greument ferit al cap i la seva estança estava en un desordre indescriptible. "Dots els indicis" remarca el comunicat del comandament "semblen dur a la conclusió que el motiu del crim ha estat el robatori. Un "grup especial" ha estat encarregat per a investigar sobre aquest crim, afegeix encara "Pap".

Walesa no pogué assistir al baptisme de la seva filla.—La darrera de les filles del líder sindical polonès Lech Walesa, fou batejada a Gdansk sense que les autoritats militars autoritzessin al seu pare per assistir a la cerimò-

nia. La muller de Walesa, Danuta, va declarar: "Hem esperat fins a la fi per que el meu marit pogués ésser-hi present, però les nostres esperances han estat frustrades".

Oficià la cerimònia el bisbe de Gdansk, Lech Walesa, a la mateixa parròquia on Walesa acostumava a anar a missa cada matí. El padri de la nena —que té sis germans— fou el capellà de Solidaritat en les drassanes Lenin —on treballava Walesa— i la padrina, la muller del secretari del dissolt sindicat Solidaritat a Gdansk. A la nena li fou posat el significatiu nom de M.ª Victòria.

Unes 30.000 persones, entre les quals representants de les ambaixades dels EE.UU., França i Itàlia, assistiren al baptisme. Finalitzada la cerimònia, la multitud llançà crits com "Victòria, Victòria" i "Que ens tornin a Lech".

Informe d'Amnesty-1981

Violació dels drets humans arreu del món

Londres.—S'ha fet públic a la capital britànica l'informe anual de l'organització pro-drets humans Amnistia Internacional corresponent a 1981. Entre altres coses, l'informe assenyalava que els drets humans van incloure l'empressonament de persones per a expressar llurs creences, pràctica que segueix vigent a la Unió Soviètica; a Turquia es va detectar l'aplicació de tortures, com també l'efecte de la legislació antiterrorista en la imparcialitat dels judicis.

A Àfrica, pràctica habitual

Referent al continent africà, Amnistia indica que les violacions dels drets humans segueixen essent afer habitual; a la majoria dels 41 països situats al sud del Sahara hi han presos polítics, detinguts sense judici previ i, sovint, torturats. A l'Àsia es mantingué en 1982 la pràctica de l'empressonament sense judici previ.

Pel que fa a la situació al continent americà. Amnistia Interna-

cional palesa que, entre els canvis polítics que afectaren als drets humans, cal remarcar el cop militar de Bolívia, que es caracteritza per les matances i altres violacions. A El Salvador, milers de persones desaparegueren, mentre a la veïna Guatemala eren freqüents les detencions secretes i els assassinats fets per les forces paragonamentals. Als EE. UU. on hi han vuit-cents condemnats a mort, Amnistia Internacional centrà la campanya en la lluita per l'abolició de la pena de mort.

Hipocresia governamental

Amnistia Internacional exhorta en la seva nota a tots els governs que posin fi a llur "hipocresia governamental" pel que pertoca als drets humans. Paral·lelament, remarca que és impossible determinar si la repressió al món va en augment. Per contra —diu l'informe— sembla clar que augmenta el grau de consciència pública sobre la seva existència.

Document de "Pax Christi International"

Quatre periodistes moren a El Salvador

Ginebra.—Després de la mort de quatre periodistes holandesos, a El Salvador, el secretariat suís del moviment "Pax Christi International" ha publicat el següent comunicat:

"Pax Christi International" lamenta amb gran consternació la notícia de la mort dels quatre periodistes holandesos, que es trobaven fent un reportatge a El Salvador.

Aquest tràgic esdeveniment agreuja la situació de terror i de repressió existent actualment a El Salvador. Com d'altres col·legues estrangers, aquests quatre periodistes holandesos havien respost favorablement a la invitació adreçada per la junta civico-militar de seguir directament el desenvolupament de les eleccions que se celebraren al país el propassant 28 de març.

L'informe de "Pax Christi International" sobre la situació dels drets de l'home a El Salvador, fet públic el passat mes de gener, descriu lapolítica de genocidi del poble salvadoreny, i acaba dient que les condicions per la celebració d'eleccions democràtiques no s'acompleixen a El Salvador.

La mort dels quatre periodistes holandesos fou deguda a, segons les autoritats militars, un enfrontament armat entre els insurrectes i les forces armades. Les primeres informacions recollides de El Salvador indiquen que, en el moment de la mort dels quatre periodistes, no hagué cap enfrontament amb els insurrectes, sinó que hom arriba a creure que els periodistes foren assassinats per les forces de l'ordre.

A conseqüència d'aquest esdeveniment, "Pax Christi International" demana a les autoritats salvadorenyes de realitzar una enquesta tot aprofundint en aquest drama. "Pax Christi International" ha adreçat un missatge a Van Der Stoel, ministre holandès d'affers estrangers, tot invitant al govern holandès d'enviar gent a El Salvador per a realitzar l'esmentada enquesta.

URSS

Crisi de l'Institució familiar

Sembla que la família com a institució passa per una crisi generalitzada arreu del món, tant als països de l'àrea occidental com als de l'àrea oriental. El número de separacions matrimonials és molt elevat.

Mogudes per aquest progressiu deteriorament de la institució familiar, les autoritats soviètiques ha decidit iniciar una curiosa experiència: introduir una nova assignatura als programes d'ensenyament mitjà que tracta sobre la felicitat familiar. Un ampli equip d'especialistes, metges, juristes sociòlegs i psicòlegs, impartiran aquestes classes en les quals s'informarà dels drets i deures dels esposos, dels problemes que es presenten a les parelles, dels nens, del pressupost familiar, etc.

A la URSS com a dada significativa, podem dir que una de cada tres parelles demanen el divorci. L'harmonia conjugal és difícil d'aconseguir amb qualsevol tipus d'organització política. I és que la regeneració moral de l'home a través de la política sembla que és un fracàs./Tomàs Puntí

Pérez de Cuéllar amb Joan Pau II

El secretari general de les "Nacions Unides", Javier Pérez de Cuéllar, inaugurarà al Vaticà el dia 3 d'abril, en presència del papa Joan Pau II, un simposi internacional sobre la doctrina social de l'Església. S'espera que poc abans de l'acte el Pontífex rebí en audiència privada a Pérez de Cuéllar.

El simposi, organitzat per la comissió pontificia "Justícia i Pau", tractarà dels documents papals sobre la doctrina social cristiana de l'encíclica "Rerum Novarum" de Lleó XIII (1891) fins la "Laborem exercens" de Joan Pau II (1981), a la perspectiva de l'any 2.000.

A la inauguració, Pérez de Cuéllar pronunciarà el discurs, i també intervindrà Francis Blanchard, director general de l'Organització Internacional del Treball. En les sessions de treball, fins el 5 d'abril, entre d'altres hi participaran els espanyols monsenyor Rafael González Moralejo, bisbe de Huelva i president de la Comissió Episcopal de Pastoral Social, i el pare Carlos Soria, dominic, degà de la Facultat de Ciències Socials de la Universitat Pontificia "Angelicum" de Roma.

Ernesto Rossa Cabrera

Tel. 357 59 43. Hedilla, 39-45
Barcelona-31

els ofereix

tota mena de material religiós, apropiat per a Parròquies, Comunitats i Santuaris

dossier

**Joan Pau II
a la Companyia
de Jesús**

Joan Pau II, en el seu discurs recent, recorda primer el dinamisme històric de la Companyia; exposa després els objectius prioritaris de l'orde, avui, que són: el compliment de la doctrina del Concili Vaticà II, el quart vot d'obediència, l'apostolat tradicional adaptat, la justícia social i la formació dels nous candidats. Acabà el discurs amb unes paraules d'afecte i benedicció per a tots els membres de la Companyia de Jesús.

Un discurs que ha causat impacte

Després d'una salutació plena d'afecte al delegat pare Dezza i al seu coadjutor, para Pittau, al pare Arrupe, preposit general de la Companyia, el Papa agraeix l'esperit d'obediència i disponibilitat que els jesuïtes han demostrat envers la sol·licitud de la Santa Seu. Al·ludint a la reunió que estan celebrant, el Papa assenyala els temes concrets de reflexió.

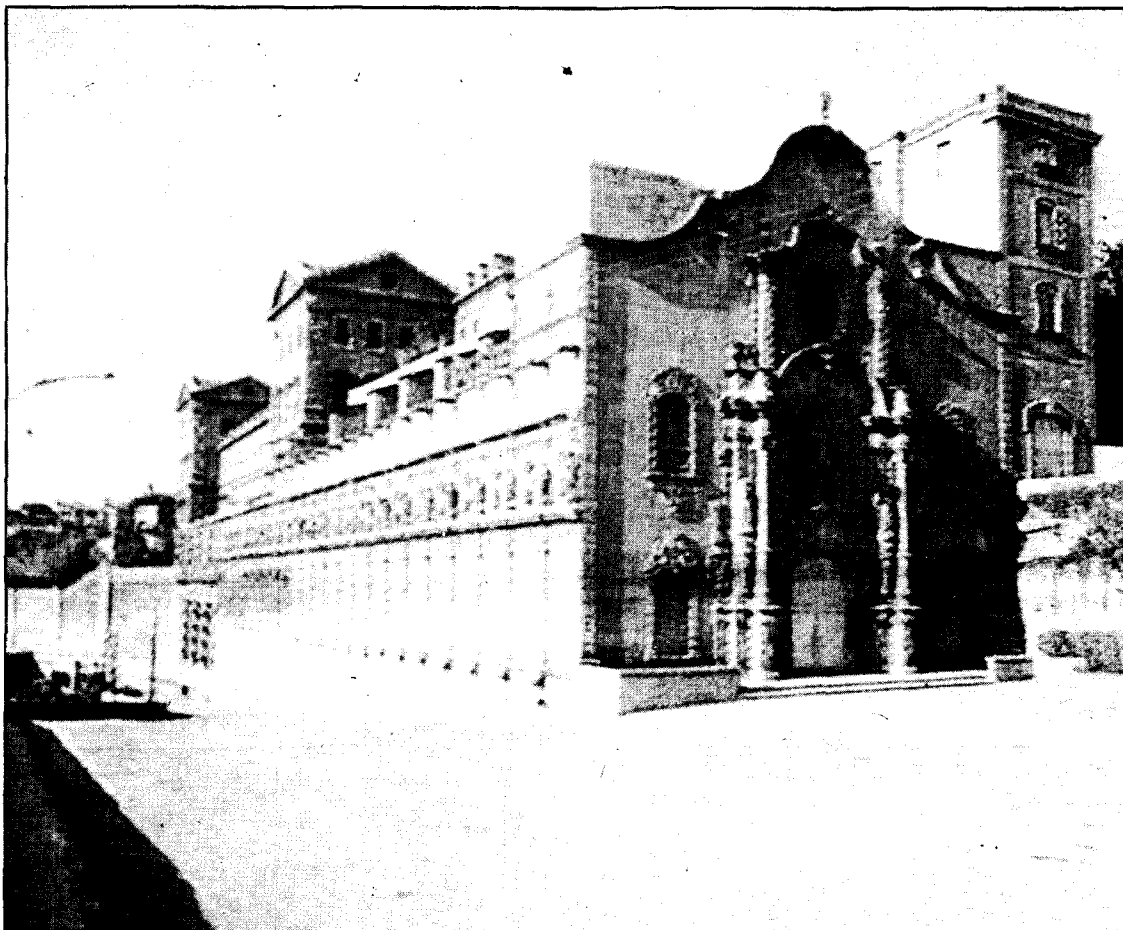
En aquest clima de serena acceptació de la voluntat de Déu, vosaltres esteu reflexionant, aquests dies, amb la meditació i la pregària, sobre com contestar millor a les expectatives del Papa i del Poble de Déu, en un període de polaritzacions i de contradiccions que caracteritzen la societat contemporània. Objectiu de les vostres reflexions, animades pel "discerniment" ignasià, són els problemes fonamentals de la identitat i de la funció eclesial de la Companyia; el "sentir-se cum Ecclesia"; l'apostolat; la qualitat de la vida religiosa del jesuïta; la formació; el que espera l'Església de la Companyia de Jesús.

DINAMISME HISTÒRIC DE LA COMPANYIA

Ho recorda el Papa amb afecte. Entre altres coses diu: La primera preocupació d'Ignasi i dels seus companys fou la de promoure una renovació autèntica de la vida cristiana. La situació de la societat i de l'Església eren d'una manera que només l'obra d'homages de Déu podia tenir incidència i oferir una aportació de vitalitat santificadora.

Exercicis espirituals

Per un renovament més profund en la vida cristiana es van revelar com mitjà particularment eficaç els exercicis espirituals de sant Ignasi, que han marcat un rastre inesborrable en la història de l'espiritualitat. Als exercicis es formaren els primers companys i els seus successors, i amb els exercicis ells es feren els guies espirituals d'innombrables fidels, ajudant-los a descobrir llur vocació segons el pla de Déu i a convertir-se en autèntics compromesos, qualsevol que fou el seu estat de vida.

Temple de la residència dels jesuïtes de Manresa, edificat sobre la cova de sant Ignasi.

La veritable doctrina catòlica

Juntament amb la direcció espiritual, va ser preocupació sol·lícita de la Companyia difondre la veritable doctrina catòlica, entre doctes i ignorants, dels més menuts als més vells.

Educació de la joventut

Amb una intenció semblant, sant Ignasi, i després d'ell la Companyia, es dedicaren amb afany a l'educació de la joventut: van fundar i multiplicaren els col·legis, on seguint un nou sistema pedagògic —la cèlebre "Ratio studiorum"— tractaven de donar una formació integral de la persona humana per forjar homes que, essent eminents en els estudis i en totes les professions, esdevinguessin alhora eminents cristians.

Formació de la clerecia

Esguardant més tard a un sector d'importància vital per a l'Església, la preocupació de sant Ignasi, i darrera seu la

Companyia, fou la dels seminaris i centres superiors d'estudi per a la formació de la clerecia. A sant Ignasi es deu la fundació del molt benemèrit Col·legi Romà, que arribà a ser la Universitat Gregoriana, i també la fundació del Col·legi Germànic, al que segueixen, moltes vegades amb la col·laboració de tants jesuïtes, els altres Col·legis nacionals a Roma.

Les ciències sagrades

Més enllà d'aquests centres d'estudi, la Companyia ha aportat una contribució molt valuosa en el camp de les ciències sagrades, de significada importància per l'Església; i el nombre d'estol de jesuïtes dedicats a la teologia, a l'exegesi bíblica, a la patrologia, a la història eclesiàstica, a la moral i al dret canònic i a tantes d'altres relacionades amb els estudis sagrats.

Si he parlat de la Companyia en el passat, mirant de recórrer els trets més destacats de la seva vida i missió, és perquè

penso en la Companyia d'avui i en el que l'Església n'espera ja sigui pel present o pel futur.

OBJECTIUS D'AVUI PRIORITARIS DE L'ORDRE

Com ja us deia el meu venerat predecessor, l'Església espera avui de la Companyia que contribueixi amb eficàcia a l'aplicació del Concili Vaticà II, igual com, en temps de sant Ignasi i molt després, no regatejà esforços per a donar a conèixer i aplicar el Concili de Trento ajudant de manera admirable als Romans Pontífexs en l'exercici del seu Magisteri suprem.

El Concili Vaticà II

Permeteu-me que insisteixi en la interpretació exacta del darrer Concili. Es tractava i es tracta sempre d'una obra de renovació eclesial escoltant a l'Esperit Sant.

Aquest renovament de fidelitat i de fervor en tots els sectors de la missió de l'Església

—madurada i expressada en l'atenció col·legial de l'Esperit de la Pentacosta— deu igualment tenir l'acolliment i viscuda ara segons el mateix Esperit, i no pas segons criteris personals o teòrics psico-sociològics.

El quart vot

El quart vot de la Companyia fou entès per sant Ignasi justament com l'expressió viva i vital de la consciència de que la missió del Crist es perllonga en el temps i l'espai en els que, cridats per Ell a seguir-lo i a compartir els seus treballs, fan propis els seus sentiments vivint així en íntima unió amb Ell, i per tant amb el seu Vicari a la terra.

Aquesta és la raó per la que sant Ignasi i els seus primers companys, volent participar en la missió del Crist, que continua la seva Església, decidiren posar-se incondicionalment a disposició del Vicari de Crist, vinculant-se a ell per un "vot especial".

Apostolat tradicional adaptat

Segons una nota distintiva i característica del vostre Orde, l'Església espera que adapteu les diferents menes de l'apostolat tradicional que servin encara avui tot el seu valor, treballant per renovar la vida espiritual dels fidels, l'educació de la joventut, l'activitat missionera; això porta amb ell catequesi, proclamació de la Paraula de Déu, difusió de la doctrina del Crist, penetració cristiana en el camp de la cultura d'un món que pretén establir una divisió i una oposició entre ciència i fe, activitat pastoral a favor dels pobres, els oprimits, els marginats, exercici del ministeri sacerdotal en totes les seves autèntiques expressions, no oblidant els nous medis d'apostolat de que disposa la societat moderna, com la premsa i els mass-media, perfeccionant la utilització que la Companyia ja n'ha fet d'ells darrerament.

La justícia social

Hi ha encara un punt sobre el que voldria remarcar l'atenció. En l'acció evangelitzadora de

L'Església, avui pesa, amb més gran urgència cada vegada, la necessitat de promoure la justícia. Per tot allò que es refereix als membres de la Companyia, no pot oblidar-se que la necessària preocupació per la justícia deu exercir-se d'acord amb la vostra vocació de religiosos i de sacerdots. Com ja deia el 2 de juliol del 1980 a Rio de Janeiro, el servei sacerdotal "si vol romandre fidel a si mateix, és un servei excel·lent i essencialment espiritual. Avui cal accentuar això, contra les multiformes tendències a secularitzar el servei del sacerdot reduint-lo a una funció merament filantròpica. El seu servei és de metge, d'assistent social, de polític o de sindicalista. En certs casos, el sacerdot podrà fer de manera supletòria aquests serveis i, en el passat ho féu de manera ben notable. Però ara, són realitzats adequadament per altres membres de la societat, mentre que el nostre servei cada vegada s'especifica més clarament com espiritual.

UNA SÒLIDA FORMACIÓ

El Papa parla de "la perllongada i sòlida formació dels futurs apòstols de la Companyia".

No heu de caure en la fàcil temptació de restar força a aquesta formació de tanta importància en tots i cada un dels seus aspectes, l'espiritual, el doctrinal, el disciplinari i el pastoral; els prejudicis conseqüents serien més feixucs que els resultats, que a ben segur aconseguir-se en un plaç breu.

HOMES DE DÉU

Tot amb tot, heu de tenir present que aquesta llarga i exigent preparació té com a objectiu primari la formació d'homes que sobresurten per llur íntima unió amb Déu. Efectivament, Ignasi estava convençut de que tota activitat apostòlica té valor i eficàcia només si flueix d'aquesta "unió entre Déu i l'instrument", de la que ell tant sovint parla. La primàcia de la vida interior és l'autèntic fonament de la visió i espiritualitat ignasiana.

Testimoni de la Companyia de Jesús

Després de recordar que la Companyia ha de ser vehicle de sòlida i sana doctrina, de recordar novament el vincle especial que uneix l'Orde al Papa, Joan Pau II acaba parlant de l'exemplaritat de la Companyia.

L'exemplaritat de la vostra vida religiosa, l'atmosfera espiritual de les vostres comunitats, l'austeritat en el caràcter de la vida i el fervor en les obres apostòliques, seran motiu d'edificació per tot el Poble de Déu i atraient a la vostra Companyia vocacions cada cop més nombroses de joves generosos, que aspiren no a una mediocritat en el seguiment del Crist, però el radicalisme en llur consagració a Ell.

Les últimes paraules del Sant Pare són d'afecte i benedicció per a tots els membres de la Companyia de Jesús.

La decisió del papa Joan Pau II d'intervenir directament en la direcció de la Companyia de Jesús, designant un delegat personal i reservant-se la convocatòria de la Congregació General, fou tinguda com una decisió greu. Obeiria a una situació objectiva, per a uns, o a una manca d'informació imparcial per part del Vaticà, per a altres. La notícia fou airejada des de diverses perspectives que ja són història. Ultimament, però, la reunió cimera dels jesuïtes, celebrada a Villa Cavalleri i, sobretot, el discurs del Papa el dia 27 del passat mes de febrer a tots els provincials del món, ha distanciat enormement els recels dels uns i els comentaris dels altres. Cal dir que en l'audiència papal, hi assistiren el delegat del Papa, pare Dezza i el seu coadjutor, pare Pittau, com també el preposít general, pare Pedro Arrupe.

He mantingut una breu conversa amb el pare Ignasi Salvat, provincial dels jesuïtes de Catalunya, perquè em féu una valoració global del famós discurs.

—Bàsicament consta de tres parts: una primera, *històrica*, que parteix del dinamisme apostòlic de sant Ignasi; una segona part de *missió*, que es concreten les tasques pròpies nostres, que són la col·laboració decidida amb el Papa, el seguiment de la línia del Concili Vaticà II, l'ecumenisme, l'ateisme i la promoció social. La tercera part del discurs podríem anomenar-la d'*exigència*, és a dir, de fidelitat a la nostra vocació, en la qual, segons el Papa, estan posades les esperances de l'Església i del món.

Pregunto al pare Salvat si la promulgació imminent del nou Dret Canònic i aquest discurs pontifici influiran en possibles modificacions de la legislació interna de la Companyia que s'estudia en la propera Congregació General.

—Nosaltres ja teníem un esborrany de revisió del dret propi

de la Companyia, que recull tot el material de les dos últimes Congregacions Generals, la doctrina del Vaticà II i la legislació del nou Dret Canònic. Cal dir que hi ha, sí, una nova concepció del compromís religiós referent a unes promeses temporals i als vots perpetus posteriors.

Per a uns el discurs del Papa és involucionista, per a d'altres, obert i que ofereix moltes possibilitats d'acció.

—Jo diria que recull vuit exemples de ministeris, que en el seu moment històric eren "pioners", i que ara en la seva part fonamental exigeixen un renovació. Joan Pau II toca uns punts concrets, enfocats sempre des d'una perspectiva de col·laboració que demana a la Companyia. Tot enquadrat i centrat en el carisme de sant Ignasi, que fou el d'un dinamisme apostòlic. El discurs del Papa no detura, sinó que posa l'accent en aspectes o afers concrets i en potència d'altres. Això és fàcil de detectar, llegint pausadament l'al·locució del Papa.

Últimament a Catalunya, el resó i prestigi de la Companyia de Jesús s'ha palesat en el seu lliurament a la ciència i a la investigació: pensem en l'Institut Químic de Sarrià, en ESADE, en l'observatori de l'Ebre, etc. També en un compromís social i polític: cal veure la tasca dels jesuïtes catalans a Bolívia, per exemple. Sembla, en canvi, que hagin minvat les obres de caire específicament sacerdotals: recordem els Exercicis Espirituals a la cova de Manresa i a Sarrià, les Congregacions Marianes, etc. ¿El discurs del Papa, que insisteix en aquestes últimes tasques, modificarà l'actitud del personal, en el sentit de un retorn a aquest apostolat, per abandonar certes activitats culturals i científiques?

—No es tracta de canviar això per allò, ni d'abandonar res, sinó d'assenyalar un camp prioritari en la nostra vida i en les nostres activitats. Sant Ignasi ho formulava i expressa sovint amb aquelles paraules de "l'urgència de les necessitats". Certament que el lliurament nostre serà en el món

del treball, en les missions, però també en les ciències eclesiològiques. La Facultat de Teologia de Sant Cugat sempre ocuparà un lloc prioritari, encara que pugui estudiar-se una col·laboració més íntima, i àdhuc una unió amb la Facultat de Sant Pacià de Barcelona. Has recordat les Congregacions Marianes. En un moment històric varen ser el camí obvi, no contestatari. Després del Concili Vaticà II, ha sofert una renovació en el sentit que han passat a ésser un moviment totalment laic, dirigit i organitzat pels seglars. Això no s'ha empobrit pas la seva eficiència i acció. La Congregació Mariana "Berchmans", consta de 150 joves universitaris, i altres tants, més o menys, la de "Forum Verges". D'ara endavant, el lloc del jesuïta en les Congregacions, serà d'animador de la fe, no d'organitzador o director.

—El pare Salvat fa també referència als Exercicis espirituals.

—Després del Vaticà II han experimentat una renovació molt pregona. Potser no tenen el ressò propagandístic i organitzatiu d'abans, però han guanyat en una atenció a la persona i posant l'accent en la doctrina del Vaticà II. Finalment, voldria dir que en el món de la ciència no es pot exigir que tots els jesuïtes siguin investigadors de la història com el pare Batllori. Vull dir que la dedicació específica a una ciència va condicionada i determinada pel número de vocacions inclinades a un camp concret d'una disciplina o una tècnica.

El pare Ignasi Salvat és un home jove i dinàmic; exacte i segur en les seves paraules, atent i cordial en el tracte. Un bon capdavanter i dirigent de la primera orde religiosa en el món i que, sobretot a Catalunya, ocupa un lloc clau en la vida de l'Església i en la nostra societat pluralista.

Francesc
Gamiassans

Comunicat de premsa sobre la reunió dels provincials

La reunió dels superiors provincials de la Companyia de Jesús, que començà el dimarts 23 de febrer a "Villa Cavalletti", prop de Roma, acabà el divendres 3 de març al migdia.

El dissabte 27 de febrer al matí, a la capella de la cúria generalícia de Roma, una missa concelebrada, presidida pel pare Paolo Dezza, s.j., delegat del Sant Pare, aplegà a tots els participants al voltant del pare Arrupe. Aquest últim havia redactat una homilia que es va llegir en castellà i anglès pel pare Giuseppe Pittau, coadjutor del delegat.

El mateix, acabat el matí, els pares provincials foren rebuts en audiència per Sa Santedat Joan Pau II. Després de dir —en italià, francès, anglès i castellà— una al·locució molt afectuosa i estimulante, el Sant Pare va saludar a cada u dels jesuïtes presents.

A l'endemà al matí, en nom de tots els provincials, el pare Dezza adreçà al Papa un telegrama d'agraïment pel seu paternal acolliment i el seu estimulante discurs.

Idèntics sentiments de reconeixement van ser expressats pel pare Arrupe, en carta personal adreçada al Sant Pare.

El dilluns 1 de març, el cardinal Pironio, Prefecte de la Sagrada Congregació dels Religiosos, presidí l'Eucaristia a "Villa Cavalletti", essent-hi present el pare Arrupe.

Cada dia de la reunió va desenvolupar-se de la següent manera: després d'una exposició del pare Dezza o del pare Pittau, els pares provincials disposaven d'un temps per fer oració i reflexió personal; després es reunien per grups (a voltes lingüístics, d'altres per àrees geogràfiques). Per últim, després del migdia, en assemblea plenària recollien les preguntes i les propostes que cada grup havia elaborat. Havent sopat es feien reunions d'informació sobre diferents centres de la Companyia: Institut Històric, servei dels jesuïtes als refugiats, etc.

Els principals temes tractats foren els exposats pel Sant Pare en la seva al·locució del 27 de febrer:

—*"Sentire cum Ecclesia"*. Aquesta expressió llatina, típicament ignasiana, caracteritza la fidelitat de la Companyia a l'Església en la doctrina i en la pràctica.

—L'apostolat de la Companyia en tots els seus àmbits, segons allò específic d'un orde religiós sacerdotal.

—La vida religiosa dels jesuïtes segons el carisme del fundador Ignasi de Loyola, la pràctica dels exercicis espirituals, l'observança dels vots.

—La jornada del 2 de març es dedicà del tot a l'estudi de l'al·locució del Sant Pare.

El conjunt de la reunió es desenvolupà en una atmosfera de franquesa i obertura fraternals, i posant en relleu la gran unitat que hi ha entre els jesuïtes d'arreu del món.

Els participants eren plenament conscients de que llur treball era, segons paraules del Sant Pare, no sols particularment per a la Companyia, ans també de gran utilitat per a tota l'Església, que mira la Companyia amb un interès especial.

De retorn als seus respectius països, els provincials informaran als jesuïtes sobre el contingut de la seva reunió i posaran en pràctica les orientacions donades pel Sant Pare, que els ha dit: "Així anirem preparant-vos d'una manera excel·lent per la congregació general. Confio que aquesta preparació es farà de tal manera que sigui un fet, que aquest mateix any, es pugui convocar la congregació general, que no sols ha de donar a la Companyia un nou preposít general, segons l'anyel fa temps manifestat pel venerat pare Arrupe, sinó que, alhora, ha d'aportar a tota la Companyia, un nou estímul per dur a terme amb renovat alè la seva missió, d'acord amb les esperances de l'Església i del món".

La Bíblia a l'abast

Per una catequesi sobre la Setmana Santa

Abans (no sé si encara ho fan) els rectors de les parròquies, quan des de la trona anunciaven les festes d'entre setmana, solien afegir: "Tots els dies són sants i bons per als qui estan en gràcia de Déu". És veritat; però hi ha uns dies que són especialment sants i bons perquè l'Església els confereix una santedat especial a causa de les celebracions que s'hi fan i perquè són dies en què els cristians, en comú, fan un esforç de conversió i de major acostament a Déu. Per això hi ha una setmana que rep el nom de Setmana Santa, la de la celebració de la passió i de la mort del Senyor, immediatament abans de la Pasqua. Fins fa pocs anys els últims dies d'aquesta Setmana: el Dijous, el Divendres i el Dissabte, dits també Sants, eren dies en què els cristians s'abstenien de treballar, per tal de poder-se dedicar amb més llibertat a la contemplació dels misteris de la nostra redempció. Avui, en canvi, hi ha molta gent que aprofita el lleure que proporciona la Setmana Santa per fer excursions. Des de fa uns anys les agències de viatges han sabut treure partit d'aquesta ocasió per organitzar viatges: els viatges de Setmana Santa. Que lluny no estan aquests invents comercials d'aquella manera de concebre aquests dies de recolliment, en què — ho recordeu els qui ja teniu anys? — ni era permès fer música (cantar, tocar el piano, etc.), en què no sortíem sinó per anar a fer la visita als monuments dels Santíssim Sagrament (la gent, per fer-ho, es mudava i molts senyors usaven el barret de copa alta), en què ens privàvem de certs gustos (abstenció del tabac, de licors, de xocolata i d'altres lllaminadures). Potser direu que avui ja no és necessari tot això, perquè hi ha més autenticitat en la nostra vida, més formació espiritual i doctrinal, més interioritat... Tant de bo que sigui així! Crec però haver de dir que no pot haver-hi una contemplació serena dels misteris de la salvació sense l'ambientació deguda, sense recolliment, sense un cert silenci. Hi ha (hi havia?) països, com Bulgària i altres nacions on predomina el cristianisme oriental ortodox, més donat naturalment a una pietat contemplativa, en què els dies de Setmana Santa els fidels en multitud van a buscar la tranquil·litat dels monestirs per fer-hi, almenys aquests dies, gairebé vida monàstica. Això no és pas el mateix que aprofitar aquests dies per fer excursions o viatges.

A. Olivar
Monjo de Montserrat

Himne a Crist-Servent
(Fil 2:6-11)

En les exhortacions que Pau fa als filipencs trobem aquesta joia de la primitiva litúrgia judeo-cristiana que llegim avui. És tracta d'un himne a l'obediència humil de Jesucrist, que cal que els cristians imitin — imitem — si volem que la comunitat brilli com l'autèntica imatge que ha de ser del Servent de Déu i dels homes. Farem bé de llegir aquest text amb intenció de pregària atenta i contemplativa en aquest dies de penetració en la intimitat del misteri pasqual. Mort i resurrecció de Crist i del cristià són els dos termes reals que expressen la dinàmica de la salvació: obediència i exaltació. L'únic projecte que de debò ens realitza i, doncs, ens allibera, és el de Déu. Quan l'acceptem — és el sentit existencial de l'obediència — llavors som el que hem de ser, resplendeix en nosaltres la glòria de Déu — és el sentit vital de l'exaltació — i arribem allà on Déu ha projectat menar l'home. Aquesta harmonia entre projecte de Déu i realització humana, que es va operant silenciosament en la nostra vida, ha de ser posada de manifest — ha de ser significativa — en la vida de la comunitat. És la comunió humana feta signe de la comunió de Crist amb Déu i amb la humanitat.

Obedient fins a la mort

L'himne que Pau fa entonar als cristians de Filipis té un ritme descendent i ascendent alhora. És el ritme de l'encarnació: Jesús, de condició divina, s'abaixa fent-se

home i home obedient fins a la mort — hem arribat al capdavant de la humiliació i iniciem la pujada — i és exalçat per Déu fins al lloc més enlairat, tant que esdevé Senyor. La lloança a Crist és confessió de fe i declaració programàtica per a la comunitat. L'Apòstol demana als filipencs que en el seu camí de cristians es mostrin constants, units comunitàriament, humils, obedients i sempre disposats al lliurament a Déu i als germans. Així els cristians acullen l'acció de Déu en la comunitat i es mostren signe de la presència salvadora de Crist en el món. Signe que els fa brillar com torxes enmig del món, tot mostrant la paraula de vida (vv. 15s.). L'obra de Déu en els cristians — la glorificació del Se-

nyor — és posada en relleu pel capteniment dels fidels: cal que es facin servents humils, sense privilegis, a peu pla com tothom, per compartir amb els altres lluites i sofriments, i així, buidant-se d'ells mateixos, la gràcia salvadora de Déu pugui omplir-los del tot. Dit amb unes altres paraules: el camí que segueix Crist en la seva encarnació — sense deixar de ser Déu, saber renunciar a allò a què té dret en benefici dels desvalguts — cal que sigui assumit i seguit pel cristià.

Exigència d'encarnació en la vida concreta

Vet aquí una magnífica intro-

ducció a la lectura de la passió, que avui sentirem. I també una bona preparació per a la contemplació del misteri pasqual de resurrecció. No podem oblidar mai, i menys encara avui, els dos termes del misteri de salvació: lluita i victòria, mort i resurrecció. Quedar-nos exclusivament amb un dels dos termes seria falsificar la salvació de Crist. La visió cristiana de la vida humana és exigència d'encarnació en la humanitat concreta que ens toca viure. Més d'una vegada serà un moviment descendent. Haurem de baixar fins al fons més obscur de l'experiència humana. Estem disposats a fer-ho els cristians? Massa sovint pretenem guardar gelosament el nostre privilegi de ser més nets que els altres, i no compartim els crits d'angoixa que la misèria dels homes arrenca dels seus cors atribolats. Esdevenim així una casta apart, que preté salvar els altres des de fora. Error gravíssim. En primer lloc perquè des de fora no pot salvar-se mai res ni ningú. I en segon lloc perquè de fet l'únic que salva de debò no som mai nosaltres, sinó Déu. I ell s'endinsa fins al més pregon de l'experiència humana — s'abaixa i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu — (v.8) per a poder pujar l'home fins als cims més enlairats de la comunió amb Déu. Tant de bo que la meditació d'aquesta lectura ens ajudi a viure el compromís cristià aquests dies de Setmana Santa i sempre.

Josep M. Aragonès

Catequesi dels signes

LIV Setmana Santa

El camí quaresmal ens porta a celebrar el Misteri Pasqual de Jesús que és el centre de la setmana santa. No tots els dies de la setmana santa tenen un mateix valor i menys un mateix significat. El triduum pasqual no comença fins la missa del sopar del Senyor (dijous Sant) i el seu punt cèntric i culminat és la Vetlla Pasqual.

Diumenge de Rams

La litúrgia d'aquest dia és una aclamació de Crist, vencedor per la seva passió. El més important d'aquest dia és la processó d'entrada precedida de la proclamació evangèlica. És una processó de triomf i d'aclamació del Crist salvador. Cal anar-hi, participar, cantar, proclamar el desig de la salvació.

Dilluns - Dimarts - Dimecres Sant

Són dies de preparació al triduum pasqual. Acompanyant la passió de Jesús ens preparam per la resurrecció. Encara que la primitiva Església celebrava la reconciliació el dijous Sant al matí, la nostra pastoral aconsella celebrar-la comunitàriament algun d'aquests dies.

Dijous Sant

Els cristians ens reunim al vespre per a commemorar l'últim sopar de Jesús, la institució de l'eucaristia. És el dia de l'AMOR FRATERN. Acabada la solemne eucaristia, el Senyor queda exposat en el monument perquè sigui

especialment adorat en acció de gràcies pel do del seu amor i lliurament a nosaltres. Combregar de la taula del Senyor ha d'ésser el nostre desig en aquest dia.

Divendres Sant

És un dia alitúrgic, no hi ha celebració eucarística. Celebrem el misteri de la Passió i Mort de Jesús. Escoltem la Paraula de Déu, sobretot el fet detallar de la Passió de Jesús, fem la Pregària Universal, adorem la Creu, i recentment també podem combregar de l'eucaristia del dijous.

La celebració queda inacabada i el llarg silenci final demana una resposta que trobem en la Vetlla Pasqual.

Vetlla pasqual

ÉS EL PUNT CULMINANT DEL TRIDUUM PASQUAL I DE TOT L'ANY LITÚRGIC.

És la vetlla més llarga, més esperada i més desitjada. És la celebració més solemne de tot l'any. Jesús compleix el seu Misteri Pasqual, ressuscitant d'entre els morts. Nosaltres ens hi identifiquem sobretot pels dos grans sagraments que aquella nit celebrem: EL BAPTISME I L'EUCARISTIA.

El Foc, la Llum, el Ciri Pasqual, l'Aigua, el cant de l'Al·leluia... és tot una simbologia de la gran riquesa que conté la Nit de Pasqua.

Els cristians és l'únic dia que no hi hauríem de faltar!

F. Xavier Parés

La sardana i la dansa

L'any Joaquim Serra

Joaquim Serra pot esdevenir un fet important i fins i tot influent dintre el món de la sardana, si ens referim concretament a aquesta mena de carreró sense sortida al que sembla que s'ha abocat la composició sardanística.

Les sardanes a l'estil dels Sardera, Vicens o Bou —per citar-ne només uns pocs— ja ni es fan avui i potser, fins i tot, podríem dir que tampoc no encaixen gaire dintre la música actual. Sardanes com les de Toldrà, Morera, Juncà, Català, Manén i, en cas apart, Garreta, no se n'escrueixen gaires i, quan es fa, acostumen a quedar arxivades amb l'aval d'un premi obtingut en un concurs musical.

Qualsevol còpia o intent d'assimilació esdevé, per regla general, poc interessant, i quan aquest fet es produeix si s'arriba a l'extrem d'haver de discutir-lo, es posa per exemple, la música de Joaquim Serra, una música totalment digna, fresca i inspirada, i... a vegades, prou balladora. Evidentment, parlem en termes generalitzats.

Però la vena musical d'un Serra no s'adquireix; neix amb la mateixa persona. I aquest testament que ens llegà el gran

autor, passa a ser, talment com una arma de doble tall, una mena de càstig amb que, sense mereixèr-se'l, es troben els compositors actuals. I és així perquè, vanament, ens entestem a cercar més "Serres" en el món de la sardana (ambició molt lloable, per altra part) i, talment com quan hom desperta d'un miratge ens trobem atordits quan se'ns presenta la realitat.

Per això considerem interessant aquest Any Joaquim Serra, i per això aconsellem i demanem a qualsevol comissió encarregada d'un acte sardanista o folklòric (recordem l'extraordinària i primícia aportació de Joaquim Serra a la dansa popular catalana amb les seves harmonitzacions i instrumentacions) que no oblidin el gran compositor de la cobla i que s'adhereixin a la idea. És una actitud que poden prendre totes, ho repetim, totes les comissions, ja que les sardanes d'en Serra i les seves obres per a cobla, tenen natural cabuda a qualsevol activitat sardanística. Es el seu do més important, aquell que, any rera any, anem cercant i, dissortadament, sense gaire èxit a trobar-lo.

Josep Ventura

Fent pinya

Continuem l'anàlisi de la temporada passada, seguint amb el grup de colles de castells de set que, a més, van intentar algun castell més gros (tal com vam publicar fa un parell de setmanes). Va destacar els Castellers de Terrassa, seguits a retaló pels de la Jove dels Xiquets de Tarragona i els Castellers de Vilanova-Colla de Mar, tancant els Castellers d'Altafulla.

Els castells de set assolits i/o intentats, van ser:

CASTELLERS DE TERRASSA:

Cinc de set: 1

Quatre de set amb l'agulla al mig: 3 intents

Tres de set: 9 (més 4 intents).

Quatre de set: 4 (un carregat, més 3 intents).

Torre de sis: 35 (més un intent).

Pilar de cinc: 44 (4 sense mans de segon a terç, 1 amb forro, 4 carregats, un d'ells sense mans; més 3 intents i 2 més sense mans).

JOVE DELS XIQUETS DE TARRAGONA:

Quatre de set amb el Pilar al mig: 1 carregat

Tres de set: 7 (3 carregats, més un intent)

Quatre de set: 9 (més un intent)

Dos o Torre de sis: 19

Pilar de cinc: 22 (4 carregats, més 6 intents).

CASTELLERS DE VILANOVA-COLLA DE MAR:

Quatre de set amb l'agulla al mig: 2 (carregats, més 2 intents. En van descarregar un amb el pilar de quatre enlloc del de 5).

Tres de set: 6 (més 2 intents).

Quatre de set: 4 (més un intent).

Torre de sis: 11 (una carregada).

Pilar de cinc: 19 (4 carregats, més 2 intents).

CASTELLERS D'ALTAFULLA:

Tres de set: 2

Quatre de set: 1

Torre de sis: 11 (1 carregada, més 1 intent).

Pilar de cinc: 9 (3 carregats, més 8 intents).

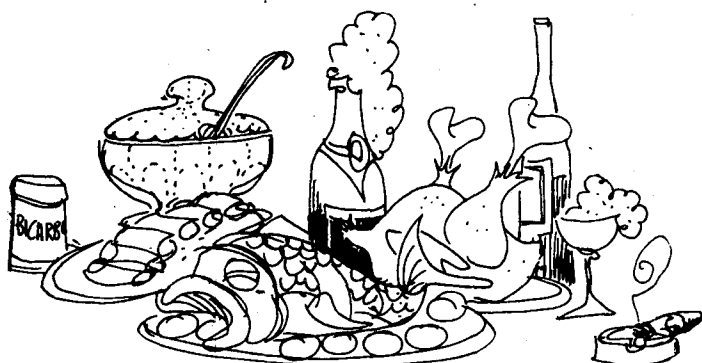
Si no diem el contrari, els castells els considerem carregats i descarregats.

ACTUACIONS:

CASTELLERS DE BARCELONA.— Amb motiu de l'estrena de la pel·lícula "La plaça del Diamant", actuaren el dia 18, a la Rbla. de Catalunya barcelonina tot descarregant el Tres de set, la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota net, 2 Pilars de cinc, alguns de quatre i un castell de sis net.

Jaume Casanova "Crossa"

Cuina

Mª Gloria Muntañola

Pastís de ceba

1 1/4 k. cebes
100 gr. mantega
1 cullerada gran farina
100 c.c. llet
2 gots d'aigua
3 ous
3 cullerades nata

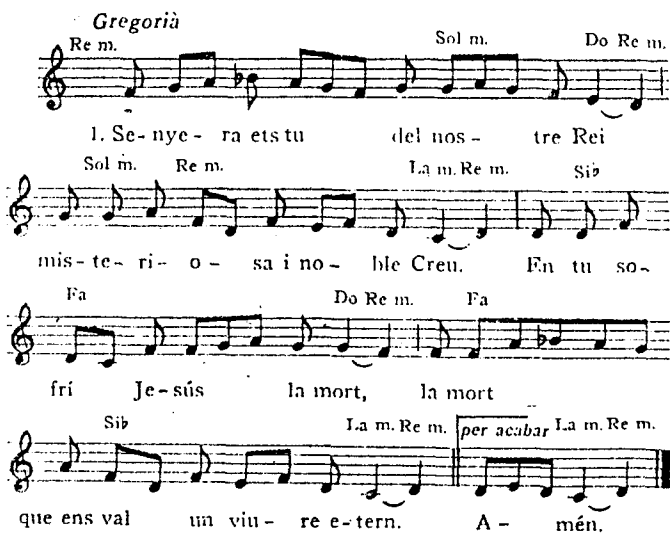
PASTA
200 gr. farina
75 gr. mantega
1 rovell d'ou
25 c.c. d'aigua
una mica de sal
una mica de sucre

Poseu 150 gr. de farina en un recipient de plàstic juntament amb la mantega, tallada a trossets, el rovell de l'ou, la sal i el sucre, barregeu-ho amb una cullera de fusta, afegiu-hi poc a poc l'aigua fins a tenir una pasta fina, poseu-la sobre el marbre espolsat de farina, trebal·leu-la una mica amb les mans, afegiu-hi una mica de farina fins que no s'enganxi a les mans, feu una bola, emboliqueu-la amb un drap, i deixeu-la reposar una mitja hora. Tal·leu la ceba a grills prims, poseu-la a coure a foc suau amb els dos gots d'aigua, sal i pebre; ha de coure una mitja hora, remogueu-la de tant en tant perquè quedin toves i no es daurin, escorregueu-les, afegiu-hi uns 50 gr. de mantega i deixeu-ho coure una estona més, després afegiu-hi una cullerada gran de farina, remeneu-ho, afegiu-hi després la llet, deixeu-ho coure una mica.

Fora del foc afegiu 3 ous batuts com per a fer truites i 3 cullerades de nata. Escampeu la pasta amb el corró per a deixar-la fina, folreu un motlle desmuntable untat amb mantega, punxeu una mica el fons amb una forquilla i ompliu-ho amb el que heu preparat, poseu-hi a sobre trossets de mantega. Poseu-ho a forn regular uns 30 minuts forn de baix i uns 10 o 15 minuts forn de dalt.

Partitura setmanal

SENYERA DEL NOSTRE REI

1. Se-nye-ra ets tu del nos-tre Rei
mis-te-ri-o-sa i no-ble Creu. En tu so-fri Je-sús la mort, la mort
que ens val un viu-re e-tern. A-mén.
2. En tu, oh Creu, l'Anyell de Déu en sacrifici s'ofereix;
i del pecat que marca el món per tu, oh Creu, ens redimeix.
3. David, profeta, ha dit de tu: «Impera Déu de l'arbre estant». I el Crist vingué i tot s'acomplí, que en tu clavats morí i regnà.
4. Ornat amb porpra del gran Rei, enlaire t'alces, arbre sant. Els braços obres amplament, perdó pels homes implorant.
5. Ets signe altíssim de triomf i ens ve de tu la redempció. Per tu pagava el seu rescat un món que torna a la claror.
6. Oh Creu del Crist sacrificat!, a tu ajuntem la nostra creu. Així viurem esperant la salvació que ens obri el cel.
7. La Trinitat de cor lloem pel teu triomf, oh Creu vital. I aquells que amb tu voldran sofrir, després amb tu triomfaran. Amén.

D. P.

Costums i tradicions

La darrera cama de la vella

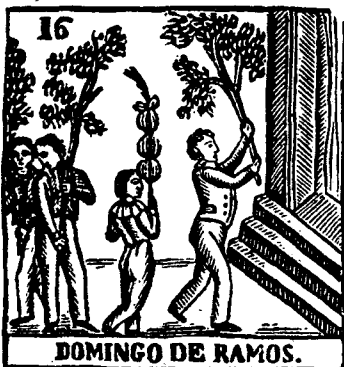
A la Vella representativa de la Quaresma, ja només li queda una cama. Cada setmana n'hi hem arrencat una. Sembla que fos ahir, quan acabades les xerinoles del Carnestoltes, el romancista Queri, de Reus, recordava: "... ja la bro-ma ha perdut l'esma, ja hem entrat en Quaresma, ja està girat al missal".

El citat Queri —el seu nom era Josep Ferrer— tenia una gran facilitat versificadora. Si hagués tingut cultura podia haver estat un bon poeta. L'home, però, treballant a sou d'un llibreter-editor de romanços, es guanyava la vida i ja en tenia prou. En el que fem referència, després del tombant del missal afegia:

"Aquí ja no hi valen brams, / que tothom té de complir, / i és cas d'anar a beneir, / quan ve el Diu-menge de Rams".

Volia dir que, a parer seu tothom devia prendre's anar-hi, com una obligació. I de fet, gairebé tothom hi anava. Ara és diferent. Ja no tallem la darrera cama de la Quaresma i la Setmana Santa es converteix en dies de vacances, de viatges, de fer turisme o d'anar a matar les hores a la segona residència de qualsevol urbanització.

Prou maldava en Queri! I això que no era un moralista. Ni molt

menys! "Ja va la Setmana Santa, / que no és qüestió de saraus, / tot són masses i carraus, / que fan un soroll que espanta, / Ve «luego» el Dijous Sant / i a visitar el Monument, / és costum de molta gent, / vestint tots amb «lujo» gran..."

Certament, que si només s'hi anava per presumir, avui que per raó dels canvis d'hores del culte no poden fer-ho, quia raó hi ha perquè no se'n vagin a fora? Almenys així semblen raonar —si és que raonen— els qui no commemoren la Mort i Passió del Senyor.

T'ambé és diferent el Diu-menge de Rams. Les velles cròniques parlen, fins i tot, de cerimònia que acompanyava la benedicció allà on adquiria més so-

lemnitat, com eren les ciutats de certa importància. A Barcelona anava tot el Consell de Cent a la Catedral, assistia a la processó i després, els consellers, ben encotxats, tornaven a la casa de la Ciutat a llevar-se les gramalles, i cap a caseta a fer un dels pocs dinars extraordinaris que permetia la Quaresma.

El que no diuen els papers és si els consellers, com els infants repicaven amb els palmos a terra cridant: Obriu, obriu que volem entrar! A les portes de l'església venen bacallà!

L'al·lusió a la menja quaresmal per excel·lència, es troba no sols en la imatge de la Vella, sinó en el vel que tapava l'altar major dels temples, al qual anomenaven popularment "bacallà".

En fi, la Setmana Santa s'obre. Encara resta alguna processó i a totes, "molts misteris, molts armats, / si és processó sencera, / es gasta molta cera, / puix per tot hi ha aficionats".

Tenia raó en Queri. També hi ha gent que va a la processó més per afició que per devoció.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Nombre i lletres

En l'expressió i comunicació dels humans hi ha dos llenguatges diferents i complementaris. El de les lletres ens permet evadir-nos de la realitat, atènyer els cims de la poesia i de les il·lusions, enlairar-nos en la teologia i el misticisme amb els mots propis de les sensacions inefables. En canvi no hi ha res tan exacte com el càlcul fred que acusen els nombres.

No em trobo bé és una frase que descriu una situació que pot arribar a ser molt ambigua, fluctuant i, fins i tot imaginària; però si podem precisar i dir: tinc trenta-nou graus de febre, ja hem concretat molt la qüestió i amb aquest símptoma clar ja es pot aventurar un diagnòstic. Tinc fred és una apreciació subjectiva, no necessàriament compartida, però el nombre de graus de temperatura ens dirà si la lògica acompanya la sensació de fred sentida.

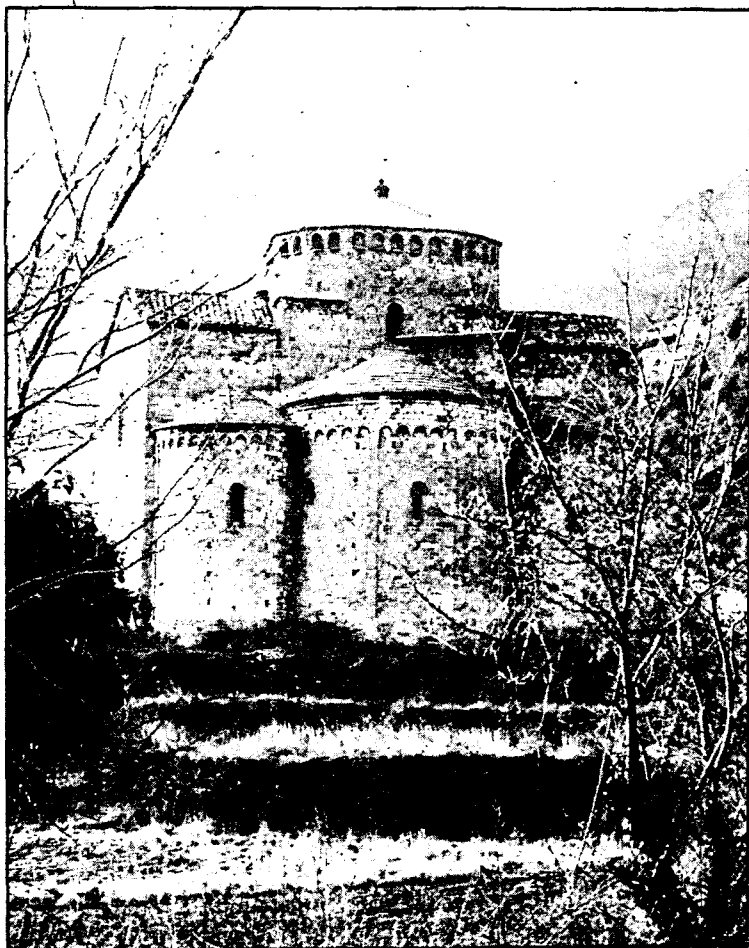
El cansament desproporcionat, la pal·lidesa, l'absència de gana, poden indicar anèmia, però hom no en tindrà la certesa fins que les anàlisis exposin, sense lloc a dubtes, els milions de glòbuls roigs que conté cada mil·límetre cúbic de sang del pacient.

Ser ric i ser pobre són conceptes sempre relatius i subjectes a tota mena de comparances, però els comptes corrents bancaris amb les seves rastelleres de números positius i negatius —negres o vermells— ens donen uns resultats o saldos que reflecteixen la disponibilitat de diners amb exactitud. Segons la xifra considerarem ric o pobre —de diners, és clar— el titular del compte.

Podem contraposar, doncs, aquests dos llenguatges, el de les lletres i el dels nombres. Amb les lletres ho podem dir tot o gairebé tot. Expressem sentiments, idees, passions. I també són el material amb què els grans artistes de la ploma, poetes, novel·listes, dramaturgs, ha construït les obres mestres de la literatura. En totes les branques de les ciències cal que siguin conscients que, sigui quina sigui la decisió presa, no podran prescindir del domini de la llengua i de les lletres, aquests senyals escrits que tantes coses ens diuen quan hi passem els ulls per sobre.

Perles ortogràfiques

Darrera etapa. Sempre que l'agremiat s'interessi en adreçar-se al Gremi, tindrà de consignar el número d'identificació que figura al front d'aquest carnet. Això ben dit és: Sempre que l'agremiat s'interessi a adreçar-se al Gremi haurà de consignar el número d'identificació que figura davant d'aquest carnet. Quatre faltes més, que sumades a les anteriors, ben comptades, fan quinze, i no tretze, com vaig dir primer. / Albert Pera

Prop d'un milió per un cimbori romànic

S'han iniciat les obres de reparació de la coberta del cimbori de l'església de sant Jaume de Frontanyà (Berguedà) per valor de 871.496,00 ptes. Les dites obres són a càrrec de la Diputació de Barcelona.

Nit literària andorrana

Premi Art Andorrà
De treballs, monografies de història,
crítica d'art i reculls d'articles.—

Bases:

- 1.ª Podran optar al Premi les obres del tipus esmentat dedicades a l'estudi, l'inventari o la divulgació de les Arts, amb inclusió de les populars, del Principat d'Andorra, en qualsevol de les seves manifestacions i en qualsevol de les diverses èpoques fins els nostres dies.
- 2.ª Les obres que aspirin al Premi han d'ésser originals, inèdites, d'una extensió mínima de 75 fulls de mida holandesa, mecanografiats a doble espai i per una sola cara.
- 3.ª L'import del Premi, dotat per OMNIUM CULTURAL, és de 150.000 pessetes.
- 4.ª La composició del Jurat serà feta pública oportunament.
- 5.ª L'acta de concessió del Premi detallarà les obres que hi hauran participat i les incidències de la votació.
- 6.ª Un mes després de la concessió del premi, i dins del termini de tres mesos, les obres no premiades podran ésser recollides al local social de l'entitat (Delegada per OMNIUM CULTURAL) "Cercle de

les Arts i de les Lletres", Av. Carlemany, 24, 1.ª, LES ESCALDES (Principat d'Andorra) de 19,30 a 21 h., mitjançant la presentació del rebut corresponent.

Condicions generals

Les obres que aspirin a aquest premi hauran d'ésser escrites i presentades en llengua catalana.

Els originals hauran d'ésser presentats per triplicat i amb el nom i adreça de l'autor. Si l'autor desitja, tanmateix, que l'obra sigui feta pública amb pseudònim, caldrà que ho indiqui expressament.

No seran tingudes en compte les obres que hagin estat premiades en d'altres certàmens.

Les obres aspirants als premis hauran d'ésser tramesses i presentades abans del dia trenta de setembre de 1982, a la següent adreça: CERCLE DE LES ARTS I DE LES LLETRES, Avda. Carlemany, 24, primer, LES ESCALDES (Principat d'Andorra).

L'acte d'adjudicació dels premis tindrà lloc al Principat d'Andorra, durant la primera quinzena de novembre. El dia serà anunciat oportunament.

La presentació dels originals pressuposa l'acceptació integral de les condicions particulars i de les generals.

Qualsevol cas no previst en el Cartell de Premis, serà resolt per l'entitat organitzadora.

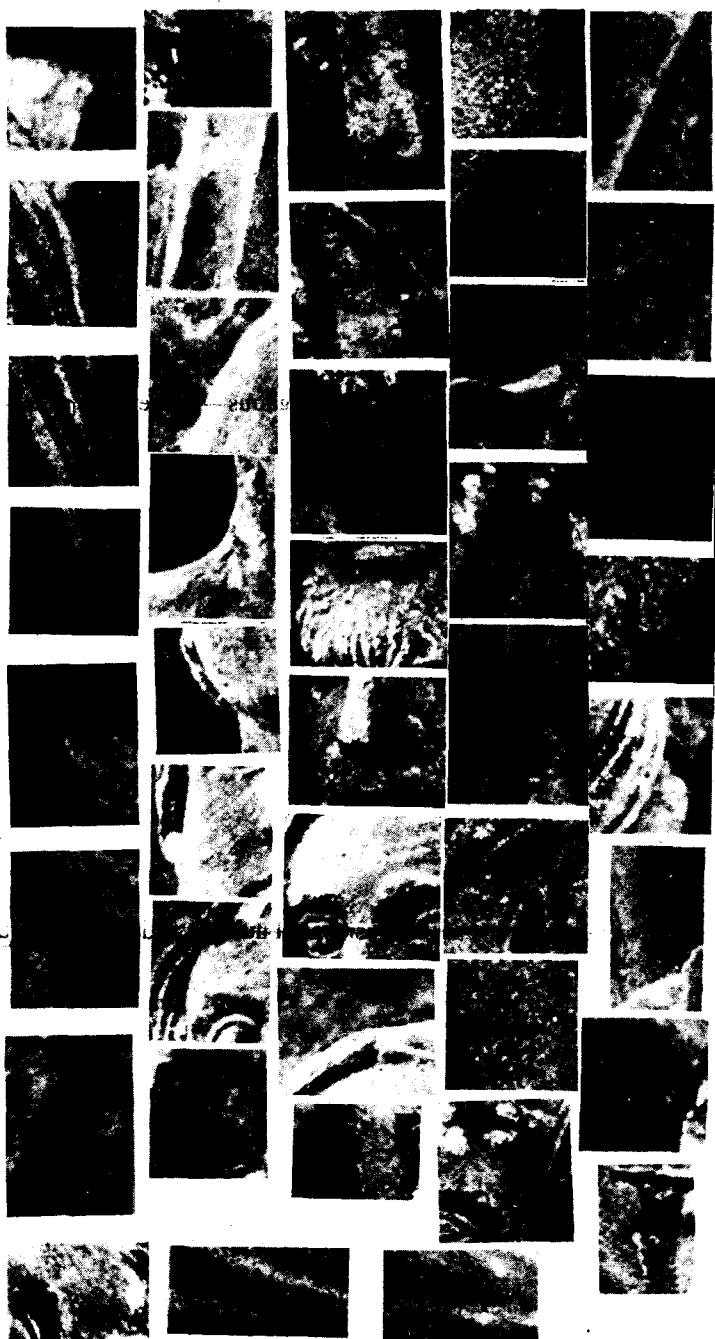
TALLER D'ESCULTURA RELIGIOSA
IMATGES EN FUSTA I PASTA
ORFEBRERIA SACRA - ICONS I RETAULES
RESTAURACIONS

REIXACH CAMPANYA - Passeig de Gràcia, 117 - Tel. 217 82 44
BARCELONA - 8

Parking propi: Riera Sant Miquel, 12

Trencaclosques

És un personatge important. Però, qui és?
Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.
Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi.
El sorteig s'efectuarà cada quinze dies per donar temps a l'enviament de les respostes.

Solució al Trencaclosques n.º 130: Lleó XIII
Respostes encertades rebudes:

Josep i Dionís Gabarró, Tarragona; Mariona Comadira, Girona; Ventura Guillemet, St. Joan de les Abadesses; Francisca Rovira, Tarragona; José-Gabriel Muñoz, Barcelona; Mercè Onés, St. Boi de Llobregat; Alejandro Gutiérrez, Barcelona; M.ª Rosa Marcet, Barcelona; Pepita Villamayor, Barcelona; Esther Arbós, Vimbodí; Joan Pujol, Torelló; Carme Hosta, Breda; Teresa Estrada de Moragas, Premià de Mar; Imma Perlacia, Manresa; Josep Trius, Begues; Germanes Caputxines, Sabadell; Isabel Giralt, Barcelona; Carme Clarà, Puigcerdà; Ramon Vila, Manresa; Antònia Mitjavila, Olot; Eusebio Oliva, Figuerola de Orcau; Susanna Bosch, La Celler de Ter; M.ª Dolors Llagostera, La Celler de Ter; José M.ª Casals, Barcelona; Família Campmany, Tarragona; Antoni Morata, Badalona; Família Guri-Cànoves, Calella; Pere Segarra, Tarragona; Sebastiana Cuesta, Lleida; Margarida Serrabassa, Barcelona; Mercè Comellas, Terrassa; Montserrat Puigdomènech, Vic; Col·legi Divina Providència, Mataró.

Realitzat el sorteig ha resultat premiada la resposta de: **Isabel Giralt, c/. Encarnació, 76, 1.ª, Barcelona-24.**

Escacs

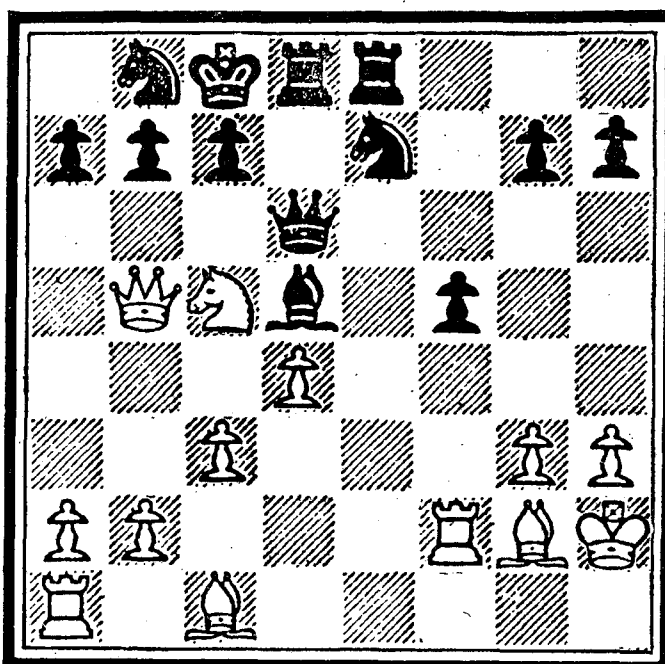

Diagrama 9

Blanques juguen i guanyen

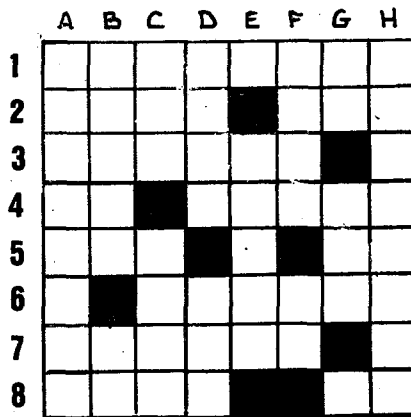
Les posicions avantatjoses són a voltes guanyables per diversos camins, uns més llargs que els altres. Cerqueu-ne el més curt, si us plau. El jove mestre californià Sulman fou ràpid.

Solució al Diagrama 8

1... Tc8xc3, 2 b2xc3 Tg2xc2 i les blanques no tenen més remei que perdre la Dama, puix 3 TRc1-b1 porta al mat.

Encreuats

per TER

HORITZONTALS: 1.- Sardana. 2.- Fer niu. Intervé en els conflictes mundials. 3.- Honorable. Consonant. 4.- Mitja deïtat egípcia, Amido. 5.- Comença a mitja nit. Vocal. 61, 41, 3. 6.- Consonant. Presumptis. 7.- Sal de l'àcid isàtic. Vocal. 8.- Deu. Ple de salut.

VERTICALS: A.- Amb Addició d'aigua és torna un àcid. B.- Metall pulverulent i gris. Pronom reflexiu. C.- Quasi gana. Escamesa sobtada. D.- Nom de consonant. La meitat de petita. E.- Consonant. Fineix. F.- Lletra grega. Mitja taça capgirada. G.- Consonant repetida. A l'estiu és molt curta. Consonant. H.- Segueix a molts accidents.

Com que estem segurs que la totalitat dels nostres lectors són persones espavilades i que s'esforcen per viure sense perdre el bon humor, us invitem a col·laborar en la nostra pàgina d'entreteniments. Podeu enviar mots encreuats, jeroglífics, sopes de lletres etc. Cal enviar també la solució. La presentació ha de ser prou bona perquè sigui reproducible. Les col·laboracions han de ser signades. Gràcies.

Solució als ENCREUATS del n.º 130:

Horizontals: 1.- Barca. Gasta. 2.- A.L.M.U. 3.- R. Ales. Sa. Fra. 4.- C. Relaxar. Rar. 5.- E. Epatant. Dia. 6.- L. Empanen. N.D.I. 7.- O. Andí. Al. Osc. 8.- N.R.L.L. 9.- Estri. Acera.
Verticals: 1.- Barceloní. 2.- A.R. 3.- R. Arena. 4.- C. Nepal. S. 5.- Alexandre. 6.- Satai. 7.- Pal. 8.- Amnes. 9.- Amarella. 10.- T.C. II. S. Franc. E. 12.- A. Raids. R. 13.- Guardiola.

Solució als ENCREUATS del n.º 131:

Horizontals: 1.- Melic. Carme. 2.- O.A.A.M. 3.- C. Pati. SM. Cap. 4.- T. Oratori. Ave. 5.- E. Marines. Rar. 6.- Z. Anatole. Ela. 7.- U. Rata. Lr. Dos. 8.- M.E.E.O. 9.- Agnes. Senar.
Verticals: 1.- Moctezuma. 2.- E.G. 3.- L. Pomar. N. 4.- I. Arana. E. 5.- Catarates. 6.- Hitita. 7.- Ono. 8.- Llers. 9.- Camiseres. 10.- A.E. 11.- R. Cares. N. 12.- M. Avalo. A. 13.- Emperador.

**El
setmanari
de més
difusió**

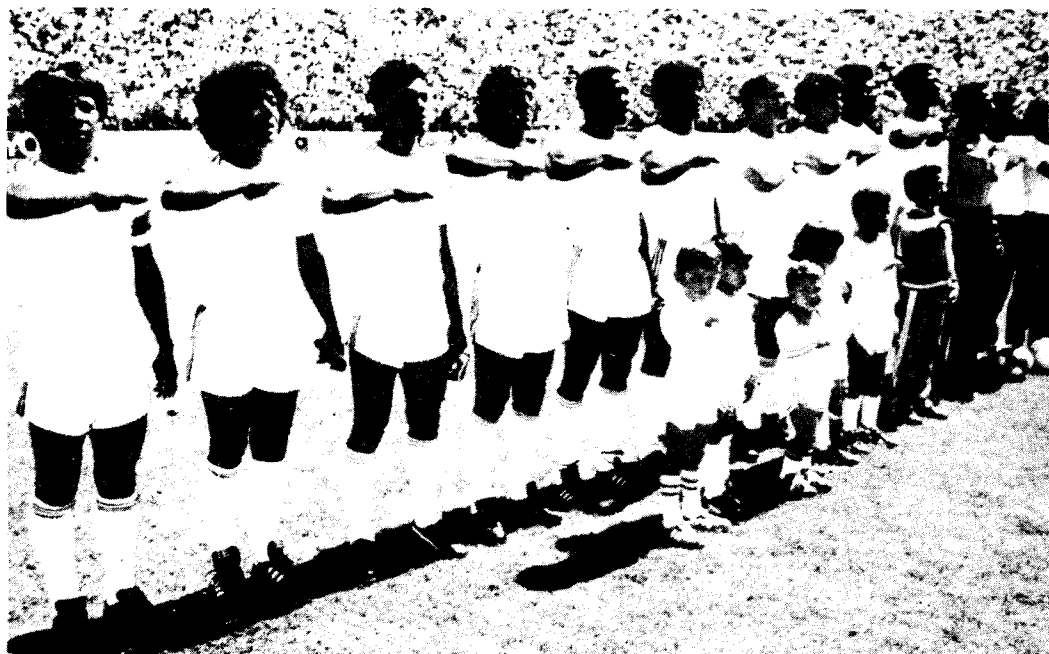

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Els equips
del Mundial-82
un a un

Honduras

Es sorprenent la presència d'Hondures a la fase final del Mundial 82. Obtingué la seva classificació en quedar en primera posició del torneig final de la CONCACAF. Els hondurenyes, a més d'acabar imbatuts foren els màxims realitzadors i juntament amb El Salvador els menys golejats.

Des de fa anys, Hondures ha realitzat importants progressos i per a la seva presentació en el més important torneig del món fe tots els mitjans per a comportar-se d'una manera digna, que és el seu principal objectiu. Ningú pensa que pot rivalitzar amb els altres equips del seu grup, però això no impedeix que Hondures treballi a fons, sense debilitats ni defalliments.

La seva participació al Mundial és una gran recompensa i un gran honor.

Sens dubte la seva gran figura és el vallisoletà Gilberto, que arribà a Espanya per a jugar a l'Elx, després fou traspassat al Valladolid i ara és possible que jugui pel Real Madrid. La seva seguretat en la defensa (juga de líbero) no està exenta de tècnica ni d'elegància, tret poc comú en els defenses, té a més, habilitat i potència per a disparar des de lluny i també és un consumat especialista en els trets lliures.

Hondures s'enfrontarà a Espanya a València el dimecres 16 de juny a les 9 del vespre en partit televisat. El dilluns 21 jugarà amb Irlanda del Nord a Saragossa a les 9 del vespre i finalment s'enfrontarà a Iugoslàvia el dijous 24 també a Saragossa.

crònica

No s'ha perdut res

Tot i la derrota barcelonista davant l'etern rival de Sarrià, les esperances d'aconseguir el títol segueixen intactes. Sortosament, el Madrid també va "fer figa" davant la "Unió Esportiva Las Palmas". I és que el Barça s'està trobant amb totes les facilitats del món per conservar el primer lloc de la classificació. Malgrat que porta dues jornades sense conèixer

la victòria, conserva una diferència de tres i quatre punts en relació al Realíssim i la Real Societat. Per cert, que els de San Sebastián juguen diumenge davant el València en un partit ple de dificultats, com ho demostra el fet que a Mestalla han perdut Madrid i Barcelona.

Partit televisat

El Barça compta amb el gran avantatge de dependre només d'ell mateix. Molt possiblement assegurant els punts de casa n'ha de tenir prou per conservar el liderat. Això no obstant, convé que avui disabte, en partit que serà televisat, el Barça jugui d'una forma seriosa al Sadar davant l'Osasuna. Els excessos de confiança està vist que són perillosos. Aquests dos darrers partits han de servir per a demostrar als jugadors del Barça que no hi ha rivals fàcils. La diferència entre l'equip blaugrana i la resta tampoc és tanta com alguns volen fer creure. El Barça té un bon equip, però no guanya pas sense córrer ni emplear-se a fons./P.

la travessa

1	VALLADOLID-CADIZ	1	X	2
2	BETIS-LAS PALMAS	1	X	2
3	R. MADRID-GIJON	1	X	2
4	AT. BILBAO-CASTELLON	1	X	2
5	OSASUNA-BARCELONA	1	X	2
6	ESPAÑOL-SANTANDER	1	X	2
7	VALENCIA-R. SOCIEDAD	1	X	2
8	ZARAGOZA-AT. MADRID	1	X	2
9	HERCULES-SEVILLA	1	X	2
10	ALMERIA-MALAGA	1	X	2
11	CELTA-ELCHE	1	X	2
12	D. CORUÑA-SALAMANCA	1	X	2
13	SABADELL-BURGOS	1	X	2
14	OVIEDO-HUELVA	1	X	2
APUESTAS		1.		

classificació

	Punts	Partits				Casa				Fora				Gols	
		J	G	E	P	G	E	P		G	E	P		F	C
Barcelona	43 +13	30	19	5	6	14	0	1		5	5	5		68	30
R. Societat	40 +10	30	17	6	7	13	2	0		4	4	7		52	30
R. Madrid	39 +9	30	16	7	7	12	3	0		4	4	7		52	28
València	36 +8	30	16	4	10	13	1	0		2	3	10		47	38
Ath. Bilbao	35 +5	30	16	3	11	11	2	1		5	1	10		54	35
Saragossa	32 +2	30	13	6	11	8	6	2		5	0	9		40	45
Betis	31 +1	30	13	5	12	10	2	3		3	3	9		41	36
Espanyol	30	30	13	4	13	10	0	5		3	4	8		43	46
Racing	29 -1	30	11	7	12	10	1	3		1	6	9		38	42
Osasuna	29 -1	30	12	6	12	9	2	4		3	3	9		38	41
Sevilla	28 -2	30	12	5	13	8	5	2		4	0	11		38	37
At. Madrid	27 -3	30	10	7	13	10	3	2		3	0	12		33	51
Valladolid	26 -4	30	10	6	14	8	4	3		0	4	11		37	44
Las Palmas	25 -3	30	11	3	16	7	2	5		4	1	11		37	45
Hércules	25 -7	30	11	3	16	11	3	2		0	0	14		27	42
Cadix	24 -6	30	9	7	14	7	3	5		1	5	9		31	40
Sporting	12 -18	30	3	6	21	2	5	8		1	1	13		30	74
Castelló															

XXIX Aniversari

Escriure que l'esport és com un vehicle de conducció vers fites d'agradables conseqüències per a la joventut, és tan verídric com qualsevol feina normal en el viure quotidià.

I fa XXIX anys que funciona el nostre Col·lectiu. A vegades amb uns mitjans i en diferents oportunitats amb altres, però sempre amb una mateixa finalitat: la de donar a l'adolescent i al jove un "sa" esbarjo que en certa manera el "realitzi" com ell acostuma a dir.

L'humanisme cristià és font vivificadora dels afanys que mouen CADECA en el desenvolupament de les seves activitats esportives i més recentment afegides les de la vessant cultural.

En aquest anys CADECA ha seguit una trajectòria inamovible i inqüestionable cap a una fita ben definida: que l'afició esportiva sigui camí de l'esport-pràctica i no simplement esport-espectacle. Ja fa molts anys es lluita contra corrent en aquest sentit, mentre que ara sembla que ens projectem cap a un temps que aquesta tasca podria ser que no ensopegués amb les dificultats esmentades.

Sense intenció de fer pronunciaments definitoris, sí que en complir-se aquesta efemèride volem fer com una pública renovació dels propòsits que ens guien, d'animació a la joventut, i agrada fer-ho en les acollidores pàgines de Catalunya Cristiana./ CADECA.

Preguntem a...

Un jove indeterminat

La seva edat, diu dinou anys, però sembla que en tingui més. Mira altivament, com si perdonés vides, i a mitja conversa ja no se sap —ni ell mateix— si escolta, si respon el que pensa, o bé, que pensa durant aquesta estona, tot una mica indefinible.

Només començar aclareix —això sí que ho diu ben clar— que l'esport no s'ha fet per a ell, ni li agrada, ni desitja practicar-lo (encara que ho desitgés no sabria on fer-ho), ell va per altres camins.

Bé, però què t'agrada?
A mi, passar-m'ho bé.
Amb què?
Això ho sé jo i a ningú no li interessa.

Aquesta conversa no diu res.
Ni m'interessa, jo sóc jo, i ja m'entenc així, i així ho fan els qui m'entenc així, i així ho fan els que són com jo.

Però, ¿i els altres?
Els altres com dius tu, o com diuen els de l'Evangeli, el pròxim, a mi no em preocupa.

Bé, però els altres existeixen.
Sí, però que facin la seva vida, i ja t'ho he dit, a mi que em deixen fer la meua.
Però, ¿i la teua família?

Interromp, i pregunta al mateix temps.

Qui, ¿els vells?
Sí, ells i els del teu carrer, del teu barri, de la teua ciutat.

Mira, tot això que tu parles és un altre món, en el qual, sortosament ni hi estic "ficat".

D'aquesta manera, li dic, t'estàs aïllant completament, i vius en un món petitíssim.

No t'ho creguis, som molts els qui penses i actuen com jo.
(Per dins penso que en això té raó).

Continuo preguntant-li, perquè veig còlera. L'esport, has dit que no t'agrada, ni és cosa teua; això és estrany en un noi de la teua generació.

Mira —ho diu una mica seriós— encara que volgués no podria practicar-lo; al meu barri no hi ha camps de joc, ni ningú no es preocupa per fer-los, o sigui —aclareix— abans que jo tingués una opinió sobre això, ja m'han "ajudat" a no tenir-la, no hi ha res a fer.

Crec que ets una mica derrotista, veus les coses malament.

Sí, tot el que hi ha al meu voltant és així, i tu no em diguis que ho veus d'una altra manera.

Bé, s'ha de fer alguna cosa perquè això que tu dius, això de l'abandó, que és cert, pugui canviar-se.

Jo no li trobo cap solució.
La conversa, o millor, els quasi monosíl·labs, han canviat una mica de signe; se'l nota més disposat.

¿I si et proposessin jugar, ho faries?

Mai no m'ho han proposat.
Deixem el d'abans. I li pregunto: ¿i si ara t'invitessin?

Home, si això no costa "guita", i algú m'ho indiqués...

S'ha acabat el paper de les meves quartilles, però seguirem parlant, se li donà l'adreça i es va inscriure.

No creieu, vosaltres que sabeu el que nés l'esport, que el pensar personal d'aquest noi en començar, canvià en a aprofundir?

No creieu, vosaltres, que si en això es juguessin travesses de catorze se'n guanyaria una de quinze, si es pensés que l'intentar no costa "guita" com l'interviuat deia, sinó que el pretendre, moltes vegades és ja mig camí?

DIUMENGE 4
PRIMERA CADENA
CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 SANTA MISSA
11.20 GENT JOVE
12.10 MIRAR UN CUADRE
12.30 TEMPS I MARCA
15.00 NOTICIES
15.35 SPORT BILLY
16.00 SESSIÓ DE TARDA: "Un muer-to recalcitrante".
17.45 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 EL TREN
19.00 GOL... I AL MUNDIAL 82
20.00 AVANÇAMENT ESPORTIU
20.10 TRAÇOS
21.00 NOTICIES
21.15 PROXIMAMENT
21.30 D'ARA ENDEVANT
22.00 EL SEU TORN
23.00 ESPORTIU
23.45 COMIAT

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 REPOSISSIÓ
14.55 NYIGO-NYIGO

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TOTES LES CRIATURES GRANS I PETITES
16.20 AVENTURAS DE SUPER RATON
16.40 CINEMA COMIC
17.00 LOU GRANT
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LA PORTA DEL MISTERI
20.00 FUTBOL
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "Bajo cual-quier bandera". (1970)
23.45 COMIAT

DILLUNS 5
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1

15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 EL DEFENSOR DE LES BALLE-
LLENES
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 DOCUMENTAL
20.30 CONSUM (LA BOSSA I LA
VIDA)
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE. (Reposició): "Pigma-
lion", de George Bernard Shaw.
23.35 DARRERA EDICIÓ

CIRCUIT CATALÀ

18.30 L'HABITACIÓ DEL FONS
19.00 MÚSICA EN VIU
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.00 HANDBOL
20.15 REDACCIÓ OBERTA
20.30 "ALCORS" (Cultural obert).
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DIALEGS DE MATRIMONI
22.05 ELS MEUS TERRORS PREFE-
RITS
23.45 COMIAT

DIMARTS 6
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TERENCI A LA FRESCA
17.30 MEMORIA POPULAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 EL DEFENSOR DE LES BALLE-
LLENES
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 HANDBOL
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.35 DALLAS
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 LA CUCAFERA

19.00 OBRIR DEBAT
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 ANIMALS EN ACCIÓ
21.00 AIXÒ S'ENFONSA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 RECORDANT A CARUSO
22.35 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
23.45 COMIAT

DIMECRES 7
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 VIDUA PERO NO GAIRE
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 EL DEFENSOR DE LES BALLE-
LLENES
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 MICKY I DONALD
20.00 L'ACTOR I ELS SEUS PER-
SONATGES
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "La Dama de
Shanghai". (1948)
23.15 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 GEOGRAFIA GENERAL
19.00 ART FLASH
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.00 HANDBOL
20.15 REDACCIÓ OBERTA
20.30 A DALT I A BAIX
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 REALITZAT PER...
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 REALITZAT PER...
23.45 COMIAT

DIJOUS 8
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 DOCUMENTAL
17.00 PATINATGE ARTÍSTIC
18.00 SANTS OFICIS. Des de l'es-
glésia de Sant Isidor de Lleó.
19.15 DABADABADA
20.00 ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.35 LA FLAUTA MÀGICA
22.35 ELS GOIGS I LES SOMBRES
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 XOCOLATA DESFETA
19.00 JUSTA LA FUSTA
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.15 REDACCIÓ OBERTA
20.00 OPERA: "Parsifal", de Wagner.
24.00 COMIAT

DIVENDRES 9
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 VEUS I FORMES
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

14.00 LA PINTURA RELIGIOSA A
ESPANYA
15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.05 SANTS OFICIS: Des de l'esglé-
sia de Sant Isidor, de Lleó.
17.20 PATINATGE ARTÍSTIC
19.03 VEUS SENSE VEU
20.00 DE PELÍCULA
20.30 MÉS VAL PREVENIR
21.00 BARRABAS. (1962)

23.15 VIA CRUCIS: Des de la plaça de
Sant Pere, de Roma.
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TENIS: "Gran Prix de Montecar-
lo".
18.30 DOCUMENTAL
19.30 LA CLAVE
23.45 COMIAT

DISSABTE 10
CIRCUIT CATALÀ

09.30 LA CUCAFERA
10.00 DIBUIXOS ANIMATS
10.15 GEOGRAFIA GENERAL

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 CONCERT
13.30 SEUS DEL MUNDIAL: "Sevilla".
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 PARLAMENT
15.00 NOTICIES
15.35 FUTBOL EN ACCIÓ
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Toomai
de los elefantes". (1937)
17.35 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
18.30 APLAUSO
19.30 BLA, BLA, BLA
20.00 VERDAD O MENTIRA
20.30 CHARLOT
21.00 NOTICIES
21.15 INFORME SETMANAL
22.15 DISSABTE CINE: "Tres bande-
ras". (1963)
24.00 VIGILIA PASQUAL: Des de
l'església de Sant Isidor, de
Lleó.
01.00 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 PENSADORS CATALANS
14.55 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TENIS: "Gran Prix de Monte-
carlo".
19.00 DIARI DE VIATGE D'ANDRÉ
20.00 PATINATGE ARTÍSTIC
22.00 CONCERT-2
23.30 COMIAT

Atletisme

De tothom és sabut que la gim-
nàsia, la natació i l'atletisme són
considerats com a esports bàsics.
CADECA que fins ara s'ha dedi-
cat preferentment al futbol, inicia-
rà una etapa amb l'organització de
jornades atlètiques sota els aus-

pis de la Federació Catalana
d'Atletisme i amb la col·laboració
de la Direcció General de l'esport
de la Generalitat de Catalunya.

Des d'aquestes pàgines anirem
informant d'aquesta primera mani-

festació atlètica, però ja es pot
avançar que es farà, si Déu vol,
durant els mesos d'abril i maig
vinents, i el seu marc seran les
instal·lacions del Club Natació
Monjuich.

Podran participar-hi atletes fe-
menins i masculins, amb edats
entre els 9 i els 18 anys i les proves
assenyalades per ara són les de
velocitat i semi-fons.

L'únic que s'exigirà és que per-
tanyin als Clubs del nostre Col·lec-
tiu, siguin de Barcelona ciutat o de
comarques, o bé que siguin clubs
que amb motiu d'aquesta contesa
s'inscriguin a la nostra entitat, les
oficines de la qual radiquen al
carrer de Sant Joaquim núm. 8 i 19
(Gràcia) Telèfon 218 58 80.

El termini d'inscripció s'obre el
divendres 2 d'abril i es clourà al
moment que hi hagi suficients ins-
crits. La inscripció per a participar
és completament gratuïta i desit-
gem que els nois i noies que hi
prenguin part ho facin amb la idea,
cada vegada més actual, que el bo
és participar, encara que, si es pot,
es guanyi.

Centenari de Santa Teresa

Peregrinacions de la Diòcesi de Barcelona
als llocs teresians

Del 29 d'agost al 3 de setembre
i del 29 d'agost al 6 de setembre
visitant Avila, Alba de Tormes, Salamanca, Segovia,
Valladolid, Medina del Campo, Toledo.

Organitzades per:

"Secretariat de Catalunya i Balears
IV Centenari Sta. Teresa"

Per a informació i inscripció:
Viajes Internacional Expreso
Departamento Religioso

Rambla de Catalunya, 10. Tels. 317 33 32 i 317 48 82
Barcelona-7

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

**Catalunya
Cristiana**

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a
novà ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

VI VIATGE CULTURAL

25
d'abril
A

VILAFRANCA DEL PENEDES - LES CABANYES - SANT MARTÍ SARROCA I TORRELLES DE FOIX

En aquest viatge ens acompanyarà un nom entranyable: Torras i Bages.

Veurem la casa on va néixer, a Les Cabanyes, l'església on va celebrar la primera missa, a Vilafranca, i l'edifici que va donar a l'ajuntament d'aquesta vila, en la qual hi ha instal·lada la biblioteca que duu el seu nom.

A Vilafranca no ens serà possible visitar totes les coses interessants que conté però ho farem al Museu del Vi (Plaça de Jaume I) instal·lat a l'edifici que fou construït per a palau dels reis catalano-aragonesos. Hi morí Pere el Gran, el 1285, i fou enterrat a Santes Creus. Aquest interessant Museu és un dels pocs existents a Europa dins del seu gènere. En un edifici contigu, construït recentment, hi ha instal·lades nombroses seccions: Arqueologia (principalment ceràmica de l'època pre-històrica), ornitologia penedesenca, pintura, escultura, mobles, plafons, etc.

Enfront d'aquest museu, es troba la Basílica de Santa Maria, a la cripta de la qual baixarem per veure-hi un notable grup escultòric de Llimona.

En la mateixa plaça es troben el Palau Baltà, el del Marquès d'Alfarràs, els edificis relacionats amb el Dr. Torras i Bages que ja hem citat i el monument als castellers.

Altre lloc de parada serà Sant Martí Sarroca per poder admirar l'església romànica —catalogada per Puig i Cadafalch com de les principals d'aquest estil— i un castell, probablement d'origen islàmic, en curs de reconstrucció.

El preu de 1.350 ptes., comprèn:

- Trasllat en autocar de luxe.
- Entrades als museus i monuments.
- Dinar a l'Hostal Torrents, de Torrelles de Foix, amb el següent menú: Amanida, canelons, peix a la marinera, pa, vi blanc i negre, postres i cafè.

Informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. Barcelona-7, hores d'oficina (Sr. Castelló). Tels. 215 27 39; 215 27 64; 215 28 05; 215 24 33.

III ANY DE "CATALUNYA CRISTIANA"

II Pelegrinatge a Terra Santa

"CATALUNYA CRISTIANA", per celebrar el III ANY del setmanari, organitza aquest II Pelegrinatge a la Terra de Jesús, com un vertader pelegrinatge espiritual al país on el Fill de Déu fet Home, proclamà la BONA NOVA i realitzà els fets centrals de la Història de la Salvació.

Cobertes ja, malgrat l'ampliació, les 40 places del I Pelegrinatge, ens veiem agradablement obligats per tal d'atendre a les moltes peticions i sol·licituds, a organitzar aquest II Pelegrinatge que, es farà, si s'arriba al mínim de 30 places.

Dates: Finals d'agost, principis de setembre.

Preu: En principi cal comptar unes 105.000 ptes.

- AUTOCAR DE LUXE, durant la ruta per Terra Santa.
- GUIA OFICIAL, de parla espanyola.
- PREU D'ENTRADA, a tots els llocs que visitarem.

Per informació: "CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. Barcelona-7, hores d'oficina, (Sr. Castelló). Tels. 215 27 39; - 27.84; - 28.05; - 24.33.

LA INSCRIPCIÓ ÉS OBERTA. PLACES LIMITADES.

